ROBIN COOK

CREIERUL

www.virtual-project.eu

ROBIN COOK

CREIERUL

Traducere de
CONSTANTIN DUMITRU-PALCUS
Consultant de specialitate:
Dr. CHITU-CRISTESCU VASILE

Editura ZZ, 1995

Această carte este dedicată Barbarei, cu dragoste.

De la creier, şi numai de la creier, ne vin plăcerile, bucuriile, râsul şi glumele, precum şi tristeţea, durerile, grijile şi lacrimile...

Hippocrates, *Boala sfântă*, sect. XVII

CAPITOLUL 1

7 martie

Katherine Collins urcă cele trei trepte dinspre trotuar cu un sentiment de hotărâre fragil. Ajunse la uşa din sticlă şi oţel inoxidabil şi împinse. Dar uşa nu se deschise. Se dădu înapoi, privi la pragul de sus al uşii şi citi inscripţia:

„Centrul Medical al Universităţii Hobson: Pentru bolnavii şi infirmii oraşului New York"

La modul cum gândea în clipa aceea Katherine, ar fi trebuit să scrie: „Lăsaţi orice speranţă, voi, care intraţi aici."

Întorcându-se cu spatele la uşă, pupilele i se îngustară în lumina dimineţii de martie; se simţea îmboldită să fugă de acolo şi să se întoarcă în apartamentul ei cald. Ultimul loc de pe lumea asta în care ar fi vrut să ajungă era spitalul. Dar înainte să poată schiţa vreun gest, câţiva pacienţi urcară treptele şi trecură pe lîngă ea, aproape atingând-o. Fără să se oprească, aceştia deschiseră uşa clinicii principale şi fură devoraţi instantaneu de hăul ameninţător al clădirii.

Katherine închise ochii pentru o clipă, minunându-se de propria-i prostie. Bineînţeles, uşile de intrare în clinici se deschideau în afară! Strângându-şi geanta de umăr într-o parte, deschise uşa şi trecu în infernul dinăuntru.

Primul lucru care o asaltă pe Katherine fu mirosul. Nu cunoştea nimic comparabil în întreaga sa experienţă de douăzeci şi unu de ani. Dominant era mirosul de natură chimică, un amestec de alcool şi deodorant îngreţoşător de dulce. Presupuse că alcoolul era o încercare de a ţine sub control bolile care stăteau la pândă în aer; ştia că deodorantul era pentru acoperirea mirosurilor biologice care bântuiau în preajma maladiilor de tot felul. Orice reminiscenţe de negare de care

Katherine se folosise pentru a putea face această vizită se risipiră sub asaltul mirosului. Până la prima sa vizită la spital, petrecută cu câteva luni în urmă, nu se gândise niciodată la faptul că şi ea era o fiinţă muritoare şi îşi acceptase sănătatea şi starea de bine ca pe ceva de la sine înţeles. Acum lucrurile stăteau altfel şi, pătrunzând în clinica aceasta cu mirosul ei, gândul la toate problemele sale recente de sănătate îi inundă conştiinţa. Muşcându-şi buza de jos pentru a-şi stăpâni emoţiile, îşi făcu drum către ascensoare.

Mulţimile adunate în spitale o tulburau pe Katherine. Ar fi vrut să se retragă în învelişul ei asemenea unui cocon, ca să evite contactul cu atingerea, respiraţia sau tusea celor din jur. Îi venea greu să se uite la feţele deformate, la erupţiile de piele solzoase sau supurante. Şi mai rău se simţi în lift, unde se pomeni înghesuită într-un eşantion uman care-i amintea de mulţimile din picturile lui Brueghel. Ţinându-şi ochii lipiţi de indicatorul de etaj, încercă să ignore împrejurimile, repetând în gând discursul pe care avea de gând să-l susţină în faţa secretarei de la clinica de ginecologie. „Bună ziua, mă numesc Katherine Collins. Sunt studentă la universitate şi am fost aici de patru ori. Mă pregătesc să merg acasă să-mi rezolv problemele de sănătate cu ajutorul medicului internist al familiei şi aş dori o copie după fişa mea de ginecologie."

Părea destul de simplu. Katherine îşi tot lăsă ochii să rătăcească spre silueta liftierului. Acesta avea faţa neobişnuit de lată, dar când se întoarse într-o parte, se văzu că avea capul turtit. Ochii lui Katherine se fixară involuntar pe imaginea deformată şi când liftierul se întoarse ca să anunţe etajul al treilea, îi surprinse privirea insistentă. Unul din ochii săi privea jos şi într-o parte. Celălalt o sfredeli pe Katherine cu o intensitate diabolică. Katherine îi evită privirea, simţind că se înroşeşte la faţă. Un individ solid şi păros o împinse la o parte ca să coboare. Sprijinindu-se cu mâna de peretele ascensorului, ea se uită în jos la fetiţa blondă de cinci anişori. Un ochi verde îi răspunse la zâmbet. Celălalt era pierdut sub pliurile violacee ale unei mari mase tumorale.

Uşa se închise şi liftul îşi continuă ascensiunea. Katherine fu cuprinsă de o senzaţie de ameţeală. Era diferită de ameţeala care prevestise cele două atacuri fulgerătoare suferite luna precedentă, dar era la fel de înspăimântătoare în spaţiul retrâns din ascensorul aglomerat. Închise ochii şi se luptă cu senzaţia

claustrofobică. Cineva tuşi în apropierea ei şi simţi o ploaie fină pe pielea gâtului. Liftul se opri, uşa se deschise şi Katherine coborî la etajul al patrulea al clinicii. Se apropie de perete şi se rezemă de el, lăsându-i pe cei din urma ei să treacă mai departe. Ameţeala îi trecu rapid. De îndată ce-şi reveni, porni spre stânga, de-a lungul coridorului care fusese vopsit în verde deschis cu douăzeci de ani în urmă.

Holul dădea în sala de aşteptare a clinicii de ginecologie. Era înţesată de pacienţi, copii şi fum de ţigară. Katherine traversă zona centrală şi intră într-o ramificaţie închisă spre dreapta. Clinica ginecologică a universităţii, care deservea toate colegiile precum şi angajaţii spitalului, avea propria sală de aşteptare, cu toate că mobilierul şi decorul erau aceleaşi ca şi în sala principală. Când Katherine ajunse acolo, şapte femei aşteptau deja aşezate pe scaune cu schelet metalic şi tapiţerie din vinilin. Toate frunzăreau cu nervozitate paginile unor reviste vechi. La un birou şedea secretara, o femeie cu alură de pasăre, cam la douăzeci şi cinci de ani, cu părul oxigenat, tenul palid şi trăsături ascuţite. Ecusonul prins temeinic la pieptul plat anunţa cu emfază că numele ei era Ellen Cohen. Îşi ridică privirea în momentul în care Katherine se apropie de birou.

– Bună ziua, mă numesc Katherine Collins...

Băgă de seamă că vocea ei nu avea deloc agresivitatea pe care o intenţionase. De fapt, când ajunse la sfârşitul cererii, îşi dădu seama că ajunsese să vorbească pe un ton aproape rugător.

Secretara se uită la ea preţ de o clipă.

– Doriţi să vă luaţi fişa? întrebă ea cu o voce care trăda un amestec de dispreţ şi de incredulitate.

Katherine încuviinţă din cap şi încercă să zâmbească.

– Păi, atunci va trebui să vorbiţi despre asta cu domnişoara Blackman. Vă rog să luaţi loc.

Vocea lui Ellen Cohen devenise repezită şi autoritară. Katherine găsi din priviri un scaun aproape de birou. Secretara se duse la un fişet şi scoase de acolo foaia de observaţie a Katherinei. După care se făcu nevăzută pe una din cele câteva uşi care dădeau în saloanele de consultaţii.

Cu gesturi absente, Katherine începu să-şi netezească părul castaniu lucios, trăgându-l în jos, peste umărul stâng. Devenise pentru ea un gest aproape mecanic, în special când se afla în tensiune. Era o tânără atrăgătoare cu nişte ochi strălucitori şi ageri, cenuşiu-albăstrii. Nu avea decât un metru şi cincizeci şi

şase în înălţime, dar personalitatea sa energică o făcea să pară mai înaltă. Era îndrăgită de prietenii de la colegiu, probabil din pricina francheţii sale, şi profund iubită de părinţi, care-şi făceau griji în privinţa vulnerabilităţii unicei lor fiice în jungla metropolei newyorkeze. Şi totuşi, tocmai atitudinea grijulie şi exagerat protectoare a părinţilor ei o îndemnase pe Katherine să aleagă un colegiu din New York, în speranţa că marele oraş o va ajuta să-şi demonstreze forţa interioară şi individualitatea. Până la apariţia bolii curente, se bucurase de succes şi pufnise dispreţuitor la avertismentele părinţilor. New York devenise oraşul ei şi îi iubea vitalitatea fremătătoare.

Secretara reapăru, se aşează la birou şi continuă să bată la maşină.

Katherine îşi roti pe furiş ochii prin sala de aşteptare, înregistrând capetele plecate ale tinerelor femei care-şi aşteptau rândul ca nişte vite neştiutoare. Katherine era extrem de bucuroasă că nu aştepta şi ea pentru un consult. Era o experienţă pe care o detesta. O suportase de patru ori: ultima oară în urmă cu doar patru săptămâni. Venirea la clinică fusese gestul ei de independenţă cel mai dificil. În realitate, ar fi preferat tare mult să se întoarcă la Weston, Massachusetts, ca să-l vadă pe propriul ei ginecolog, dr. Wilson. El fusese primul şi singurul alt doctor care o consultase. Dr.Wilson era mai vârstnic decât medicii rezidenţi care alcătuiau personalul clinicii şi avea un simţ al umorului ce înlăturase aspectele umilitoare ale experinţei, făcând-o cel puţin tolerabilă. Aici era altfel. Clinica era impersonală şi rece şi, în combinaţie cu atmosfera de spital orăşenesc, fiecare vizită devenea un coşmar. Totuşi, Katherine perseverase. Spiritul ei de independenţă i-o cerea, cel puţin până la apariţia bolii.

Infirmiera practicantă, domnişoara Blackman, ieşi dintr-una din încăperi. Era o femeie scundă şi solidă, de patruzeci şi cinci de ani, cu părul negru ca tăciunele strâns într-un coc mic în creştetul capului. Era îmbrăcată într-o uniformă albă imaculată şi apretată din belşug. Ţinuta ei vestimentară reflecta modul în care îi plăcea să conducă clinica: cu eficienţă calmă. Lucra la Centrul Medical de unsprezece ani.

Secretara vorbi cu domnişoara Blackman şi Katherine îşi auzi pomenit numele. Infirmiera dădu din cap, întorcându-şi pentru o clipă privirea spre Katherine. În contrast cu exteriorul rigid, ochii căprui ai domnişoarei Blackman dădeau o impresie

de mare căldură interioară. Katherine se gândi deodată că, în afara spitalului, domnişoara Blackman era probabil mult mai simpatică.

Numai că domnişoara Blackman nu veni să stea de vorbă cu Katherine. În schimb, şuşoti ceva cu Ellen Cohen şi apoi se întoarse în zona rezervată examinărilor medicale. Katherine simţi că se înroşeşte la faţă. Presupuse că era ignorată în mod deliberat; din partea personalului clinicii ar fi fost o modalitate de a-şi arăta nemulţumirea provocată de dorinţa de a fi consultată de medicul personal. Nervoasă, luă de pe o măsuţă un număr vechi de un an şi fără copertă din *Ladies' Home Journal*, dar nu reuşi să se concentreze.

Încercă să-şi omoare timpul gândindu-se la sosirea acasă, ce urma să aibă loc în noaptea aceea; cât de surprinşi aveau să fie părinţii ei. Se vedea parcă intrând în vechea ei cameră. Nu mai fusese acolo de le Crăciun, dar ştia că o va găsi la fel cum o lăsase. Cuvertura galbenă, draperiile asortate la culoare, toate amintirile adolescenţei ei, păstrate cu sfinţenie de mama sa. Imaginea liniştitoare a mamei o făcu pe Katherine să se întrebe din nou dacă trebuia să-i sune să le spună că vine. Avantajul ar fi fost că ar fi aşteptat-o la aeroportul Logan. Dezavantajul - că ar fi probabil obligată să explice motivul venirii acasă, iar Katherine dorea să discute despre boala sa între patru ochi, nu la telefon.

Domnişoara Blackman reapăru după douăzeci de minute şi conversă din nou în surdină cu secretara. Katherine se prefăcu absorbită de lectura revistei. În cele din urmă, infirmiera încetă discuţia şi veni la Katherine.

– Domnişoara Collins? spuse domnişoara Blackman cu o undă subtilă de iritare.

Katherine îşi ridică privirea.

– Mi s-a spus că aţi solicitat fişele medicale?

– Întocmai, răspunse Katherine, lăsând jos revista.

– Sunteţi nemulţumită de serviciile noastre? întrebă domnişoara Blackman.

– Nu, nicidecum. Merg acasă să-l văd pe medicul internist al familiei şi vreau să iau cu mine setul complet al înregistrărilor mele medicale.

– E ceva la limita regulamentului, să ştiţi, spuse domnişoara Blackman. De obicei, trimitem astfel de înregistrări numai când sunt cerute de un medic.

– Plec acasă în seara asta şi vreau să iau fişele cu mine. Dacă doctorul meu are nevoie de ele nu vreau să aştept până-mi vor fi trimise.

– Aici, la Centrul Medical, nu prea se procedează astfel.

– Dar ştiu că este dreptul meu să primesc o copie după fişa medicală dacă solicit lucrul ăsta.

Pentru Katherine urmă o linişte stânjenitoare după ultimul ei comentariu. Nu era obişnuită cu o asemenea agresivitate. Domnişoara Blackman o privi insistent, ca un părinte exasperat de un copil recalcitrant. Katherine îi susţinu privirea, încremenită de ochii apoşi şi întunecaţi ai asistentei.

– Va trebui să vorbiţi cu doctorul, spuse brusc domnişoara Blackman.

Fără să aştepte un răspuns, ea o părăsi pe Katherine şi dispăru pe una din uşile din apropiere. Încuietoarea se zăvorî în urma ei cu o fermitate mecanică.

Katherine trase aer în piept şi se uită în jur. Celelalte paciente o priveau cu precauţie, de parcă ar fi împărtăşit dispreţul personalului clinicii faţă de dorinţa ei de a încălca protocolul obişnuit. Katherine se străduí să-şi păstreze stăpânirea de sine, spunându-şi că devenea paranoică. Se prefăcu că-şi citeşte revista, simţind privirile celorlalte femei. Ar fi vrut să se retragă în carapacea ei, ca o broască ţestoasă, sau să se ridice şi să plece. Nu putea face nici una, nici alta. Timpul se scurgea dureros de încet. Alte câteva paciente fură chemate la consultaţie. De-acum era evident că era ignorată.

Abia după trei sferturi de oră, medicul clinicii, îmbrăcat într-o jachetă albă şifonată şi pantaloni, apăru cu foaia de observaţie a lui Katherine. Secretara dădu din cap în direcţia ei şi doctorul Harper se apropie cu paşi mari, oprindu-se în faţa ei. Era chel, cu excepţia unor borduri de păr care începeau deasupra fiecărei urechi, unindu-se la ceafă într-o chică sârmoasă. El fusese medicul care o examinase pe Katherine în două ocazii precedente şi tânăra îşi amintea cu claritate mâinile şi degetele sale păroase care, în combinaţie cu mănuşile de cauciuc semitransparente, creau o aparenţă nepământeană.

Katherine îl privi în faţă pe bărbatul dinaintea ei, sperând să întâlnească măcar un licăr de căldură. Nici vorbă de aşa ceva. În schimb, acesta deschise în tăcere dosarul ce conţinea foaia ei de observaţie, ţinându-l cu stânga şi urmărind rândurile scrise cu indexul mâinii drepte. Era ca şi cum tocmai urma să susţină

o predică.

Katherine îşi coborî privirea. Pe cracul stâng al pantalonului se vedea un şir de pete minuscule de sânge. Agăţat de curea, în partea dreaptă, era un tub de cauciuc, iar în stânga un avertizor electronic.

– Pentru ce vă trebuie înregistrările ginecologice? spuse el fără să se uite la ea.

Katherine îşi reiteră planurile.

– Eu cred că ar fi o pierdere de timp, spuse doctorul Harper, continuând să frunzărească paginile. Zău aşa, fişa asta n-are aproape nimic în ea. Vreo două pete Pap uşor atipice, ceva secreţii Grampozitive[1], explicabile printr-o uşoară eroziune a cervixului. Vreau să spun că astea n-or să fie de folos nimănui. Uite, aici e trecut un episod de cistită, dar a fost provocat fără îndoială de un raport sexual avut în ziua premergătoare apariţiei simptomelor, lucru pe care l-aţi admis faţă de...

Katherine simţi cum se înroşeşte de umilinţă. Ştia că toată lumea din sala de aşteptare putea să audă.

– ... uite ce e, domnişoară Collins, problema dumitale cu accesele epileptice nu are nici o legătură cu ginecologia. V-aş sugera să mergeţi la clinica de neurologie...

– Am fost la neurologie, îl întrerupse Katherine. Şi cei de acolo mi-au dat deja înregistrările.

Katherine îşi înăbuşi lacrimile. De obicei nu era emotivă, dar în rarele ocazii când îi venea să plângă se stăpânea cu mare greutate.

David Harper îşi ridică încet privirea din foaia de observaţie. Trase aer în piept şi răsuflă zgomotos printre buzele parţial ţuguiate. Era plictisit.

– Domnişoară Collins, aţi beneficiat aici de o îngrijire excelentă...

– Dar nu m-am plâns de felul cum am fost îngrijită, spuse Katherine fără să-l privească. Lacrimile îi umpluseră ochii şi ameninţau să se prelingă pe obraji. Nu vreau decât înregistrările mele.

– Iar eu vă spun, continuă doctorul Harper, că nu aveţi nevoie de o altă opinie în privinţa stării dumneavoastră ginecologice.

---

[1] *Coloraţie Gram - metodă de laborator care constă în colorarea preparatelor bacteriene şi care permite clasificarea microbilor în grampozitivi şi gramnegativi (n. tr.)*

– Vă rog, spuse Katherine încet. Îmi daţi înregistrările alea sau trebuie să mă duc la administraţie?

Fără grabă, îşi ridică privirea spre doctorul Harper. Cu degetul îndoit îşi şterse o lacrimă prelinsă peste pleoapa de jos.

În cele din urmă, doctorul săltă din umeri şi Katherine îl auzi înjurând în barbă în timp ce arunca dosarul pe biroul secretarei, spunându-i acesteia să facă o copie. Fără să-şi ia rămas bun sau măcar să privească înapoi, el dispăru în zona pentru consultaţii.

În timp ce-şi îmbrăca pardesiul, Katherine îşi dădu seama că tremura şi se simţea din nou ameţită. Se apropie de biroul secretarei şi se prinse cu mâinile de muchia acestuia, sprijinindu-se ca să nu-şi piardă echilibrul.

Blonda cu aspect de pasăre găsi de cuviinţă s-o ignore în timp ce termina de dactilografiat o scrisoare. Când ajunse să pună plicul în maşină, Katherine îi aduse aminte de prezenţa ei.

– Bine, bine, o clipă, spuse Ellen Cohen, accentuând iritată fiecare cuvânt.

Abia după ce dactilografie adresa, puse scrisoarea în plic şi lipi timbrul, catadicsi să se ridice de la birou, să ia dosarul lui Katherine şi să se facă nevăzută după colţ. În tot acest timp, ea evită privirea lui Katherine.

Alţi doi pacienţi fură chemaţi înăuntru până când Katherine primi un plic mare conţinând hârtiile cerute. Reuşi să-i mulţumească secretarei, dar nu fu învrednicită cu un răspuns. Lui Katherine nu îi păsa. Cu plicul la subsuoară şi cu geanta pe umăr se întoarse şi ieşi aproape în fugă în harababura din sala de aşteptare principală a clinicii de ginecologie.

Katherine se opri în atmosfera încărcată în clipa în care un val înăbuşitor de ameţeală coborî asupra ei. Starea ei emoţională fragilă combinată cu efortul fizic brusc al mersului pe jos rapid îşi făcuseră efectul. Vederea i se întunecă şi, întinzând mâinile, bâjbâi după spătarul unui fotoliu din sala de aşteptare. Plicul îi alunecă de sub braţ şi căzu pe podea. Camera începu să se învârtească şi genunchii îi cedară.

Katherine simţi cum nişte mâini puternice o apucă de antebraţe, sprijinind-o. Auzi cum cineva încerca s-o liniştească şi să-i spună că totul va fi în regulă. Ar fi vrut să spună că dacă ar putea să stea o clipă jos s-ar simţi excelent, dar limba refuza s-o ajute. Conştientiză vag că era purtată pe sus de-a lungul unui coridor, picioarele ei, la fel ca cele ale unei marionete, atingând

cu intermitenţă şi inutil podeaua.

Trecură de o uşă, într-o încăpere mică. Senzaţia înfiorătoare de ameţeală continua. Katherine se temu să nu i se facă greaţă şi pe frunte îi apărură broboane reci de transpiraţie.

Îşi dădu seama că era întinsă pe pardoseală. Aproape imediat vederea începu să i se limpezească şi impresia că încăperea se învârtea cu ea încetă. Era împreună cu doi medici îmbrăcaţi în alb care o ajutau. Cu oarecare greutate aceştia îi scoaseră un braţ din pardesiu şi aplicară un garou. Era bucuroasă că nu se mai află în sala de aşteptare aglomerată, nemaifiind astfel un spectacol la care să se holbeze toată lumea.

– Cred că mă simt mai bine, spuse Katherine, clipind din ochi.

– Bun, spuse unul dintre medici. Acum o să-ţi facem o injecţie micuţă.

– Cu ce?

– Cu ceva care să te calmeze.

Katherine simţi acul pătrunzând în pielea fragedă din interiorul cotului. Garoul fu îndepărtat şi îşi simţi pulsul în vârfurile degetelor.

– Dar mă simt mult mai bine, protestă ea. Îşi întoarse capul şi văzu o mână apăsând pistonul seringii. Medicii erau aplecaţi deasupra ei.

– Dar mă simt bine, spuse Katherine.

Cei doi medici nu răspunseră. Se uitau doar la ea, împiedicând-o să se mişte.

– Zău că mă simt mai bine acum, spuse Katherine.

Îşi mută privirea de la un doctor la celălalt. Unul dintre ei avea ochii cei mai verzi pe care-i văzuse vreodată Katherine, ca nişte smaralde. Tânăra încercă să se mişte. Medicii o ţinură şi mai strâns.

Deodată, vederea lui Katherine se diminuă şi doctorii îi părură foarte îndepărtaţi. În acelaşi timp auzi o sonerie în urechi şi îşi simţi trupul greu.

– Mă simt mult...

Katherine avea vocea răguşită şi buzele i se mişcau cu încetineală. Capul îi căzu într-o parte. Văzu că se afla pe podeaua unei magazii. Pe urmă, întunericul.

CAPITOLUL 2

14 martie

Domnul şi doamna Wilbur Collins se sprijiniră reciproc în timp ce aşteptau deschiderea uşii. La început, cheia refuză să intre în broască şi administratorul o scoase afară şi o cercetă ca să se asigure că era cheia de la camera 92. Încercă din nou, dându-şi seama că o vârâse cu susul în jos. Uşa se deschise şi bărbatul se dădu la o parte ca să permită decanului femeilor din universitate să intre.

– Drăguţ apartament, spuse decanul.

Era o femeie mărunţică, cam la cincizeci de ani, cu gesturi foarte nervoase şi repezite. Era stăpânită de o stare de tensiune vizibilă.

Domnul şi doamna Wilbur Collins împreună cu doi poliţişti în uniformă de la Poliţia oraşului New York o urmară în încăpere pe doamna decan.

Era un apartament mic, cu un singur dormitor, despre care reclama afirma că are vedere la râu. Avea, dar numai de la ferestruica din baia cât o debara. Poliţiştii rămaseră într-o parte, cu mâinile la spate. Doamna Collins, o femeie la cincizeci şi doi de ani, şovăi lângă intrare, de parcă s-ar fi temut de ceea ce ar putea să găsească. În schimb, domnul Collins se duse şchiopătând direct în mijlocul încăperii. Poliomielita de care suferise în 1952 îi afectase piciorul stâng, de la genunchi în jos, dar nu şi abilitatea în afaceri. La cincizeci şi cinci de ani, era omul numărul doi la First National City Bank din imperiul financiar al Bostonului. Era un bărbat care cerea acţiune şi respect.

– Întrucât a trecut doar o săptămână, sugeră doamna decan, poate că îngrijorarea dumneavoastră e prematură.

– N-ar fi trebuit să-i dăm voie niciodată lui Katherine să

vină la New York, spuse doamna Collins, frământându-şi mâinile.

Domnul Collins ignoră ambele comentarii. Se duse înspre dormitor şi aruncă o privire înăuntru:

– Valiza ei e pe pat.

– Ăsta-i un semn bun, spuse decanul. O mulţime de studenţi reacţionează la presiuni părăsind şcoala câteva zile.

– Dacă fata noastră ar fi plecat, spuse doamna Collins, şi-ar fi luat valiza cu ea. Şi-apoi, ne-ar fi telefonat duminică. Nu trece o duminică fără să ne sune.

– Ca decan, ştiu cât de mulţi studenţi simt la un moment dat nevoia unui mic răgaz, chiar şi studenţii buni, precum Katherine.

– Katherine e altfel, spuse domnul Collins, intrând în baie.

Doamna decan îşi dădu ochii peste cap a exasperare, un gest adresat poliţiştilor, care rămaseră însă impasibili.

Domnul Collins reveni şchiopătând în camera de zi.

– Katherine n-a plecat nicăieri, spuse el cu un ton care nu admitea replică.

– Ce vrei să spui, dragă? întrebă doamna Collins cu o nelinişte crescândă.

– Exact ceea ce am spus, replică domnul Collins, N-ar fi plecat nicăieri fără astea.

Zicând acestea, el aruncă pe canapea o cutie cu anticoncepţionale pe jumătate goală.

– E aici în New York şi vrem să fie găsită. Se uită la cei doi poliţişti. Credeţi-mă, ţin neapărat ca acest caz să fie rezolvat cât mai repede.

CAPITOLUL 3

15 aprilie

Doctorul Martin Philips își rezemă capul de zidul camerei de control; răcoarea ipsosului îi făcea bine. În fața lui, patru studenți în anul trei la medicină, înghesuiți în peretele despărțitor de sticlă, priveau înmărmuriți cum un pacient era pregătit pentru o examinare CAT[1]. Era prima zi a cursului opțional de radiologie; începeau cu neuroradiologia. Philips îi adusese să vadă scannerul CAT, știind că avea să-i impresioneze și să-i umilească. Câteodată, studenții de la medicină aveau tendința de a face pe deșteptii.

Înăuntrul încăperii care adăpostea instalația, tehnicianul stătea aplecat, verificând poziția capului pacientului față de giganticul scanner toroidal. Se îndreptă de spate, desfăcu o bucată de bandă adezivă și imobiliză capul pacientului de un bloc de polistiren expandat.

Philips luă de pe consolă fișa de trimitere și foaia de observație clinică a pacientului. Le cercetă pe amândouă, în căutarea informațiilor.

– Numele pacientului este Schiller, spuse Philips. (Studenții erau atât de absorbiți de operațiile pregătitoare încât nu se întoarseră cu fața spre el când vorbi.) Se plânge în principal de o slăbiciune în brațul drept.

Philips se uită la pacient. Experința îi spunea că omul era probabil teribil de înspăimântat.

Philips puse la loc formularele în vreme ce în sala scannerului tehnicianul activă masa. Încet, capul pacientului

1 Computerized Axial Tomography - Tomografie axială computerizată (n. tr.).

alunecă în orificiul instalaţiei ca şi cum urma să fie devorat. Aruncând o ultimă privire la poziţia capului, tehnicianul se întoarse şi reveni în camera de control.

– Okay, acum îndepărtaţi-vă o clipă de la fereastră, spuse Philips.

Cei patru studenţi se supuseră instantaneu, mutându-se lângă computer, ale cărui lumini clipeau nerăbdătoare. După cum anticipase, tinerii erau impresionaţi până la limita umilinţei.

Tehnicianul zăvorî uşa de comunicare şi luă microfonul din suport.

– Vă rog să rămâneţi nemişcat, domnule Schiller. Cât se poate de nemişcat.

Cu degetul arătător, tehnicianul apăsă butonul de start de pe pupitrul de comandă. În camera scannerului[1], uriaşa masă toroidală care înconjura capul domnului Schiller începu o mişcare de rotaţie intermitentă, cu opriri bruşte, asemănătoare cu rotirea angrenajului principal al unui ceas mecanic gigantic. Clinchetul metalic, puternic pentru domnul Schiller, suna estompat pentru cei aflaţi de cealaltă parte a paravanului de sticlă.

– În acest moment, spuse Martin, instalaţia efectuează două sute patruzeci de examinări se raze X separate, corespunzătoare fiecărui grad de mişcare rotativă.

Unul dintre studenţi se uită la colegul său cu o expresie complet buimacă. Martin ignoră gestul şi-şi prinse faţa în mâini, cu degetele deasupra ochilor, frecându-şi cu grijă şi apoi masându-şi tâmplele. Nu apucase încă să-şi bea cafeaua şi se simţea groggy. În mod normal s-ar fi oprit la cantina spitalului, dar în dimineaţa asta nu avusese timp din pricina studenţilor. Ca şef adjunct al secţiei de neuroradiologie, Philips ţinea întotdeauna să prezinte el noţiunile introductive în neuroradiologie studenţilor medicinişti. Obstinaţia sa în această privinţă devenise un motiv de iritare, căci îi reducea din timpul afectat cercetării. În primele douăzeci, treizeci de ocazii, îi făcuse plăcere să-i impresioneze pe studenţi cu cunoaşterea sa exhaustivă a anatomiei creierului. Dar senzaţia de nou dispăruse. Acum nu mai avea ceva plăcut decât dacă la curs venea vreun student deosebit de inteligent, dar în neuroradiologie asta nu se

1) Orice dispozitiv care serveşte la analiza unei imagini prin explorarea detaliată a "originalului" (n.tr.).

întâmpla prea des.

După câteva minute, scannerul toroidal îşi încetă mişcarea de rotaţie şi consola computerului se trezi la viaţă. Arăta impresionant, ca pupitrul de comandă dintr-un film de science-fiction. Toate privirile se mutaseră de la pacient la luminile clipitoare: numai Philips se uita la mâinile sale, încercând să desprindă o bucăţică de piele moartă de lângă unghia arătătorului. Mintea îi rătăcea.

– În următoarele treizeci de secunde, computerul va rezolva simultan cele patruzeci şi trei de mii două sute de ecuaţii în urma măsurătorilor de densitate tisulară, rosti tehnicianul, dornic să preia rolul lui Philips. Era un lucru pe care acesta din urmă îl încuraja. De fapt, el nu făcea decât să le predea studenţilor cursul oficial, lasând instruirea practică în seama colegilor neuroradiologi sau a tehnicienilor excelent pregătiţi.

Ridicându-şi capul, Philips se uită un timp la studenţii medicinişti, încremeniţi în faţa consolei computerului. Îşi întoarse privirea către fereastra din sticlă cu conţinut ridicat de plumb şi nu văzu decât tălpile goale ale domnului Schiller. Momentan, pacientul era un participant uitat la drama în curs de desfăşurare. Pentru studenţi, maşina era infinit mai interesantă.

Philips îşi cercetă chipul în mica oglindă de deasupra dulăpiorului de prim ajutor. Nu se bărbierise încă şi mirişlea bărbii de o zi stătea zbârlită ca firele de păr ale unei perii. Întotdeauna sosea la spital cu o oră întreagă înaintea tuturor colegilor de secţie şi-şi făcuse obiceiul să se bărbierească în vestiarul de la chirurgie. Rutina lui matinală consta în trezirea din somn, alergarea de dimineaţă, duşul şi bărbieritul la spital şi cafeaua la cantină. De regulă, asta îi asigura două ore de muncă neîntreruptă în activitatea de cercetare care-l interesa.

Continuând să privească în oglindă, Philips îşi trecu o mână prin părul de culoarea nisipului, dându-l pe spate. Atât de mare era diferenţa între culoarea deschisă a vârfurilor şi blondul întunecat al rădăcinilor firelor sale de păr încât unele infirmiere erau de părere că Philips se oxigenează. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Arareori se întâmpla ca Philips să dea atenţie propriei sale înfăţişări, din când în când „măcelărindu-şi" singur părul când nu avea timp să se ducă la frizerul spitalului. Dar, în pofida neglijenţei sale, Martin era un bărbat chipeş. Avea patruzeci şi unu de ani şi ridurile recent formate în preajma ochilor şi a gurii nu făcuseră decât să-i maturizeze

înfăţişarea, care mai devreme păruse un pic cam adolescentină. Acum avea un aer mai aspru şi de curând un pacient remarcase că aducea mai mult cu un cowboy din filmele TV decât a doctor. Comentariul îi făcuse plăcere şi nu era întru totul lipsit de temei. Philips era înalt de un metru optzeci, cu o constituţie zveltă dar atletică, şi chipul său nu dădea impresia unui universitar. Era colţuros, cu un nas drept şi o gură expresivă. De un albastru deschis, ochii săi reflectau, mai mult ca orice altceva, inteligenţa lui nativă. Absolvise summa cum laude la Harvard, promoţia 1961.

Tubul cinescop al consolei de ieşire se trezi la viaţă odată cu apariţia primei imagini. Tehnicianul reglă grăbit lăţimea ferestrei şi densitatea optică pentru o imagine optimă. Studenţii medicinişti se îngrămădiră în jurul micului ecran ca de televizor, de parcă urmau să vadă finala campionatului de fotbal, dar imaginea pe care o văzură era ovală, cu o bordură albă şi interiorul granular. Era o reprezentare realizată de computer a interiorului capului pacientului, poziţionată ca şi cum cineva s-ar fi uitat de sus la domnul Schiller, după ce i-ar fi fost îndepărtată porţiunea superioară a craniului.

Martin aruncă o privire la ceas. Era opt fără un sfert. Se bizuia pe doctorul Denise Sanger să apară dintr-o clipă în alta ca să preia comanda studenţilor medicinişti. Ceea ce-l preocupa într-adevăr pe Philips în dimineaţa asta era o întâlnire cu colaboratorul său în cercetare, William Michaels. Acesta îl sunase cu o zi în urmă, spunându-i că va veni dimineaţă devreme cu o mică surpriză pentru Philips. Deja curiozitatea lui Martin se ascuţise ca un brici şi suspansul îl ucidea. De patru ani, cei doi lucrau la un program care să permită computerului să citească radiografiile craniene, înlocuind astfel radiologul. Problema constă în programarea maşinii pentru a putea face aprecieri calitative în privinţa densităţilor de înnegrire ale unor arii specifice dintr-o radiografie. Dacă reuşeau, recompensele ar fi fost incredibile. Întrucât problemele de interpretare a radiografiilor craniene erau în esenţă aceleaşi ca la interpretarea altor radiografii, programul avea să fie în cele din urmă adaptabil la întregul domeniu al radiologiei. Iar dacă realizau lucrul ăsta... Când şi când, Philips se lăsa furat de visul de a avea propriul său departament de cercetare şi chiar de a primi Premiul Nobel.

Pe ecran apăru imaginea următoare, aducând mintea lui Philips înapoi în prezent.

– Această secţiune se află la treisprezece milimetri mai sus decât imaginea precedentă, psalmodie tehnicianul. Arătă cu degetul spre segmentul inferior al ovalului. Avem aici cerebelul şi...

– Există o anomalie, interveni Philips.

– Unde? întrebă tehnicianul care se aşeză pe un mic taburet în faţa computerului.

– Aici, spuse Philips, făcându-şi loc printre ceilalţi ca să poată arăta cu degetul. Indexul său atinse porţiunea pe care tehnicianul tocmai o descrisese ca fiind cerebelul. Această luminozitate din emisfera cerebeloasă dreaptă este anormală. Ar fi trebuit să aibă aceeaşi densitate ca şi cealaltă emisferă.

– Ce este? întrebă unul dintre studenţi.

– Greu de spus în acest moment, spuse Philips. Se aplecă pentru a privi mai de aproape aria suspectă. Mă întreb dacă pacientul a avut probleme cu mersul pe jos?

– Da, are, spuse tehnicianul. În ultima săptămâna a fost ataxic[1].

– Probabil, o tumoare, spuse Philips, îndreptându-şi spatele.

Imediat, chipurile celor patru studenţi reflectară consternarea în timp ce priveau la luminozitatea inocentă de pe ecran. Pe de o parte, erau impresionaţi să vadă o demonstraţie concludentă a puterii tehnologiei moderne de diagnosticare. Pe de altă parte, erau înspăimântaţi de ideea de tumoare cerebrală, de gândul că oricine ar putea să aibă aşa ceva - chiar şi ei.

Următoarea imagine începu să o înlocuiască pe precedenta.

– Iată o nouă arie de luminozitate în lobul temporal, spuse Philips, arătând rapid spre o zonă care deja începea să fie înlocuită de următoarea imagine. O vom vedea mai clar pe secţiunea următoare. Dar vom avea nevoie de un studiu de contrast.

Tehnicianul se ridică şi se duse să injecteze substanţa contrastantă în vena domnului Schiller.

– Ce rol are substanţa contrastantă ? întrebă Nancy McFadden.

– Ajută la scoaterea în evidenţă a unor leziuni precum tumorile atunci când bariera sanguino-cerebrală este distrusă, răspunse Philips care, auzind deschizându-se uşa dinspre coridor, se întoarse să vadă cine intra.

---

[1] *Ataxie - boală a măduvei spinării şi (rar) a cerebelului, caracterizată prin incapacitatea de coordonare a mişcărilor (n. tr.).*

– Conţine cumva iod?

Philips nu auzi ultima întrebare căci Denise Sanger intrase în încăpere şi îi zâmbea cu căldură în spatele studenţilor absorbiţi.

Denise îşi dezbrăcă halatul alb scurt pe care îl agăţă lângă dulăpiorul de prim-ajutor. Era felul ei de a trece la treabă. Efectul acestui gest asupra lui Philips era contrar. Era îmbrăcată cu o bluză roz, plisată în faţă şi având ca garnitură o panglică albastră subţire, legată într-o fundă. În timp ce-şi întindea braţul ca să-şi agaţe halatul în cui, bluza i se mulă pe sâni şi Philips aprecie imaginea asemenea unui cunoscător care evaluează o operă de artă, căci Martin credea că Denise era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată. Susţinea că are un metru şaizeci şi trei, când de fapt nu avea decât unu şi şaizeci. Avea o siluetă suplă - cinzeci şi trei de kilograme - şi nişte sâni care, fără a fi mari, erau fermi şi minunat alcătuiţi. Avea un păr des, castaniu şi lucios, pe care de obicei îl pieptăna pe spate şi şi-l prindea la ceafă cu o singură agrafă. Ochii căprui, cu pete cenuşii, îi dădeau o înfăţişare vioaie şi strengărească. Puţini oameni bănuiau că absolvise medicina cu trei ani în urmă, ca şefă de promoţie, aşa cum nu mulţi erau cei care credeau că are douăzeci şi opt de ani.

După ce-şi aranjă halatul în cuier, Denise trecu pe lângă Philips, strângându-l pe furiş de cotul drept. Gestul fu atât de iute încât Martin n-avu când să reacţioneze. Se aşeză în faţa ecranului, ajustă reglajele de imagine după placul ei şi se prezentă studenţilor. Tehnicianul se întoarse şi anunţă că administrase substanţa contrastantă. Pregăti scanerul pentru o nouă examinare.

Philips se înclină astfel încât fu nevoit să se sprijine de umărul Denisei. Arătă spre imaginea de pe ecran:

– Avem aici o leziune în lobul temporal şi cel puţin una, poate chiar două, în cel frontal. Se întoarse către medicinişti. Am remarcat din foaia de observaţie că pacientul este un fumător înrăit. Ce vă sugerează toate acestea?

Studenţii se holbară la imagine, temându-se să schiţeze vreun gest. Pentru ei era ca la o licitaţie fără bani; o mişcare cât de mică ar fi putut fi interpretată ca o ofertă de achiziţionare.

– Să vă dau un indiciu, spuse Philips. Tumorile cerebrale primare sunt de obicei solitare, în vreme ce tumorile provenite din alte regiuni ale organismului – situaţia denumită de noi

metastază – pot fi singulare sau multiple.

– Cancer pulmonar, izbucni unul dintre studenţi, ca şi cum s-ar fi aflat la un concurs televizat.

– Foarte bine, spuse Philips. În faza asta nu putem fi sută la sută siguri, dar aş fi dispus să pariez pe asta.

– Cât timp mai are pacientul de trăit? întrebă studentul, evident copleşit de diagnostic.

– Pe cine are medic? întrebă Philips.

– E în tratamentul neurochirurgical al lui Curt Mannerheim, răspunse Denise.

– Atunci n-o mai duce mult, spuse Martin. Mannerheim o să-l opereze.

Denise se întoarce rapid spre el.

– Un caz ca acesta e inoperabil.

– Nu-l cunoaşteţi pe Mannerheim. Operează orice. În special tumori.

Martin se aplecă din nou peste umărul Denisei, inhalând aroma inconfundabilă a părului proaspăt spălat. Pentru Philips era tot atât de unică precum o amprentă digitală şi, în ciuda ambianţei profesionale, simţi un uşor acces pasional. Se îndreptă ca să risipească vraja clipei.

– Doctor Sanger, aş vrea să-ţi spun două vorbe, spuse el dintr-o dată, făcându-i semn să vină într-un colţ al încăperii.

Denise se conformă cu bunăvoinţă şi cu o expresie derutată.

– Părerea mea strict profesională... – spuse Philips pe acelaşi ton oficial, după care se opri şi continuă aproape în şoaptă – ... este că astăzi arăţi incredibil de sexy.

Expresia Denisei se schimbă cu întârziere. Trecu o clipă până când mesajul ajunse la destinaţie, moment în care tânăra femeie aproape că râse.

– Martin, m-ai luat pe nepregătite. Păreai atât de sever încât am crezut că am făcut ceva anapoda.

– Păi, ai făcut. Ai adoptat vestimentaţia asta sexy numai ca să-mi subminezi puterea de concentrare.

– Sexy? Sunt încheiată la nasturi până la laringe.

– Orice porţi tu, arată sexy.

– De vină-i numai mintea ta deşucheată, bătrâne.

Martin nu putu să nu râdă. Denise avea dreptate. Ori de câte ori o vedea, în mod imprevizibil îşi amintea cât de frumoasă era dezbrăcată. Relaţia cu Denise Sanger dura de şase luni, dar el se simţea şi acum ca un adolescent excitat. La început ei îşi

luaseră toate măsurile de prevedere ca să nu se afle la spital de legătura lor, dar pe măsură ce deveneau tot mai încrezători că relaţia lor era ceva serios, păstrarea secretului i-a preocupat tot mai puţin, mai ales că, cu cât ajungeau să se cunoască mai bine, cu atât mai neglijabilă devenea diferenţa de vârstă dintre ei. Iar faptul că Martin era adjunctul şefului secţiei de neuroradiologie, iar Denise era medic rezident în anul doi, la Radiologie, era o sursă de stimulare profesională pentru amândoi, îndeosebi după ce ea s-a transferat prin rotaţie la serviciul lui, în urmă cu trei săptămâni. Deja Denise obţinea aceleaşi performanţe ca şi cei doi colegi care-şi încheiaseră de acum stagiul de rezidenţă la radiologie. Şi, mai presus de toate, era distractiv.

– Bătrân, zici? şopti Martin. Pentru această remarcă, vei fi pedepsită. Am să las aceşti studenţi medicinişti pe mâinile tale. Dacă încep să dea semne de plictiseală, trimite-i la sala de angiografie[1]. O să le administrăm o supradoză de cunoştinţe clinice înainte de cele teoretice.

Resemnată, Denise îşi exprimă tăcută acordul.

– Şi când termini programul CAT de dimineaţă, continuă Philips tot în şoaptă, vino la mine în birou. Poate reuşim să dăm o fugă până la cafenea.

Înainte ca ea să-i poată răspunde, el îşi luă halatul alb lung şi plecă.

Sălile de chirurgie se aflau la acelaşi etaj cu radiologia şi Philips se îndreptă într-acolo. Evitând un carambolaj de brancarde încărcate cu pacienţi care-şi aşteptau rândul la fluoroscopie[2], Philips o luă prin sala de examinare a radiografiilor. Era o încăpere spaţioasă, cu sectoare formate de boxele de vizionare a radiografiilor, populate în acel moment de circa o duzină de rezidenţi care sporovăiau şi îşi beau cafeaua. Avalanşa zilnică de radiografii încă nu sosise, deşi cam de-o jumătate de oră aparatele de raze X lucrau din plin. La început, va fi doar un "pârâu" de filme, după care urma potopul. Philips îşi amintea foarte bine totul, de pe vremea când era şi el rezident. Se pregătise la Centrul Medical şi, reacţionând pozitiv la atmosfera dură a celei mai mari şi mai bune secţii de radiologie din ţară, lucrase destule schimburi de douăsprezece ore chiar în încăperea respectivă.

---

[1] *Radiografie a vaselor sanguine cu ajutorul unei substanţe radioopace (n.tr.)*

[2] *Examen radiologic făcut cu ajutorul fluoroscopului, un ecran fluorescent care transformă radiaţiile invizibile în radiaţii vizibile (n.tr.).*

Recompensa pentru eforturile depuse fusese o invitaţie de a rămâne pe mai departe pentru obţinerea gradului de agregat în neuroradiologie. Când a terminat, rezultatele sale extraordinare au făcut să i se ofere un post în rândurile personalului, completat cu o jumătate de normă la facultatea de medicină. De la acea poziţie de novice, ascensiunea până la postul actual de adjunct al şefului de neuroradiologie a fost rapidă.

Philips se opri pentru un timp chiar în mijlocul sălii de examinare a radiografiilor. Iluminarea sa unică, de nivel scăzut, venită de la becurile fluorescente din spatele geamurilor mate ale boxelor de vizionare, arunca o tentă stranie asupra oamenilor din încăpere. Pentru o clipă, avu impresia că rezidenţii arătau ca nişte cadavre cu pielea albă şi găvanele ochilor golite. Philips se întrebă de ce nu observase chestia asta până atunci. Se uită la propriile mâini. Aveau aceeaşi paloare.

Merse mai departe, simţindu-se ciudat de confuz. Nu era prima oară în ultimul an când vedea o scenă de spital familiară cu ochi suspicioşi. Probabil că de vină era o uşoară dar agasantă insatisfacţie legată de serviciul său. Activitatea lui devenea din ce în ce mai mult administrativă şi, colac peste pupăză, se simţea blocat în ascensiunea sa din pricina circumstanţelor. Şeful neuroradiologiei, Tom Brockton, avea cincizeci şi opt de ani şi nu se gândea la pensionare. În plus, şeful radiologiei, Harold Goldblatt, era şi el neuroradiolog. Philips fu nevoit să recunoască faptul că urcuşul său meteoric în ierarhia departamentului ajunsese într-un punct mort, nu pentru că el n-ar fi fost capabil, ci pentru că cele două posturi de deasupra lui erau ocupate temeinic. De aproape un an, fără tragere de inimă, Philips începuse să cocheteze cu ideea de a părăsi Centrul Medical pentru un alt spital unde ar fi avut şanse mai multe să ajungă la vârf.

Martin o luă pe coridorul care ducea la chirurgie. Trecu prin uşile duble batante, inscripţionate cu anunţul care-i avertiza pe vizitatori că intrau într-o zonă cu acces controlat şi, trecând de altă pereche de uşi batante, intră în salonul de aşteptare al pacienţilor. Aici se afla un furnicar de brancarde ocupate de pacienţi neliniştiţi, care-şi aşteptau rândul la operaţii. La capătul acestei zone întinse se afla un birou lung furniruit cu melamină albă, ce păzea intrarea spre cele treizeci de săli de operaţie şi spre secţia de reanimare. Trei infirmiere îmbrăcate în halate chirurgicale verzi se îngrijeau ca pacienţii

să ajungă în sălile de operaţii în care fuseseră repartizaţi. pentru a nu fi operaţi, din greşeală, de altceva. Cu aproape două sute de operaţii în orice interval de douăzeci şi patru de ore, era o meserie cu foc continuu.

– Poate cineva să-mi dea informaţii despre pacientul doctorului Mannerheim? întrebă Philips aplecându-se deasupra biroului.

Toate cele trei infirmiere îşi ridicară privirile şi începură să vorbească dodată. Martin, fiind unul dintre puţinii doctori necăsătoriţi, era un musafir binevenit în ZO – zona de operaţii. Când infirmierele şi-au dat seama ce se întâmplase, izbucniră în râs şi începură un ceremonial complicat de cedare a priorităţii.

– Poate că ar trebui să întreb pe altcineva, spuse Philips. prefăcându-se că pleacă.

– Vai, se poate? făcu infirmiera blondă.

– Am putea să ne retragem în magazia de lenjerie să discutăm problema, sugeră bruneta.

ZO era singurul loc din spital unde inhibiţiile erau relaxate. Atmosfera aici era total diferită de alte secţii. Philips se gândi că probabil motivul îl constituia faptul că toţi purtau uniforma aceea ca o pijama la care se adăuga posibilitatea apariţiei situaţiilor de criză, în care aluziile sexuale asigurau o supapă de refulare. Indiferent de motiv, Philips şi-o amintea foarte bine. Fusese rezident la chirurgie timp de un an, înainte să se hotărască să treacă la radiologie.

– Care din pacienţii lui Mannerheim vă interesează? întrebă infirmiera blondă. Marino?

– Exact, spuse Philips.

– E chiar în spatele dumneavoastră, spuse blonda.

Philips se întoarse. Cum la şase metri de el se afla o targă pe care se găsea silueta acoperită cu un cearşeaf a unei femei de douăzeci şi unu de ani. Probabil că-şi auzise numele prin ceaţa medicamentelor preoperaţionale administrate, deoarece capul ei se întoarse încet în direcţia lui Philips. Avea craniul complet ras în vederea operaţiei şi imaginea îi aminti lui Philips de o pasăre plăpândă lipsită de pene. O văzuse în treacăt de două ori înainte, când i se făcuseră radiografiile preoperatorii, şi Philips constată şocat cât de diferit arăta acum. Nu-şi dăduse seama cât de mică şi delicată era. Avea în ochi o privire rugătoare, ca a unui copil părăsit, şi Philips trebui să se întrebuinţeze serios ca să-şi întoarcă privirea, îndreptându-şi din nou atenţia spre infir-

miere. Unul dintre motivele pentru care trecuse de la chirurgie la radiologie fusese înţelegerea faptului că nu-şi putea controla empatia faţă de anumiţi pacienţi.

– De ce n-au început-o? întrebă el infirmiera, supărat că pacienta era lăsată singură, cu temerile ei.

– Mannerheim a aşteptat nişte electrozi speciali de la spitalul Gibson Memorial, spuse blonda. Vrea să facă nu ştiu ce înregistrări de la porţiunea de creier pe care are de gând s-o îndepărteze.

– Înţeleg... spuse Philips, încercând să-şi programeze dimineaţa. Mannerheim se pricepea de minune să dea peste cap programările celorlalţi.

– Mannerheim a primit doi musafiri din Japonia, completă infirmiera blondă, şi toată săptămâna s-a pregătit să dea un show de zile mari. Dar o să înceapă în câteva minute. Au sunat după pacient, dar n-am avut pe cine să trimitem cu ea.

– În regulă, spuse Philips, care pornise deja spre ieşire. Când Mannerheim o să ceară radiografia de localizare, sunaţi direct la biroul meu. Asta o să economisească vreo câteva minute de aşteptare.

Pe drumul de întoarcere, Martin îşi aminti că nu se bărbierise încă şi intră în sala de odihnă a secţiei de chirurgie. La opt şi zece era aproape pustie, întrucât cazurile de la ora şapte treizeci erau în curs de rezolvare, iar seria următoare mai avea de aşteptat. Un singur chirurg vorbea la telefon cu agentul său de bursă în timp ce se scărpina cu gesturi absente. Philips trecu în sectorul cu vestiare şi formă combinaţia de la micul său dulăpior pe care Tony, bătrânul care se îngrijea de zona chirurgicală, îi îngăduia să-l păstreze.

Abia apucă să-şi săpunească faţa că avertizorul său electronic sună, făcându-l să tresară. Nu-şi dăduse seama cât de încordaţi îi erau nervii. Folosi telefonul de perete ca să răspundă, căutând să nu murdărească receptorul cu spumă. Era Helen Walker, secretara lui, care îl informa că William Michaels sosise şi îl aştepta în birou.

Philips se întoarse la bărbierit cu entuziasm reînnoit. Toată agitaţia legată de surpriza lui William îl cuprinse brusc din nou. Îşi stropi obrajii cu apă de colonie şi îşi îmbrăcă grăbit halatul lung. Trecând înapoi prin sala de odihnă, observă că chirurgul continua să vorbească la telefon cu agentul său.

Când ajunse la biroul lui, Martin aproape că alerga. Helen

Walker îşi ridică surprinsă privirea de la maşina de scris, în timp ce imaginea neclară a şefului ei trecu ca o vijelie pe lângă ea. Dădu să se ridice, întinzând mâna după teancul de scrisori şi mesaje telefonice, dar se opri când uşa de la biroul lui Philips se închise cu zgomot. Sălţă din umeri şi continuă să bată la maşină.

Philips se rezemă de uşa închisă, respirând cu greutate. Michaels frunzărea destins una din revistele de radiologie ale lui Philips.

– Ei? făcu Philips agitat.

Michaels era îmbrăcat ca de obicei în sacoul lui din tweed, prost croit şi uşor uzat, pe care şi-l cumpărase în al treilea an de studenţie la M.I.T.[1] Avea treizeci de ani, dar arăta de douăzeci, cu un păr atât de blond încât, prin comparaţie, părul lui Philips părea şaten. Zâmbi, gura lui mică şi maliţioasă exprimând satisfacţie, în timp ce clipea din ochii lui de un albastru deschis.

– S-a întâmplat ceva? spuse el, prefăcându-se că se întoarce la revistă.

– Ei haide, spuse Philips, ştiu că vrei doar să mă exasperezi. Necazul e că reuşeşti cum nu se poate mai bine.

– Nu ştiu despre ce... începu Michaels, dar nu merse mai departe. Cu o mişcare bruscă, Philips traversă încăperea şi-i smulse revista din mâini.

– Nu mai face pe prostul, spuse Philips. Ştiai bine că spunându-i lui Helen că ai o "surpriză" o să mă pui pe jăratec. Mai-mai să te sun la telefon azi-noapte la patru. Acum îmi pare rău că n-am făcut-o. Cred că ai fi meritat.

– A, da, surpriza, continuă să-l tachineze Michaels. Era să uit.

Se aplecă şi scotoci în servietă. O clipă mai târziu, scoase la iveală un pachetel învelit cu hârtie verde-închis şi legat cu o fundă groasă galbenă.

Lui Martin îi căzu faţa.

– Ce-i asta?

Se aşteptase să vadă nişte hârtii, cel mai probabil nişte foi de listing de calculator care să prezinte cine ştie ce progres înregistrat în cercetarea lor. În nici un caz nu se aşteptase la un cadou.

– Asta e surpriza ta, spuse Michaels, venind cu pachetul

[1] *Massachusetts Institute of Technology, instituţie de învăţământ superior din oraşul Cambridge, statul Massachusetts (n. tr.).*

spre Philips.

Ochii lui Philips se mutară din nou la cadou. Dezamăgirea îi era atât de puternică încât aproape că se transformase în mânie.

– De ce dracu' a trebuit să-mi cumperi un cadou?

– Pentru că ai fost un partener de cercetare atât de minunat, spuse Michaels, continuând să ţină întins pachetul spre Philips. Haide, ia-l.

Philips întinse mâna. Îşi revenise îndeajuns din şocul iniţial ca să se simtă stânjenit de propria-i reacţie. Indiferent de ce simţea el nu voia să-i rănească sentimentele lui Michaels. La urma urmelor, era un gest frumos.

Philips îi mulţumi, apreciind în acelaşi timp greutatea pachetului. Era uşor, lung de vreo zece centimetri şi gros de vreo trei.

– N-ai de gând să-l desfaci? întrebă Michaels.

– Ba da, cum să nu, răspunse Philips, cercetând preţ de o clipă faţa lui Michaels.

Cumpărarea unui cadou părea total nelalocul ei pentru acest tânăr geniu de la Departamentul de Ştiinţa Computerelor. Nu că n-ar fi fost prietenos sau generos. Pur şi simplu era atât de absorbit de cercetările lui încât de obicei uita să mai facă gesturi de politeţe. De fapt, în cei patru ani de colaborare, Philips nu-l văzuse niciodată pe Michaels „în lume". Philips ajunsese la concluzia că mintea incredibilă a lui Michaels nu lua niciodată pauză. La urma urmelor, la numai douăzeci şi şase de ani, el fusese ales să conducă nou creatul Departament pentru Inteligenţă Artificială din cadrul universităţii. Îşi luase doctoratul la M. I. T. când avea numai nouăsprezece ani.

– Haide, îl îndemnă Michaels nerăbdător.

Philips dezlegă funda şi o lăsă cu un gest solemn peste talmeş-balmeşul de pe birou. Peste ea căzu ambalajul verde. Înăuntru se afla o cutie neagră.

– În chestia asta există puţin simbolism, spuse Michaels.

– Serios? făcu Philips.

– Mda, spuse Michaels. Ştii cum tratează psihologia creierul: ca pe o cutie neagră. Ei bine, trebuie să te uiţi înăuntru.

Philips zâmbi fără convingere. Nu ştia despre ce tot vorbea Michaels. Dădu la o parte capacul şi scoase o bucăţică de material textil. Spre surprinderea sa, dădu cu ochii de o casetă intitu-

lată *Rumors*[1] cu formaţia Fleetwood Mac.

– Ce naiba, făcu zâmbind Philips. N-avea nici cea mai vagă idee de ce-i cumpărase Michaels o casetă cu Fleetwood Mac.

– Alt simbolism, explică Michaels. Ceea ce e înăuntru are să fie mai plăcut decât muzica pentru urechile tale!

Dintr-o dată, întreaga enigmă căpătă înţeles. Philips desfăcu carcasa şi scoase caseta. Nu era o înregistrare muzicală. Era un program de computer.

– Cât de departe am ajuns? întrebă Philips aproape în şoaptă.

– Toată povestea e acolo, spuse Michaels.

– Nu se poate! spuse Martin, incredul.

– Mai ştii ultimul material pe care mi l-ai dat? A mers de minune. A rezolvat problema densităţii şi interpretarea zonelor de frontieră. Programul ăsta încorporează tot ce ai inclus în schemele tale tehnologice. Va fi în stare să citească orice radiografie craniană îi vei da, cu condiţia să-l introduci în echipamentul de colo.

Michaels arătă spre fundul biroului. Acolo, pe masa de lucru a lui Philips, se afla un aparat electric de mărimea unui televizor. Era evident că fusese construit ca prototip şi nu ca exemplar de serie. Panoul frontal era din oţel inoxidabil simplu şi şuruburile de fixare ieşeau în afară. În colţul din stânga sus era o fantă pentru introducerea casetei cu programul. Două cabluri electrice ieşeau din părţile sale laterale. Unul intra într-o imprimantă de calculator. Celălalt venea de la o cutie paralelipipedică din oţel inoxidabil, cu baza pătrată cu latura de un metru douăzeci şi înălţimea de vreo treizeci de centimetri. În partea frontală a acestui aparat metalic era o secţiune lungă cu nişte role vizibile pentru inserţia filmelor de raze X.

– Nu-mi vine să cred, spuse Philips, temându-se că Michaels încerca să-l ia din nou peste picior.

– Nici nouă nu ne-a venit, recunoscu Michaels. Pur şi simplu, dintr-o dată toate s-au potrivit. Se apropie şi bătu cu palma capacul computerului. Toată munca pe care ai făcut-o pentru descompunerea aspectelor legate de rezolvarea problemelor şi de recunoaşterea configuraţiilor în domeniul radiologiei nu numai că ne-a dat de înţeles cu claritate că aveam nevoie de o nouă aparatură, dar în acelaşi timp ne-a şi sugerat felul cum s-o proiectăm. Rezultatul e ăsta.

[1] *Zvonuri (lb. engleză, în original: n. tr.).*

– De afară, pare simplu.

– Ca de obicei, aparenţele sunt înşelătoare, spuse Michaels. Măruntaiele acestui aparat vor revoluţiona lumea calculatoarelor.

– Şi gândeşte-te ce-o să se întâmple în domeniul radiologiei dacă într-adevăr va putea să citească radiografiile, spuse Martin.

– O să le citească, spuse Michaels, dar s-ar putea să mai existe erori de programare. Ceea ce ai tu de făcut acum este să rulezi programul pe cât mai multe radiografii craniene găseşti, din cele pe care le-ai citit în trecut. Dacă există probleme, cred că ele vor apărea în direcţia rezultatelor fals negative. Asta înseamnă că programul va spune că radiografia e normală când, de fapt, elementul patologic este prezent.

– Păi, aceeaşi problemă apare şi la medicii radiologi, spuse Philips.

– Ei bine, eu cred că vom fi în stare să eliminăm asta din program, spuse Michaels. Va depinde de tine. Acum, ca să poţi lucra cu şmecheria asta, trebuie mai întâi s-o porneşti. Sper că până şi un doctor în medicină va fi în stare să facă asta.

– Fără îndoială, zise Philips, dar vom avea nevoie de un doctor în ştiinţe exacte care să-l bage în priză.

– Foarte bine, râse Michaels. Văd că umorul ţi s-a mai îmbunătăţit. După ce ai băgat ştecherul în priză şi ai pornit aparatul, introduci caseta cu programul în unitatea centrală. Imprimanta de ieşire te va informa apoi când să introduci filmul radiografic în scannerul cu laser.

– Cum stăm cu orientarea filmului? întrebă Philips.

– Nu contează, atâta timp cât emulsia fotosensibilă e îndreptată în jos.

– Perfect, zise Philips, frecându-şi palmele şi uitându-se la aparat ca un părinte mândru. Dar tot nu-mi vine să cred.

– Nici mie, să ştii, confirmă Michaels. Cine-ar fi putut ghici, cu patru ani în urmă, că vom fi în stare să realizăm un asemenea progres? Îmi amintesc şi acum ziua când ai venit pe nepusă masă la Departamentul pentru Ştiinţa Computerelor, întrebând pe un ton plângăreţ dacă e cineva interesat într-o problemă de recunoaştere a configuraţiilor.

– A fost un noroc chior că am nimerit peste tine, completă rememorarea Philips. La vremea aceea am crezut că erai unul dintre studenţi. Nici măcar nu ştiam ce-i aia Departamentul

pentru Inteligenţă Artificială.

– În orice descoperire ştiinţifică, norocul a avut de jucat un rol, admise Michaels. Dar după noroc, urmează multă muncă dificilă, ca asta care te aşteaptă pe tine. Nu uita: cu cât mai multe filme vei rula cu programul ăsta, cu atât va fi mai bine, nu numai pentru eliminarea erorilor de programare dar şi pentru faptul că programul este euristic.

– Hai să nu ne îmbătăm cu cuvinte mari, replică Philips. Ce-i aia „euristic"?

– Vasăzică, nu prea ţi-au plăcut anumite chestii din medicină, râse Michaels. N-am crezut c-am s-aud vreodată un medic plângându-se din pricina unor cuvinte neinteligibile. Un program euristic este unul capabil să înveţe.

– Vrei să spui că obiectul ăsta o să devină mai deştept?

– Te-ai prins, spuse Michaels, îndreptându-se spre uşă. Dar acum depinde de tine. Şi, nu uita, aceeaşi structură va fi aplicabilă şi altor ramuri ale radiologiei. Aşa că, în timpul liber – de parc-ai să mai ştii ce-i ăla – schiţează diagrama pentru citirea angiogramelor cerebrale. Mai vorbim mai târziu.

Închizând uşa în urma lui Michaels, Philips se duse lângă masa de lucru şi cercetă cu privirea aparatul de citire a filmelor radiografice. Era dornic să înceapă imediat să lucreze, dar ştia că povara rutinei sale zilnice nu-i va permite. Ca o confirmare a acestui gând, Helen intră cu teancul de scrisori şi de mesaje telefonice şi cu vestea optimistă că instalaţia de raze X dintr-una din sălile de angiografie cerebrală nu funcţionează corespunzător. Fără tragere de inimă, Philips întoarse spatele noii sale maşini.

CAPITOLUL 4

– Lisa Marino? întrebă o voce, făcând-o pe Lisa să deschidă ochii.

Aplecată deasupra ei era o infirmieră pe care o chema Carol Bigelow. Din toată faţa nu i se vedeau decât ochii căprui închis. Avea părul strîns sub o bonetă cu imprimeu floral. O mască chirurgicală îi acoperea nasul şi gura.

Lisa îşi simţi braţul ridicat şi rotit astfel încât infirmiera să-i poată citi brăţara de identificare. Braţul îi fu lăsat la loc şi bătut uşor.

– Eşti gata pentru operaţie, Lisa Marino? întrebă Carol, eliberând mecanismul de frânare cu piciorul şi trăgând brancarda lângă perete.

– Nu ştiu, recunoscu Lisa, încercând să se uite în faţa infirmierei. Dar Carol se întoarse într-o parte şi, în timp ce împingea brancarda pe lângă biroul melaminat, spuse:

– Bineînţeles că eşti.

Uşile automate se închiseră în urma lor şi Lisa îşi începu călătoria fatală de-a lungul coridorului ce ducea la SO[1] nr. 21. De regulă, operaţiile neurochirurgicale se făceau într-una din sălile cu numerele 20, 21, 22, 23. Aceste săli fuseseră dotate cu cele necesare operaţiilor pe creier. Aveau microscoape Zeiss operaţionale montate la înălţime, deasupra capului, sisteme video cu circuit închis şi mese de operaţii speciale. SO nr. 21 avea, de asemenea, o galerie pentru vizionări şi era sala favorită a doctorului Curt Mannerheim, şeful secţiei de neurochirurgie şi preşedintele departamentului pentru facultatea de medicină.

Lisa sperase ca ajunsă aici să fi fost deja adormită, dar nici pomeneală de aşa ceva. După toate aparenţele era deosebit de conştientă şi toate simţurile îi erau treze. Chiar şi mirosul de

[1] *Abreviere pentru „sală de operaţii" (n.tr.).*

chimicale sterile i se părea neobişnuit de usturător. Mai era încă timp, îşi zise ea. Se putea ridica din pat şi s-o rupă la fugă. Nu vroia să fie operată, mai ales la cap. De fapt, orice în afară de cap.

Mişcarea se opri. Întorcându-şi privirea, o văzu pe infirmieră dispărând după colţ. Lisa fusese parcată ca o maşină la marginea unei artere de circulaţie aglomerate. Un grup de oameni trecu pe lângă ea, transportând un alt pacient care se căznea să vomite. Unul din sanitarii care împingeau patul îi ţinea bărbia imobilizată iar capul era un adevărat coşmar bandajat.

Lacrimile începură să se prelingă pe obrajii Lisei. Pacientul îi reamintise de încercarea grea care o aştepta pe ea. Partea centrală a făpturii ei urma să fie deschisă cu brutalitate şi violată. Nu doar o parte periferică a ei, cum ar fi un picior sau un braţ, ci capul... care îi adăpostea personalitatea şi esenţa sufletului. Oare, după aceea, va mai fi acelaşi om?

La unsprezece ani, Lisa se îmbolnăvise de apendicită acută. La vremea aceea, operaţia păruse fără doar şi poate groaznică, dar nu se putea compara deloc cu ceea ce trăia acum. Era convinsă că avea să-şi piardă identitatea, dacă nu chiar viaţa. În orice caz, simţea că i se destramă fiinţa, iar fragmentele stăteau la dispoziţia oamenilor care urmau să le adune şi să le cerceteze.

Carol Bigelow îşi făcu din nou apariţia.

– Okay, Lisa, suntem gata.

– Vă rog, şopti Lisa.

– Ei haide, Lisa, spuse Carol Bigelow. Cred că nu vrei ca doctorul Mannerheim să te vadă plângând.

Lisa nu voia să fie văzută plângând de către nimeni. Clătină din cap ca răspuns la întrebarea lui Carol Bigelow, dar emoţia i se preschimbă în mânie. De ce i se întâmpla una ca asta? Nu era drept. Cu un an în urmă fusese o studentă normală. Se hotărâse să-şi ia diploma în limba engleză, în speranţa de a se pregăti pentru facultatea de drept. Îi plăceau cursurile de literatură şi se numărase printre studenţii fruntaşi, cel puţin până-l întâlnise pe Jim Conway. Ştia că-şi neglijase studiile, dar nu durase decât o lună, sau cam aşa ceva. Înainte de a-l cunoaşte pe Jim, avusese câteva contacte sexuale întâmplătoare, dar niciodată nu trăise o experienţă satisfăcătoare şi ajunsese să se întrebe de ce se făcea atâta caz de chestia asta. Dar cu Jim fusese altfel. Şi-a dat seama imediat că, alături de Jim, sexul era

ceea ce trebuia să fie. Şi nu fusese iresponsabilă. Nu avusese încredere în „pilulă", aşa încât făcuse efortul de a-şi adapta o diafragmă anticoncepţională. Îşi amintea cu multă claritate cât de greu îi venise să-şi ia inima în dinţi pentru prima vizită la clinica de ginecologie şi apoi să revină când fusese nevoie.

Patul cu rotile se deplasă în sala de operaţii. Era o încăpere pătrată, cu latura de aproximativ şapte metri şi jumătate. Pereţii erau acoperiţi cu faianţă cenuşie până la galeria cu ferestre de sticlă de deasupra. Tavanul era dominat de două reflectoare uriaşe din oţel inoxidabil, de construcţie specială pentru sălile de operaţii, semănând cu nişte timpane simfonice răsturnate. În mijlocul încăperii se afla masa de operaţii. Era un articol tehnic, îngust şi urât, care-i amintea Lisei de un altar pentru cine ştie ce ritual păgân. La unul din capetele mesei, se afla un soi de pernă rotundă, cu o gaură în centru, şi Lisa ştiu din instinct că era pentru sprijinirea capului. În totală discordanţă cu întregul ambient, Bee Gees se tânguiau de la un mic tranzistor aflat într-un colţ.

– Aşa, am ajuns, spuse Carol Bigelow. Acum am să te rog să treci aici, pe masa asta.

– În regulă, spuse Lisa. Mulţumesc.

Propriul ei răspuns avu darul s-o agaseze. Numai de mulţumiri nu-i ardea. Şi totuşi dorea ca oamenii s-o placă, pentru că ştia că de ei depindea felul cum avea să fie îngrijită. În timp ce se muta de pe brancardă pe masa de operaţii, Lisa se ţinu strâns de cearşaf, într-o încercare zadarnică de a-şi păstra o cât de mică urmă de demnitate. Ajunsă pe masă, rămase nemişcată, cu privirea aţintită la reflectoarele din tavan. Puţin într-o parte faţă de reflectoare, recunoscu compartimentele de sticlă. Din pricina reflecţiei luminii, era greu de pătruns cu privirea prin geamuri, dar la un moment dat văzu nişte feţe care se holbau la ea. Lisa închise ochii. Pentru alţii, ea era acum un spectacol.

Viaţa îi devenise un coşmar. Totul fusese minunat până în acea seară fatală. Era împreună cu Jim şi amândoi studiau. În mod progresiv, ea a devenit conştientă că întâmpina greutăţi la citit, în special când ajungea la o anumită frază care conţinea cuvântul „efect". Era sigură că ştia sensul cuvântului, dar mintea refuza să i-l ofere. A fost nevoită să-l întrebe pe Jim. Răspunsul lui a fost un zâmbet, căci credea că glumeşte. La insistenţele ei, el i-a spus „efect". Chiar şi după ce Jim i-a spus

cuvântul, când s-a uitat la forma lui tipărită, sensul continua să-i scape. Își aminti că avusese o senzație puternică de frustrare și teamă. Pe urmă a început să simtă mirosul acela ciudat. Era un miros urât și, cu toate că avea impresia că-l mai simțise și înainte, nu putea să-și dea seama ce era. Jim a negat că ar simți vreun miros și ăsta a fost ultimul lucru pe care și-l amintea. A urmat primul atac. După toate aparențele, fusese ceva îngrozitor și, când și-a recăpătat cunoștința, Jim tremura. Îl lovise de mai multe ori și îl zgâriase pe față.

– Bună dimineața, Lisa, spuse o voce plăcută de bărbat, cu accent britanic. Ridicându-și privirea înspre spatele ei, Lisa întâlni ochii negri ai doctorului Bal Ranade, un medic indian care se pregătea în cadrul universității. Mai ții minte ce ți-am spus azi-noapte?

Lisa încuviință din cap:

– Să nu tușesc și să nu mă mișc brusc, spuse ea, dornică să fie pe plac.

Își amintea cu multă claritate vizita doctorului Ranade. Apăruse după cină, prezentându-se ca anestezistul care urma să aibă grijă de ea în timpul operației. Apoi a început să-i pună aceleași întrebări despre sănătatea ei la care răspunsese de atâtea ori până atunci. Diferența era că doctorul Ranade nu părea interesat de răspunsuri. Fața lui de culoarea mahonului nu și-a schimbat expresia decât în momentul în care Lisa i-a vorbit despre operația de apendicită de la unsprezece ani. Dr. Ranade a încuviințat din cap când Lisa i-a spus că nu avusese probleme cu anestezia. Singura altă informație care l-a interesat a fost absența unor reacții alergice. Și la asta a încuviințat din cap.

De regulă, Lisa prefera oamenii deschiși. Dr. Ranade era opusul. Nu trăda nici o emoție, ci doar o forță interioară tăcută. Dar pentru Lisa, în condițiile date, această afectare calmă era cât de poate de potrivită. Era bucuroasă să găsească pe cineva pentru care chinul ei era ceva de rutină. Dar la un moment dat, doctorul Ranade a șocat-o. Cu același accent corect de Oxford, el a spus:

– Presupun că doctorul Mannerheim a discutat cu tine tehnica anestezică ce va fi folosită.

– Nu, a răspuns Lisa.

– E ciudat, a spus Ranade după un timp.

– De ce ? a întrebat Lisa, intuind ceva neplăcut. Ideea că se putea produce un scurtcircuit al comunicării era alarmantă. De

ce e ciudat?

– De obicei, pentru craniotomii folosim anestezia totală, a spus doctorul Ranade. Dar doctorul Mannerheim ne-a informat că doreşte o anestezie locală.

Lisa nu mai auzise vorbindu-se despre operaţia ei ca fiind o craniotomie. Doctorul Mannerheim spusese că „va deschide un capac" şi, prin ferestruica astfel formată în craniul ei, îi va îndepărta porţiunea afectată din lobul temporal. El îi spusese Lisei că, într-un fel sau altul, o parte a creierului Lisei suferise o vătămare şi tocmai acea secţiune îi provoca atacurile.

Dacă ar reuşi să elimine partea vătămată, atacurile ar înceta.

Făcuse până atunci aproape o sută de astfel de operaţii, cu rezultate excelente. La vremea aceea Lisa fusese entuziasmată pentru că, până la doctorul Mannerheim, tot ce obţinuse de la ceilalţi doctori fuseseră nişte clătinări din cap compătimitoare.

Iar atacurile erau îngrozitoare. De obicei ştia când urmau să se producă pentru că simţea mirosul acela ciudat de familiar. Dar alteori acestea veneau fără avertismente, prăvălindu-se asupra ei ca o avalanşă. Odată, pe când se afla la cinematograf, după ce urmase un lung tratament cu medicamente puternice şi primise asigurări că problema era ţinută sub control, a simţit mirosul îngrozitor. Cuprinsă de panică, s-a ridicat brusc, a ieşit împleticindu-se pe culoarul dintre scaune şi a fugit în foaier. În acel moment şi-a pierdut controlul asupra gesturilor. Mai târziu, îşi „revenise" şi s-a pomenit sprijinită de zidul foaierului, lângă automatul de dulciuri, cu mâna între picioare. Îşi dezbrăcase în parte hainele şi, ca o pisică în călduri, se masturbase. Un grup de oameni se holbau la ea ca la o descreierată, printre ei aflându-se şi Jim, pe care-l lovise cu pumnii şi picioarele. Mai târziu a aflat că atacase două tinere, una din ele trebuind să fie internată. În momentul în care şi-a „revenit", n-a mai fost în stare decât să închidă ochii şi să plângă. Nimeni nu a avut curajul să se apropie de ea. Ca prin ceaţă îşi amintea că auzise sirena unei ambulanţe. A crezut că îşi pierduse minţile.

Viaţa Lisei ajunsese într-un impas. Nu înnebunise, dar nici un tratament nu-i îndepărta atacurile. Şi astfel, când a apărut în viaţa ei, doctorul Mannerheim a părut un mântuitor. Abia o dată cu vizita doctorului Ranade a început să înţeleagă ce avea să i se întâmple. După plecarea doctorului Ranade, a venit un sanitar ca s-o radă în cap. Din acel moment, Lisa a fost cuprinsă de spaimă.

– Există vreun motiv pentru care doreşte anestezie locală? a întrebat Lisa.

Mâinile începuseră să-i tremure. Doctorul Ranade şi-a formulat cu grijă răspunsul.

– Da, a spus el în sfârşit. Vrea să localizeze porţiunea bolnavă a creierului şi are nevoie de ajutorul tău.

– Cu alte cuvinte, voi fi trează când...

Lisa nu şi-a terminat propoziţia. Vocea i s-a pierdut. Ideea părea absurdă.

– Întocmai, a spus doctorul Ranade.

– Bine dar el ştia care e partea bolnavă a creierului meu, a protestat Lisa.

– Nu suficient de bine. Dar nu-ţi face griji. Voi fi lângă tine. N-o să simţi nici o durere. Trebuie doar să-ţi aminteşti să nu tuşeşti şi să nu te mişti brusc.

Reveria Lisei fi întreruptă de o senzaţie de durere în antebraţul stâng. Privind în sus văzu nişte băşicuţe mici bolborosind în sticla de deasupra capului ei. Doctorul Ranade pornise perfuzorul. Făcu acelaşi lucru şi la antebraţul drept, introducându-i în venă un tub de plastic lung şi subţire. Apoi ajustă masa astfel încât să stea uşor înclinată în jos.

– Lisa, spuse Carol Bigelow. Am să-ţi aplic un cateter.

Săltându-şi capul, Lisa se uită în jos. Carol dezambala o cutie acoperită cu plastic. Nancy Donovan, o altă infirmieră specializată în operaţii, dădu la o parte cearşaful Lisei, dezvelind-o de la talie în jos.

– Cateter? întrebă Lisa.

– Da, răspunse Carol Bigelow, trăgându-şi nişte mănuşi de cauciuc largi. Am să-ţi introduc un tub în vezica urinară.

Lisa îşi lăsă capul să cadă la loc. Nancy Donovan îi înşfăcă picioarele şi le aranjă astfel încât tălpile erau lipite în vreme ce genunchii stăteau puternic depărtaţi. Lisa stătea expusă vederii tuturor, ca o marfă în galantar.

– Îţi voi administra un medicament numit manitol, îi explică doctorul Ranade. Te va face să urinezi mult.

Lisa încuviinţă din cap în semn de înţelegere în vreme ce simţea cum Carol Bigelow începea să-i spele organele genitale.

– Bună, Lisa, eu sunt doctorul George Newman. Mă mai ţii minte?

Deschizându-şi ochii, Lisa privi la o altă faţă acoperită de mască. Ochii aceştia erau albaştri. În partea cealaltă a Lisei se

afla o altă faţă cu ochi căprui.

– Eu sunt rezident şef la neurochirurgie. spuse doctorul Newman, iar el este dr. Ralph Lowry, unul dintre rezidenţii noştri stagiari. Aşa cum ţi-am explicat ieri, noi îl vom asista pe doctorul Mannerheim.

Înainte ca Lisa să poată răspunde, simţi brusc o durere acută între picioare. urmată de o curioasă senzaţie de umplere a vezicii. Trase aer în piept. Simţi cum pe partea interioară a coapsei i se aplică o bandă adezivă.

– Acum relaxează-te, spuse Newman fără să-i aştepte răspunsul. O să terminăm imediat cu pregătirile.

Cei doi doctori îşi îndreptară atenţia spre un şir de radiografii care tapetau peretele din spate.

Ritmul mişcărilor în sala de operaţii spori. Nancy Donovan apăru cu o tavă din oţel inoxidabil aburindă, plină cu instrumente şi o trânti cu un zgomot puternic pe o masă din apropiere. Darlene Cooper, şi ea infirmieră specializată în operaţii, care-şi pusese deja şorţul şi mănuşile, începu să aranjeze instrumentele sterile pe o tavă. Lisa îşi întoarse capul când o văzu pe Darlene Cooper ridicând un burghiu mare.

Doctorul Ranade înfăşură pe antebraţul drept al Lisei un manşon tensiometric. Carol Bigelow îi dezveli pieptul şi-i lipi cu bandă adezivă electrozii pentru EKG. Curând, semnalele acustice ale monitorului cardiac îl concurară în intensitate pe John Denver de la radioul din colţ.

Doctorul Newman reveni de la studierea radiografiilor şi îi aranjă Lisei capul bărbierit, ţinându-şi degetul mic pe nasul ei şi degetul mare pe creştetul capului, el trasă o linie cu un creion de marcaj. Prima linie merse de la o ureche la cealaltă, trecând peste creştetul capului. A doua linie o intersectă pe prima, pornind din mijlocul frunţii până în regiunea occipitală.

– Acum, Lisa, întoarce capul spre stânga, spuse doctorul Newman.

Lisa îşi ţinu ochii închişi. Simţi cum un deget îi palpează marginea osului care pornea de la ochiul drept către urechea dreaptă. Apoi simţi cum creionul de marcaj trasează o linie curbă care începea de la tâmpla dreaptă, arcuindu-se în sus şi spre spate şi terminându-se undeva în spatele urechilor. Linia delimita o zonă în formă de potcoavă, având urechea Lisei la bază. Aceasta avea să fie capacul descris de doctorul Mannerheim.

O somnolenţă neaşteptată puse stăpânire pe trupul Lisei. Tânăra avu senzaţia că aerul din încăpere devenise vâscos şi îşi simţea extremităţile ca de plumb. Depuse un mare efort ca să-şi deschidă pleoapele. Doctorul Ranade îi zâmbi. Într-o mână ţinea racordul la perfuzor, în cealaltă avea o seringă.

– Ceva care să te relaxeze, spuse el.

Timpul deveni dezarticulat. Sunetele pătrundeau şi apoi îi părăseau conştiinţa. Ar fi vrut să adoarmă dar, involuntar, trupul i se împotrivea. Fu întoarsă pe jumătate într-o parte, cu umărul drept ridicat şi sprijinit pe o pernă. Cu o senzaţie de detaşare îşi simţi ambele încheieturi legate de o scândură ridicată în unghi drept faţă de masa de operaţie. Îşi simţea braţele atât de grele încât oricum nu le-ar fi putut mişca. O chingă de piele îi fu petrecută peste talie, imobilizându-i trupul. Capul îi fu curăţat şi badijonat. Simţi mai multe ace ascuţite însoţite de o durere trecătoare, după care capul îi fu prins într-un soi de menghină. Împotriva voinţei sale, adormi.

O durere intensă şi bruscă o trezi, făcând-o să tresară. Nu avea habar cât timp trecuse. Durerea fusese localizată deasupra urechii drepte. Apăru din nou. Lăsă să-i scape un ţipăt şi încercă să se mişte. Cu excepţia unui tunel din material textil aflat direct înaintea feţei ei, Lisa era acoperită cu straturi de cearşafuri chirurgicale. La capătul tunelului, văzu faţa doctorului Ranade.

– Totul e în regulă, Lisa, spuse acesta. Să nu te mişti acum. Ţi se injectează anestezicul local. O să-l simţi doar pentru o clipă.

Durerea apăru iarăşi şi iarăşi. Lisa simţi că scalpul are să-i explodeze. Încercă să-şi ridice braţele, dar o opri strânsoarea cearşafurilor.

– Vă rog, strigă ea, dar vocea abia i se auzi.

– Totul e în regulă, Lisa. Încearcă să te relaxezi.

Durerea încetă. Lisa auzi respiraţiile doctorilor. Aceştia se aflau exact deasupra urechii sale drepte.

– Cuţit, spuse doctorul Newman.

Lisa se crispă. Simţi o presiune, ca şi cum un deget i-ar fi fost apăsat pe scalp şi rotit pe linia trasată de creionul de marcaj. Un lichid cald se prelinse pe gâtul ei, prin ţesătura cearşafurilor.

– Hemostatice, spuse Newman. Lisa auzi nişte pocnete metalice ascuţite.

– Cleme Raney, ceru Newman. Şi sunaţi-l pe doctorul Mannerheim. Spuneţi-i că vom fi gata în treizeci de minute.

Lisa încercă să nu se gândească la ce se întâmpla cu capul ei. Se concentră în schimb asupra senzaţiei de disconfort din vezică.

Îl chemă pe doctorul Ranade şi îi spuse că trebuie să urineze.

– Ai un cateter în vezică, îi răspunse acesta.

– Dar tebuie să urinez, insistă Lisa.

– Relaxează-te, Lisa, spuse medicul. Am să-ţi mai administrez puţin somnifer.

Următorul lucru de care fu conştientă Lisa fu vaietul ascuţit al motorului pneumatic combinat cu o senzaţie de presiune şi de vibraţie pe capul ei. Zgomotul era înspăimântător pentru că ştia ce înseamnă. Craniul urma să-i fie deschis cu un ferăstrău; nu ştia că se numeşte craniotom. Slavă Domnului, nu resimţi nici o durere, deşi Lisa era pregătită să apară în orice clipă. Mirosul de os ars pătrunse prin pânza de tifon care-i acoperea faţa. Simţi cum doctorul Ranade îi prinde mâinile şi îi fu recunoscătoare pentru asta. Se agăţă de mâna medicului de parcă ar fi fost singura ei speranţă de supravieţuire.

Sunetul craniotomului se stinse. Piuitul ritmic al monitorului cardiac se făcu auzit în tăcerea bruscă. Deodată, durerea apăru din nou, de data aceasta semănând mai mult cu disconfortul creat de o durere de cap localizată. Faţa doctorului Ranade se ivi la capătul tunelului ei de vizibilitate. O urmărea atent în timp ce ea simţea cum manşonul tensiometric se umflă.

– Forcepsul de oase, spuse doctorul Newman.

Lisa auzi şi simţi un trosnet de oase. Părea a se fi produs foarte aproape de urechea dreaptă.

– Elevatoare, spuse doctorul Newman.

Lisa resimţi mai multe spasme dureroase urmate de ceea ce i se păru a fi un trosnet zgomotos. Înţelese că în acel moment craniul îi fusese deschis.

– Tampon steril, spuse doctorul Newman, pe un ton sec.

Continuând să-şi spele mâinile, doctorul Curt Mannerheim se înclină ca să privească prin uşa SO nr.21 şi să vadă ceasul de pe peretele îndepărtat. Se făcuse aproape ora nouă. În clipa aceea îl zări pe rezidentul său şef, doctorul Newman, depărtându-se de masă. Rezidentul îşi încrucişă mâinile înmănuşate la

piept şi se duse să studieze radiografiile aranjate pe proiector. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Craniotomia fusese efectuată şi erau gata pentru sosirea şefului. Mannerheim ştia că nu are prea mult timp la dispoziţie. La prânz urma să sosească comisia de anchetă a Institutului Naţional pentru Sănătate. În joc era un fond de cercetare de douăsprezece milioane de dolari, care i-ar fi asigurat suportul financiar pentru activitatea de cercetare pe următorii cinci ani. Trebuia să obţină acest fond. Dacă nu reuşea, putea pierde întregul laborator cu animale şi, o dată cu acesta, rezultatele a patru ani de muncă. Mannerheim era sigur că se afla în pragul descoperirii zonei exacte a creierului, responsabilă pentru manifestările de furie şi agresivitate.

Clătindu-şi spuma pe mâini, Mannerheim o zări pe Lori McInter, directoarea adjunctă a secţiei de operaţii. O strigă pe nume şi femeia se opri în loc.

– Lori, dragă! Am doi doctori japonezi veniţi de la Tokyo. Poţi să trimiţi pe cineva în sala de repaus să-i ajute să-şi găsească nişte halate sterile şi toate cele trebuincioase?

Lori McInter încuviinţă din cap, lăsând să se înţeleagă totodată că nu era prea încântată de această solicitare. Felul cum Mannerheim urlase pe coridor o iritase.

Mannerheim sesiză acest reproş tăcut şi o înjură pe infirmieră cu glas scăzut.

– Muieri, bombăni el.

Infirmierele începeau să-l irite tot mai mult pe Mannerheim.

Dădu buzna în sala de operaţii ca un taur în arenă. Atmosfera amicală se modifică brusc. Darlene Cooper îi întinse un prosop steril. Uscându-şi o mână, apoi cealaltă şi trecând la antebraţe, Mannerheim se aplecă să se uite la deschiderea din craniul Lisei.

– Dar-ar dracii, Newman, lătră el, când ai să-nveţi şi tu să faci o craniotomie ca lumea? Ţi-am spus o dată, ţi-am spus de o mie de ori să teşeşti mai mult marginile. Doamne sfinte, ce porcărie!

Sub cearşafuri, Lisa simţi un nou val de teamă. Ceva nu era în regulă cu operaţia ei.

– Păi... începu Newman.

– Nu vreau s-aud nici o scuză. Ori o faci cum trebuie, ori îţi cauţi de lucru în altă parte. Or să vină aici nişte japonezi şi ce

crezi c-au să-şi închipuie când or să vadă asta?

Nancy Donovan aştepta lângă el să-i ia prosopul, dar Mannerheim preferă să-l arunce pe podea. Îi plăcea să stârnească tulburări şi, ca un copil, cerea atenţie totală oriunde s-ar fi aflat. Şi o obţinea. Din punct de vedere tehnic era considerat unul dintre cei mai buni neurochirurgi din ţară, dacă nu chiar cel mai rapid. Aşa cum spunea chiar el: "O dată ce ai pătruns în cap, nu mai ai timp să umbli cu băgare de seamă." Şi cu cunoaşterea sa enciclopedică a complexităţii neuroanatomiei umane, era extraordinar de eficient.

Darlene Cooper îi ţinu deschise mănuşile speciale din cauciuc maro pe care Mannerheim le cerea cu exclusivitate.

În timp ce-şi vâra mâinile în ele, o privi în ochi.

– Ahhh, gemu el, de parcă introducerea mâinilor i-ar fi provocat nişte plăceri orgasmice. Păpuşico, eşti fantastică.

Darlene Cooper evită să se uite în ochii albastru-cenuşii ai lui Mannerheim şi îi întinse un prosop umed ca să-şi şteargă pudra de pe mănuşi. Era obişnuită cu remarcile lui şi din experienţă ştia că cea mai bună apărare consta în ignorarea lor.

Plasându-se la capătul mesei, cu Newman în dreapta şi Lowry în stânga sa, Mannerheim se uită în jos la membrana duramater semitransparentă care acoperea creierul Lisei. Newman aplicase cu grijă suturi prin grosimea membranei şi le ancorase de marginile deschizăturii. Suturile aveau rolul de a ţine membrana cât mai întinsă pe suprafaţa interioară a craniului.

– În regulă, să-ncepem distracţia, rosti Mannerheim. Cârlig de dural şi scalpel.

Instrumentele ajunseră cu un plescăit în mâna doctorului.

– Uşurel păpuşico, spuse Mannerheim. Nu suntem la televiziune. Nu vreau să simt dureri de câte ori cer câte un instrument.

Se aplecă şi, cu abilitate, ridică membrana cu cârligul. Cu cuţitul, practică o mică deschidere. Prin gaură se putu vedea o protuberanţă roz-cenuşie de creier dezvelit.

De îndată ce se aşternea la treabă, Mannerheim devenea un profesionist total. Mâinile sale relativ mici se mişcau cu o prudenţă economică, ochii săi bulbucaţi neslăbind nici o clipă pacientul. Faptul că era scund – un metru şi şaizeci şi opt de centimentri – constituia pentru el o continuă sursă de iritare. Era convins că fusese privat de încă doisprezece centimetri ca

să se poată ridica la nivelul înălţimii sale intelectuale, dar se menţinea într-o condiţie fizică excelentă şi arăta mult mai tânăr decât de şaizeci şi unu ani, câţi avea.

Cu o foarfecă mică şi nişte fâşii de bumbac pe care le inseră între membrană şi creier pentru protecţie, Mannerheim lărgi orificiul din învelişul creierului până la mărimea ferestrei osoase. Cu degetul arătător, palpă cu delicateţe lobul temporal al Lisei. Cu experienţa sa, putea să detecteze cea mai uşoară anomalie. Pentru Mannerheim, această interacţiune intimă între el şi creierul uman palpitând era apoteoza existenţei sale. Nu de puţine ori, starea de excitaţie psihică avea drept consecinţă o erecţie sexuală.

– Acum vom aplica stimulatorul şi electrozii EEG.

Doctorii Newman şi Lowry se luptară cu încâlceala de cabluri subţiri. Nancy Donovan, infirmiera dispecer a lui Mannerheim, luă capetele cablurilor întinse de medici şi le introduse în consolele electrice din apropiere. Doctorul Newman plasă cu atenţie electrozii în două şiruri paralele. Unul pe linia mediană a lobului temporal, celălalt deasupra venei Sylvian. Nancy Donovan acţionă un întrerupător şi ecranul aparatului EEG de lângă monitorul cardiac se trezi la viaţă cu nişte pulsuri fluorescente trasând linii dezordonate.

Dr. Harata şi dr. Nagamoto intrară în sala de operaţii. Mannerheim era încântat nu atât pentru că musafirii ar fi putut să înveţe câte ceva, ci pentru că-i plăcea să lucreze cu public.

– Atenţie, vă rog, începu Mannerheim gesticulând, în literatură veţi găsi o mulţime de prostii pe tema: trebuie sau nu eliminată porţiunea superioară a lobului temporal în cursul unei lobotomii temporale. Unii medici se tem că asta ar putea afecta vorbirea pacientului. Răspunsul este: verifică!

Ţinând în mână un stimulator electric ca pe o baghetă de dirijor, Mannerheim îi făcu un semn doctorului Ranade, care se aplecă şi ridică cearşaful.

– Lisa, strigă el.

Lisa îşi deschise ochii, în care se citea tulburarea provocată de conversaţia auzită mai înainte.

– Lisa, repetă anestezistul. Te rog să reciţi cât de multe poezii pentru copii poţi.

Lisa se conformă, sperând că, cu ajutorul dat, întreaga poveste avea să se sfârşească mai repede. Începu să vorbească, dar în aceeaşi clipă doctorul Mannerheim atinse suprafaţa

creierului cu stimulatorul. La mijlocul cuvântului, se opri. Ştia ce voise să spună, dar nu putea. În acelaşi timp prin minte îi trecu imaginea cuiva care trecea printr-o uşă.

Observând această întrerupere a cursului vorbirii, Mannerheim exclamă:

– Iată răspunsul căutat: la acest pacient nu vom înlătura convoluţia lobului temporal superior.

Capetele oaspeţilor japonezi se mişcară aprobativ, în semn de înţelegere.

– Acum urmează partea mai interesantă a acestui exerciţiu, spuse Mannerheim, luând unul din cei doi electrozi primiţi de la spitalul Gibson Memorial. Apropo, să sune cineva la radiologie. Vreau o poză cu electrozii ăştia, ca să ştim mai târziu unde au fost.

Electrozii filiformi rigizi erau instrumente ce serveau atât la înregistrare cât şi la stimulare. Înainte de a fi sterilizaţi, Mannerheim marcase pe ei câte un punct aflat la patru centimentri de vârful acului. Cu ajutorul unei mici rigle metalice, el măsură patru centimentri de la partea frontală a lobului temporal. Ţinând electrodul la unghi drept faţă de suprafaţa creierului, Mannerheim îl împinse orbeşte şi cu uşurinţă până la semnul de patru centimetri. Ţesutul creierului opuse o rezistenţă minimă. Luă al doilea electrod şi îl introduse la doi centimetri în spatele primului. Ambii electrozi ieşeau în afară cum cu vreo cinci centimentri faţă de suprafaţa creierului.

Din fericire, Kenneth Robbins, tehnicianul şef al secţiei de neuroradiologhie, sosi chiar în acel moment. Dacă ar fi întârziat, Mannerheim ar fi izbucnit într-unul din accesele sale de furie celebre. Dat fiind că sala de operaţii era echipată pentru efectuarea radiografiilor, tehnicianul şef avu nevoie doar de câteva minute pentru realizarea celor două imagini.

– Bun, spuse Mannerheim, aruncând o privire la ceasul din perete şi dându-şi seama că va trebui să grăbească lucrurile. Vom stimula acum electrozii de adâncime şi vom vedea dacă putem genera nişte unde cerebrale epileptice. Din experienţa mea, dacă reuşim acest lucru, şansele ca lobotomia să elimine producerea pe mai departe a atacurilor sunt de sută la sută.

Doctorii se regrupară în jurul pacientei.

– Doctor Ranade, spuse Mannerheim. Vreau să rogi pacienta să descrie ceea ce simte şi gândeşte în urma stimulului.

Ranade încuviinţă din cap şi se făcu nevăzut sub marginea

cearşafului. Când apăru din nou îi făcu semn lui Mannerheim să continue.

Pentru Lisa, stimulul avu efectul unei explozii de bombă, fără zgomot sau durere. După un timp mort, care ar fi putut să fie de o fracţiune de secundă sau de o oră, un caleidoscop de imagini se reuni pe chipul doctorului Ranade la capătul unui tunel lung. Nu-l recunoscu pe anestezist, nici nu-şi dădu seama unde se află. Nu mai era conştientă decât de mirosul îngrozitor care-i prevestea atacurile. Se simţi înspăimântată.

– Ce ai simţit? o întrebă Ranade.

– Ajutaţi-mă, ţipă Lisa. Încercă să se mişte dar era imobilizată. Ştia că atacul urma să se producă. Ajutaţi-mă!

– Lisa, spuse Ranade, devenind alarmat. Lisa, totul e în ordine. Relaxează-te.

– Ajutaţi-mă! ţipă Lisa în timp ce-şi pierdea controlul asupra raţiunii. Dispozitivul care-i fixa capul rezistă, la fel şi chinga de piele de la talie. Toată forţa ei se concentră în braţul drept, pe care îl trase brusc, cu o putere enormă. Cureaua de la încheietură cedă cu un plesnet şi braţul eliberat se arcui pe sub cearşafuri.

Mannerheim privea fascinat înregistrările anormale de pe electroencefalograf când zări cu coada ochiului mâna Lisei. Dacă ar fi reacţionat mai rapid, ar fi putut, probabil, să evite incidentul. Aşa cum se petrecură lucrurile însă, fu atât de surprins încât pentru o clipă fu incapabil sa reacţioneze. Mâna Lisei, agitându-se disperată ca să-i elibereze corpul imobilizat pe masa de operaţii, lovi electrozii ieşiţi în afară, împingându-i cu totul în creier.

Când Robbins bătu şi deschise uşa, Philips tocmai vorbea la telefon cu un pediatru pe nume George Rees. Îi făcu semn cu mâna tehnicianului să intre în timp ce-şi termina convorbirea. Rees se interesa despre o radiografie craniană a unui băieţel de doi ani, despre care se presupunea că se rostogolise pe scări. Martin fu nevoit să-i spună pediatrului bănuiala sa că copilul fusese molestat, căci pe radiografia toracică a pacientului observase nişte fracturi de coaste mai vechi. Era o chestie urâtă şi Philips fu bucuros când reuşi să termine convorbirea.

– Ce-ai adus? îl întrebă el pe Robbins, rotindu-şi scaunul spre acesta. Robbins era tehnicianul şef al secţiei de neuroradiologie pe care Philips însuşi îl recrutase, şi între cei doi bărbaţi

se stabilise o relaţie specială.

– Numai filmele de localizare pe care m-aţi rugat să le fac pentru Mannerheim.

Philips încuviinţă din cap în timp ce Robbins le aşeza pe proiectorul radiografic. În mod normal, tehnicianul şef nu părăsea secţia pentru efectuarea radiografiilor, dar pentru evitarea unor posibile probleme, Philips îl rugase să se ocupe personal de Mannerheim.

Radiografiile operative ale Lisei Marino se iluminară pe ecranul proiectorului. Filmul lateral prezenta o luminozitate poliedrică în locul unde fusese perforat osul cranian. Electrozii de adâncime ca nişte ace, pe care Mannerheim îi înfipsese în lobul temporal al Lisei, se vedeau cel mai clar şi tocmai poziţia acestor instrumente îi stârni interesul lui Philips. Cu piciorul, el acţionă motorul unui proiector de perete, de mari dimensiuni, denumit alternator. Atâta timp cât ţinea piciorul apăsat pe pedală, imaginea de pe ecran se schimba. Aparatul putea fi încărcat cu un număr nelimitat de filme care puteau fi vizionate pe rând. Philips acţionă pedala până când găsi secvenţa ce conţinea radiografiile precedente ale Lisei.

Prin compararea noilor filme cu cele vechi, Philips determină poziţia exactă a electrozilor de adâncime.

– Ia te uită, făcu Philips. Faci nişte radiografii excelente. Dac-aş putea să te clonez, jumătate din problemele mele ar fi rezolvate.

Robbins sări din umeri nepăsător, dar complimentul îi făcu plăcere. Ca şef, Philips era exigent dar ştia să aprecieze munca bine făcută.

Martin folosi o riglă de mare precizie pentru a măsura distanţele asociate cu vasele sanguine minuscule de pe radiografiile mai vechi. Cu cunoştinţele sale despre anatomia creierului şi ţinând cont de localizarea obişnuită a vaselor respective, îşi putu forma în minte o reprezentare tridimensională a zonei care-l interesa. Translatarea acestei informaţii la noile filme îi dădu poziţia vârfurilor electrozilor.

– Uluitor, spuse Philips, lăsându-se pe spate. Electrozii ăştia sunt poziţionaţi perfect. Mannerheim e fantastic. Ce bine ar fi dacă înţelepciunea i-ar fi pe măsura aptitudinilor tehnice.

– Vreţi să duc filmele astea înapoi în sala de operaţiii? întrebă Robbins.

Philips clătină din cap.

– Nu, am să le duc chiar eu. Vreau să vorbesc cu Mannerheim. Am să iau cu mine şi câteva din filmele astea mai vechi. Poziţia acestei artere cerebrale posterioare mă cam deranjează.

Philips luă radiografiile şi se îndreptă spre uşă.

Cu toate că situaţia în SO nr. 21 revenise la o aparenţă de normalitate, Mannerheim era furios din pricina incidentului. Nici prezenţa musafirilor din străinătate nu-i temperă mânia. Newman şi Lowry avură cel mai mult de suferit. Ai fi zis că Mannerheim era convins că cei doi puseseră la cale totul, în mod deliberat.

Începu lobotomia temporală de îndată ce doctorul Ranade o supuse pe Lisa unei anestezii endotraheale generale. Imediat după accesul suferit de Lisa se instalase panica, chiar dacă toată lumea s-a comportat minunat. Mannerheim a reuşit să apuce mâna Lisei înainte să se poată produce alte stricăciuni. Ranade, adevăratul erou, a reacţionat instantaneu, injectând o doză de somnifer de o sută cincizeci de miligrame de thiopental IV, urmată de un paralizant muscular denumit d-tubocurarină. Medicamentele nu numai că au adormit-o pe Lisa, dar au pus totodată capăt atacului. În doar câteva minute, Ranade şi-a amplasat tubul endotraheal, a pornit fluxul de oxid azotic şi şi-a aranjat dispozitivele de monitorizare.

Între timp, Newman extrăsese cei doi electrozi înfipţi nepermis de mult în vreme ce Lowry îndepărtase ceilalţi electrozi de suprafaţă. De asemenea, Lowry aşezase tampoane umede peste creierul expus după care acoperise locul cu un prosop steril. Pacienta a fost înfăşurată din nou în cearşafuri iar doctorii şi-au pus şorţuri şi mănuşi noi. Totul revenise la normal în afară de dispoziţia lui Mannerheim.

– Drace! făcu Mannerheim, îndreptându-se din şale ca să-şi uşureze încordarea din spate. Lowry, dacă preferi să faci altceva când o să te maturizezi, spune, măi băiatule. Altfel fă bine şi ţine pensa aia retractoare ca să văd şi eu.

Din locul unde se afla, Lowry nu putea să vadă ce face.

Uşa sălii de operaţii se deschise şi Philips intră, aducând cu el radiografiile.

– Atenţie, şopti Nancy Donovan. Napoleon e cu fundul în sus.

– Mulţumesc pentru avertisment, spuse Philips exasperat.

Îl irita faptul că toată lumea tolera personalitatea de adolescent a lui Mannerheim: asta n-avea nici o legătură cu calităţile sale de chirurg. Aşeză radiografiile pe proiector, conştient că Mannerheim îl zărise. Abia după cinci minute Philips îşi dădu seama că neurochirurgul îl ignora intenţionat.

– Doctore Mannerheim, strigă Martin peste zgomotul monitorului cardiologic.

Toate privirile se întorseră când Mannerheim se îndreptă. mişcându-şi capul astfel încât fasciculul lămpaşului ca de miner căzu direct pe faţa radiologului.

– Probabil că nu ţi-ai dat seama că noi facem aici chirurgie pe creier şi că poate nu trebuia să ne întrerupi, rosti Mannerheim cu o furie controlată.

– Aţi cerut radiografii de localizare, spuse Philips calm, şi am crezut că e de datoria mea să vă furnizez informaţiile.

– Consideră-ţi datoria împlinită, spuse Mannerheim, uitându-se din nou la incizia sa.

Preocuparea reală a lui Philips nu era legată de poziţia electrozilor, pentru că ştia că era fără cusur. Era vorba de orientarea electrodului posterior sau hippocampal relativ la formidabila arteră celebrală posterioară.

– E vorba de altceva, spuse Martin. Aş...

Capul lui Mannerheim se ridică brusc. Fasciculul luminos fixat pe fruntea sa se repezi mai întâi pe perete, apoi pe tavan, în vreme ce vocea lui plesni ca un bici.

– Doctore Philips, eşti atât de drăguţ să te cari de aici cu radiografiile tale cu tot, ca să putem să terminăm şi noi operaţia asta? Când om avea nevoie de ajutorul tău, o să-l cerem.

Apoi, pe un ton normal, ceru unei infirmiere nu ştiu ce forceps baionetă şi se întoarse la treabă.

Calm, Martin îşi luă radiografiile şi plecă din sala de operaţii. Ajuns în vestiar, în timp ce îmbrăca hainele de oraş. încercă să nu se gândească prea mult; era mai bine pentru starea lui sufletească. În timp ce se înapoia spre radiologie, îşi îngădui să mediteze asupra conflictului abătut asupra propriului său simţ al responsabilităţii, provocat de incident. Lucrul cu Mannerheim făcea apel la nişte resurse de care nu-şi închipuise vreodată că ar avea nevoie ca radiolog. Când ajunse la biroul său, nu rezolvase nimic.

– Sunteţi aşteptat în sala de angiografie, îl întâmpină Helen Walker când intră pe uşă. Se ridică şi veni după el în birou.

Helen era o negresă extrem de grațioasă din Queens, în vârstă de treizeci și opt de ani: de cinci ani era secretara lui Philips. Aveau o relație profesională minunată. Gândul că ar fi putut să-l părăsească vreodată îl teroriza pe Philips căci, ca orice secretară bună, contribuia din plin la desfășurarea vieții cotidiene a șefului său. Până și vestimentația actuală a acestuia era rodul eforturilor ei. Dacă Helen nu l-ar fi bătut la cap să meargă cu ea într-o sâmbătă după-amiaza în Bloomingdale's, Philips ar fi purtat și acum hainele lipsite de eleganță pe care le purtase și în colegiu. Rezultatul fusese un nou Philips, iar hainele cu croială modernă cădeau bine pe trupul său atletic.

Philips aruncă radiografiile lui Mannerheim pe birou, unde se alăturară altor radiografii, acte, reviste și cărți. Era un loc pe care Philips îi interzisese Helenei să-l atingă. Indiferent cum arăta biroul lui, știa unde se află fiecare obiect.

Helen rămase în spatele lui, citindu-i un șir neîntrerupt de mesaje pe care se simțise obligată să i le aducă la cunoștință. Doctorul Rees sunase să întrebe despre examenul CAT asupra pacientului său, unitatea de raze X din sala de angiografie numărul doi fusese reparată și funcționa normal, urgențele sunaseră ca să anunțe că așteptau un caz grav de accidentare la cap, care va avea nevoie de o examinare CAT urgentă. Era ceva nesfârșit și de rutină. Philips îi spuse să se ocupe de toate problemele, ceea ce oricum plănuise să facă, după care Helen se întoarse la biroul ei.

Philips își scoase halatul și-și puse șorțul căptușit cu plumb, pe care-l purta în timpul anumitor proceduri de raze X pentru a se proteja împotriva radiațiilor. Partea de sus a șorțului era împodobită de o monogramă palidă a lui Superman, care rezistase la toate tentativele de ștergere. Fusese desenată în glumă de colegii lui neuroradiologi, în urmă cu doi ani. Știind că gestul fusese comis din respect, Martin nu se supărase.

Tocmai când se pregătea să plece, trecu cu ochii peste tăblia biroului ca să mai vadă o dată caseta cu programul și să se asigure că vestea lui Michaels nu fusese doar un vis. Nezărind-o, Martin se apropie și scotoci printre straturile mai recente de materiale aterizate acolo. Găsi caseta sub radiografiile lui Mannerheim. Philips dădu să plece dar se opri din nou. Luă caseta și ultimele radiografii craniene laterale ale Lisei Marino. Strigând prin ușa deschisă la Helen să-i anunțe pe cei de la angiografie că va ajunge imediat acolo, se duse la masa

lui de lucru.

Îşi scoase şorţul şi-l aranjă pe spătarul scaunului. Se holbă la prototipul de computer, întrebându-se dacă într-adevăr funcţiona. Apoi ridică radiografia Lisei în lumina care venea de la bancul de proiectoare. Nu-l interesau contururile electrozilor şi mintea lui îi elimină. Pe Philips îl interesa ce va spune computerul despre craniotomie. Philips ştia că procedura nu fusese inclusă în program.

Acţionă comutatorul procesorului central. O luminiţă roşie se aprinse şi Martin introduse caseta. O vârâse trei sferturi când maşina o înghiţi ca un câine flămând. Imediat imprimanta se trezi la viaţă. Philips se duse lângă ea ca să poată citi mesajul.

BUNĂ! SUNT RADREAD SKULL I. VĂ ROG, INTRODUCEŢI NUMELE PACIENTULUI.

Philips tastă cu degetele arătătoare „Lisa Marino" şi introduse numele.

MULŢUMESC. VĂ ROG, INTRODUCEŢI PREZENTAREA PROBLEMEI.

Philips tastă: „tulburări epileptice".

MULŢUMESC. VĂ ROG, INTRODUCEŢI INFORMAŢIILE CLINICE RELEVANTE.

Philips tastă: „21 ani, sex feminin, un an istoric de epilepsie a lobului temporal".

MULŢUMESC. VĂ ROG, INTRODUCEŢI FILMUL ÎN SCANNERUL CU LASER.

Philips se duse la scanner. Rolele din interiorul fantei de inserţie se mişcau. Philips fu atent să orienteze filmul cu emulsia în jos. Maşinăria înşfăcă pelicula şi o trase înăuntru. Imprimanta de ieşire se activă. Philips se apropie de ea. Mesajul îl îndemna: MULŢUMESC. SERVIŢI O CAFEA. Martin zâmbi. Umorul lui Michaels răsărea de unde nu te aşteptai.

Scannerul emise un bâzâit electric uşor; dispozitivul de ieşire rămase tăcut. Philips îşi luă şorţul şi părăsi biroul.

În sala de operaţii numărul 21 se lăsă liniştea în momentul în care Mannerheim mobiliză lobul temporal drept al Lisei şi îl ridică încet din locaş. Câteva vene firave puteau fi văzute legând specimenul de sinusurile venoase şi Newman le coagulă şi le diviză cu pricepere. În sfârşit, legăturile fură anulate şi Mannerheim ridică secţiunea de creier din craniul Lisei şi o

lăsă să cadă într-un vas de oţel inoxidabil ţinut la îndemână de infirmiera Darlene Cooper. Mannerheim se uită la ceas: stătea bine cu timpul. Pe măsură ce operaţia avansa, dispoziţia lui Mannerheim se schimbă din nou. Acum era euforic şi pe bună dreptate încântat de prestaţia sa. Efectuase procedura în jumătate din timpul normal. Era sigur că va reuşi să ajungă în birou la ora prânzului.

– Încă n-am terminat, spuse Mannerheim, luând dispozitivul de absorbţie în mâna stângă şi forcepsul în dreapta. Cu grijă, acţionă asupra locului unde fusese lobul temporal, aspirând un plus de ţesut cerebral. Îndepărta ceea ce numea nucleele de profunzime. Era probabil etapa cea mai riscantă a procedurii, dar lui Mannerheim îi plăcea cel mai mult. Cu o siguranţă de sine supremă, el dirijă dispozitivul de absorţie, evitând structurile vitale.

La un moment dat, o globulă mare de ţesut cerebral bloca temporar orificiul aspiratorului. Se auzi un şuierat uşor, înainte ca bucăţica de ţesut să alunece în susul tubului.

– A-nceput lecţia de muzică, zise Mannerheim.

Era o zeflemea neurochirurgicală comună, dar venită din partea lui Mannerheim, după toată tensiunea pe care o provocase, păru mai comică decât de obicei. Toată lumea râse, cu excepţia celor doi doctori japonezi.

De îndată ce Mannerheim termină cu îndepărtarea ţesutului cerebral, doctorul Ranade încetini ventilaţia pacientei. Voia să lase tensiunea arterială a Lisei să crească puţin în timp ce Mannerheim inspecta cavitatea pentru eventuale sângerări. După o verificare minuţioasă, Mannerheim fu satisfăcut de faptul că locul operaţiei era uscat. Luând un port-ac, începu să închidă membrana duramater, învelişul rezistent al creierului. În momentul acela, Ranade începu cu grijă să atenueze anestezia Lisei. La încheierea operaţiei voia să poată îndepărta tubul din traheea Lisei fără ca aceasta să tuşească sau să se încordeze. Pentru asta era nevoie de o orchestrare delicată a tuturor medicamentelor pe care le folosise. Era imperativ ca tensiunea arterială a Lisei să nu urce.

Închiderea membranei se desfăşură rapid şi, cu o rotaţie îndemânatică a încheieturii, Mannerheim aplică ultima copcă. Creierul Lisei era iarăşi învelit, chiar dacă membrana se adâncea şi era mai închisă la culoare în locul unde se aflase lobul temporal. Mannerheim îşi înclină capul ca să-şi admire

lucrarea meşteşugită, după care, îndepărtându-se de masă, îşi scoase mănuşile de cauciuc cu mişcări energice. Plesnetul acestora răsună în încăpere.

– În regulă, spuse Mannerheim, închideţi-o. Dar aveţi grijă să nu dureze o veşnicie.

Făcându-le semn celor doi japonezi să vină după el, Mannerheim părăsi încăperea.

Newman preluă poziţia lui Mannerheim la capul Lisei.

– Okay, Lowry, făcu Newman, ca un ecou al şefului său, ia să vedem dacă poţi să-mi fii de folos fără să mă stânjeneşti.

După ce aşeză la loc căpăcelul osos, ca pe capacul unui dovleac de Haloween, şi legă suturile, Newman era gata pentru operaţiunea de închidere. Cu un forceps dentar colţuros, prinse cu nădejde marginea rănii şi o trase parţial în afară. Apoi înfipse acul adânc în pielea scalpului, asigurându-se că a prins şi pericraniul, şi scoase acul în regiunea rănii. Detaşând portacul din poziţia iniţială de la urechea acului, folosi instrumentul ca să apuce vârful acului, aducând sutura în zona rănii. Folosind în esenţă aceeaşi tehnică, realiză sutura în cealaltă parte a rănii, încredinţând firul de mătase doctorului Lowry, care urma să lege copca. Repetară procedura până când rana fu închisă cu suturi negre, care dădeau impresia unui fermoar mare fixat pe partea laterală a capului Lisei.

În timpul acestei etape a procedurii, doctorul Ranade a continuat să o ventileze pe Lisa, comprimând un sac respirator. De îndată ce ultima copcă avea să fie plasată, el plănuia să-i dea Lisei sută la sută oxigen şi să reverseze resturile de paralizant muscular pe care corpul ei nu-l metabolizase încă. Conform programului, mâinile lui comprimară din nou sacul respirator, dar de data asta degetele sale experimentate detectară o schimbare subtilă faţă de compresia anterioară. Pe parcursul ultimelor câteva minute, Lisa începuse să facă primele eforturi de a respira singură. Acele eforturi opuseseră o anumită rezistenţă la operaţiunea de ventilaţie. La ultima compresie, acea rezistenţă dispăruse. Privind la sacul respirator şi ascultând cu stetoscopul său esofagian, Ranade conchise că Lisa încetase brusc tentativele de respiraţie. Verifică stimulatorul nervilor periferici. Aparatul îi spunea că paralizantul muscular îşi diminua efectul conform programului. Dar de ce nu mai respira? Pulsul lui Ranade crescu. Pentru el anestezia era similară cu şederea pe o bordură sigură dar îngustă la marginea

unei prăpăstii.

Ranade determină rapid tensiunea arterială a Lisei. Se ridicase la 150 cu 90. În timpul operaţiei rămăsese constantă la 105 cu 60. Ceva nu era în regulă!

– Staţi aşa! îi spuse el doctorului Newman, privind cu ochi scăpărători spre monitorul cardiac. Bătăile erau regulate dar mai încete, cu pauze mai lungi între vârfuri.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Newman, sesizând neliniştea din glasul doctorului Ranade.

– Nu ştiu.

Ranade verifică tensiunea venoasă în timp ce se pregătea să-i injecteze Lisei un medicament numit nitroprusiat, menit a-i coborî tensiunea arterială. Până în acel moment, Ranade crezuse că variaţiile parametrilor vitali ai Lisei reflectau reacţia creierului ei la ultragiul chirurgical. Dar acum începu să se teamă de o hemoragie! Era posibil ca Lisa să sângereze şi presiunea din capul ei să crească. Asta ar fi explicat succesiunea semnalmentelor. Luă din nou tensiunea arterială. Urcase la 170 cu 100. Imediat injectă nitroprusiatul. În timp ce făcea asta, avu senzaţia aceea de gol în stomac asociată cu groaza.

– Probabil că are o hemoragie, spuse el, aplecându-se să ridice pleoapele Lisei. Văzu lucrul de care se temea: pupilele se dilatau. Sunt sigur că are o hemoragie, strigă el.

Cei doi rezidenţi se holbară unul la celălalt pe deasupra pacientei. Se gândeau la acelaşi lucru.

– Mannerheim o să fie furios, spuse doctorul Newman. Ar trebui să-l chemăm. Du-te, îi spuse el lui Nancy Donovan. Spune-i că e o urgenţă.

Nancy Donovan alergă la intercom şi chemă registratura.

– Ce zici, s-o deschidem la loc? întrebă Lowry.

– Nu ştiu, spuse cu nervozitate Newman. Dacă hemoragia s-a produs în interiorul creierului, ar fi mai bine să-i facem de urgenţă un examen CAT. Dacă sângerează la locul operaţiei, atunci trebuie s-o deschidem din nou.

– Tensiunea arterială continuă să crească, anunţă doctorul Ranade, care-şi privea instrumentul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Se pregăti să-i mai administreze un medicament de scădere a tensiunii.

Cei doi rezidenţi rămaseră nemişcaţi.

– Tensiunea continuă să crească, strigă Ranade. Faceţi ceva, pentru numele lui Dumnezeu!

– Foarfece, urlă doctorul Newman.

Primi instrumentul şi începu să taie suturile pe care abia apucase să le facă. În clipa în care ajunse la capătul inciziei, rana se deschise în mod spontan. În timp ce sălta „capacul" din scalp, secţiunea de craniu pe care o îndepărtaseră pentru craniotomie se ridică spre ei. Părea că pulsează.

– Aduceţi-mi cele patru doze de sânge pregătit pentru trasfuzie, strigă doctorul Ranade.

Newman tăie cele două suturi care ţineau în loc capacul osos. Bucata de os căzu într-o parte înainte ca Newman s-o poată apuca. Membrana duramater se umfla în afară cu o nuanţă întunecată ameninţătoare.

Uşa sălii de operaţii se dădu de perete şi doctorul Mannerheim intră vijelios, cu tunica sterilă descheiată la nasturi, cu excepţia ultimilor doi de jos.

– Ce dracu' se-ntâmplă aici? urlă el, apoi zări membrana umflată care pulsa. Doamne Dumnezeule! Daţi-mi mănuşile.

Nancy Donovan începu să dezasambleze o nouă pereche de mănuşi, dar Mannerheim i le smulse din mână şi şi le puse fără să se mai spele.

De îndată ce câteva suturi fură tăiate, membrana se deschise brusc şi un şuvoi de sânge roşu intens ţâşni pe pieptul lui Mannerheim. Îmbrăcămintea i se îmbibă de sânge în timp ce tăia pe nevăzute ultimele suturi. Ştia că trebuia să găsească sursa sângerării.

– Aspiratorul, ţipă Mannerheim.

Cu un sunet brutal, maşina începu să aspire sângele. Imediat deveni evident că creierul îşi schimbase poziţia sau se umflase, căci Mannerheim întâlni rapid creierul însuşi.

– Tensiunea arterială scade rapid, anunţă doctorul Ranade.

Mannerheim urlă să i se dea pensa retractoare ca să poată vedea baza locului operaţiei, dar în clipa când îndepărtă aspiratorul, sângele năvăli la loc.

– Tensiunea... spuse doctorul Ranade şi se opri. Tensiunea arterială – nemăsurabilă.

Sunetul monitorului cardiac, care rămăsese atât de constant în timpul operaţiei, scăzu în ritm până la un puls dureros, apoi încetă.

– Stop cardiac! strigă doctorul Ranade.

Rezidenţii dădură la o parte draperiile chirurgicale grele, dezvelind trupul Lisei şi acoperindu-i capul. Newman se urcă

pe taburetul de lângă masa de aperații și începu reanimarea cardiacă prin apăsarea sternului pacientei. Ranade, care între timp primise sângele cerut, agăță dozele de aparat. Deschise toate circuitele intravenoase, pompând lichidul în corpul Lisei cu mazimă repeziciune.

– Stop, țipă Mannerheim, care se îndepărtase de masa de operații în momentul în care Ranade anunțase stopul cardiac. Cu un sentiment de frustrare teribilă, el aruncă la podea pensa retractoare.

Rămase nemișcat preț de o clipă, cu degetele murdare de sânge și fărâme de creier.

– Încetați! N-are rost, spuse el în cele din urmă. E clar că o arteră principală a cedat. De vină trebuie să fi fost blestemata asta de pacientă când și-a înfipt electrozii în creier. Probabil că a străpuns vreo arteră și i-a provocat un spasm, care a fost camuflat de accesul epileptic. Când spasmul s-a relaxat, artera a bușit. Nu mai aveți cum să o reanimați.

Înșfăcându-și pantalonii chirurgicali înainte să cadă, Mannerheim se întoarse să plece. Ajuns la ușă, se uită înapoi, la cei doi rezidenți.

– Vreau s-o închideți la loc, ca și cum ar fi încă vie. Ați înțeles?

CAPITOLUL 5

– Mă numesc Kristin Lindquist, spuse tânăra femeie care își aștepta rândul la clinica de ginecologie a universității. Reuși să zâmbească, dar colțurile gurii îi tremurau ușor. Am programată o consultație cu doctorul John Schonfeld, la unsprezece și un sfert.

Ceasul de perete arăta ora unsprezece fix. Ellen Cohen, secretara, își ridică privirea de la romanul ieftin pe care-l citea și se uită la fața drăguță și zâmbitoare dinaintea ei. Imediat observă că Kristin Lindquist era tot ceea ce nu era ea însăși.

Kristin avea un păr blond natural, fin ca mătasea, un năsuc cârn, nişte ochi albaştri mari şi profunzi şi picioare lungi, bine făcute. Ellen o urî din prima clipă, etichetând-o în mintea ei drept una din japiţele alea californiene. Faptul că Kristin Lindquist era din Madison, Wisconsin, nu avea nici o importanţă pentru Ellen. Trase îndelung din ţigară, suflând fumul pe nări în timp ce studia registrul cu programări. Bifă numele Kristinei şi-i spuse să ia loc, precizând că urma să-l vadă pe doctorul Harper, nu pe Schonfeld.

– De ce nu mă poate vedea domnul doctor Schonfeld? întrebă Kristin.

Doctorul Schonfeld îi fusese recomandat de către una din colegele de la cămin.

– Pentru că nu-i aici. Te satisface răspunsul ăsta?

Kristin încuviinţă, dar Ellen nu observă. Se întoarse la cartea ei, deşi când Kristin se îndepărtă de birou, o urmări cu o iritare invidioasă.

Atunci ar fi trebuit Kristin să plece. S-a gândit la asta, dându-şi deama că nimeni nu ar fi observat dacă pur şi simplu ar fi continuat să meargă pe drumul pe care venise. Era deja neplăcut impresionată de aspectul dărăpănat al spitalului, care-i aducea aminte de boala şi sănătatea ei şubredă. Doctorul Walter Peterson din Wisconsin avea un cabinet curat şi cu un aer de prospeţime, şi chiar dacă lui Kristin nu-i plăceau examenele ginecologice semestriale, cel puţin nu era deprimant.

Dar nu plecă. Avusese nevoie de mult curaj ca să-şi programeze acest consult şi în general se încăpăţâna să termine un lucru început. Se aşeză pe fotoliul din vinilin pătat din sala de aşteptare, îşi încrucişă picioarele şi aşteptă.

Limbile ceasului de perete avansau dureros de încet şi, după cincisprezece minute, Kristin îşi dădu seama că mâinile îi transpiraseră. Înţelese că devenea tot mai neliniştită şi se întrebă dacă nu cumva ceva nu era în regulă cu psihicul ei. În mica sală de aşteptare mai erau încă şase femei şi toate păreau a fi calme, ceea ce nu făcea decât să-i amplifice dezolarea. Gândul la propria-i structură internă îi făcea greaţă şi venirea la ginecolog scoase pe tapet întreaga chestiune într-o manieră brutală şi neplăcută.

Luă de pe măsuţă o revistă ferfeniţită, încercând să-şi abată gândurile. Nu reuşi. Aproape fiecare reclamă îi amintea de chinul care o aştepta. Deodată văzu o fotografie ce înfăţişa un

bărbat şi o femeie şi o nouă preocupare îşi făcu loc în mintea ei: la cât timp după un raport sexual mai poate fi găsită sperma în vagin? Cu două nopţi înainte, Kristin se vazuse cu prietenul ei, Tom Huron, un student din anii mai mari, şi petrecuseră noaptea împreună. Kristin ştia că s-ar simţi umilită dacă doctorul şi-ar da seama de asta.

Relaţia cu Thomas era motivul pentru care Kristin se hotărâse să vină la clinică. De astă-toamnă, începuseră să se întâlnească frecvent. Pe măsură ce relaţia lor devenea mai strânsă, Kristin şi-a dat seama că încercarea de a decide când era „sigur" nu mai era o metodă înţeleaptă de control anticonceptional. Thomas refuza să-şi asume vreo responsabilitate şi făcea în permanenţă presiuni asupra ei pentru înmulţirea raporturilor intime. Se interesase deja despre pilulele anticoncepţionale la dispensarul studenţesc şi i se spusese că mai întâi trebuia să-şi facă un examen ginecologic la Centrul Medical. Kristin ar fi preferat să se ducă acasă, la vechiul ei doctor, dar grija ei pentru păstrarea secretului făcuse acest lucru imposibil.

Trăgând adânc aer în piept, Kristin simţi un nod în stomac şi nişte ghiorăituri neliniştitoare în regiunea abdominală. Asta-i mai trebuia acum, o diaree pe fond nervos! Numai gândindu-se la asta şi îi venea să intre în pământ de ruşine. Uitându-se la ceasul din perete, speră că nu va mai avea mult de aşteptat.

O oră şi douăzeci de minute mai târziu, Ellen Cohen o anunţă pe Kristin că poate intra într-unul din cabinetele de consultaţie. Simţi sub tălpi răceala linoleului în timp ce se dezbrăca în spatele unui mic paravan. Zări un cârlig de care-şi agăţă toate hainele. Aşa cum i se spusese, îmbrăcă un halat de spital, care-i ajungea la jumătatea coapselor, şi se lega în faţă. Uitându-se în jos observă că sfârcurile i se întăriseră din pricina frigului, împungând ţesătura de bumbac uzată ca doi năsturaşi duri. Speră ca acestea să revină la normal înainte s-o vadă doctorul.

Ieşind de după paravan, Kristin o văzu pe infirmieră, domnişoara Blackman, aranjând instrumentele pe un prosop. Kristin îşi întoarse privirea, dar nu înainte de a prinde cu coada ochiului imaginea nedorită a unei mulţimi de instrumente strălucitoare din oţel inoxidabil, printre care un speculum şi câteva forcepsuri. Simpla vedere a acestor instrumente o făcu pe Kristin să se simtă slăbită.

– A, bravo! spuse infirmiera. Eşti iute şi noi apreciem asta. Haide!

Domnişoara Blackman bătu uşor cu mâna masa de consult. Urcă-te aici. Imediat vine şi doctorul.

Infirmiera mută cu piciorul un mic taburet într-o poziţie strategică. Strângând la piept cu amândouă mâinile halatul subţire, Kristin se apropie de masă. Cu cele două suporturi metalice ieşite în afară la unul din capete, masa semăna cu un instrument medieval de tortură. Se urcă pe taburet şi şezu cu faţa la infirmieră.

Pe urmă, domnişoara Blackman îi completă o fişă de istoric medical, care o impresionă pe Kristin prin meticulozitate. Nimeni până atunci nu se ostenise să-i facă o descriere atât de completă, care includea şi întrebări atente privind istoricul de familie al Kristinei. Când o văzuse prima oară pe domnişoara Blackman, Kristin se neliniştise, crezând că infirmiera avea să fie la fel de rece şi de aspră pe cât sugera înfăţişarea ei exterioară. Dar în timpul convorbirii prilejuite de completarea fişei, domnişoara Blackman se arătă atât de plăcută şi de interesată de Kristin ca persoană încât începu să se relaxeze. Singurele simptome de interes pe care infirmiera le trecuse în fişă erau o uşoară scurgere observată de Kristin în ultimele luni şi apariţia sporadică a unor pete pe lenjeria intimă, de care ştia de foarte multă vreme.

– Bun, hai să ne pregătim pentru domnul doctor, zise domnişoara Blackman, lăsând la o parte foaia de observaţie clinică. Culcă-te şi ridică picioarele pe suporturi.

Kristin se conformă, încercând în zadar să-şi ţină laolaltă piepţii halatului. Era imposibil şi stăpânirea de sine începu din nou să o părăsească. Suporturile metalice erau reci ca gheaţa şi o făcură să se înfioare.

Domnişoara Blackman desfăcu un cearşaf proaspăt spălat şi-l întinse peste Kristin. Ridicând un capăt, infirmiera se uită dedesubtul cearşafului. Kristin aproape că simţi privirea scrutătoare a femeii pe perineul ei expus.

– Aşa, zise domnişoara Blackman. Acum mută-te spre capătul mesei.

Ajutându-se cu un soi de mişcare de rotaţie a şoldurilor, Kristin îşi deplasă spinarea către picioare.

Continuând să se uite sub cearşaf, domnişoara Blackman nu se arătă mulţumită.

– Încă puţin.

Kristin continuă să se mişte până când simţi că fesele-i ajunseseră dincolo de marginea mesei.

– Aşa e bine, zise infirmiera. Acum caută să te relaxezi până vine doctorul Harper.

„Să mă relaxez!" îşi zise Kristin. Cum să se relaxeze? Se simţea ca o halcă de carne într-un raft, aşteptând să fie pipăită de către clienţi. În spatele ei se afla o fereastră şi faptul că draperia nu era complet trasă o deranja cumplit.

Fără să bată la uşă, un curier al spitalului îşi vârî capul înăuntru şi se interesă de eşantioanele de sânge care trebuia să fie duse la laborator. Domnişoara Blackman se oferi să meargă să i le dea şi dispăru.

Kristin rămase singură în atmosfera sterilă, învăluită de mirosul aseptic al alcoolului. Închise ochii şi respiră adânc de câteva ori. Aşteptarea era cea care făcea ca totul să fie atât de neplăcut.

Cealaltă uşă se deschise. Kristin îşi săltă capul, aşteptându-se să-l vadă pe doctor, dar nu era decât secretara, care întrebă unde era domnişoara Blackman. Kristin clătină doar din cap. Secretara plecă, trântind uşa. Kristin îşi lăsă din nou capul jos şi închise ochii. Nu avea să mai fie în stare să suporte prea mult.

Tocmai când se gândea să se ridice şi să plece, uşa se deschise şi doctorul intră grăbit.

– Bună, dragă, sunt doctorul David Harper. Cum te mai simţi astăzi?

– Grozav, spuse Kristin cu un glas pierit.

Doctorul Harper nu arăta deloc cum se aşteptase Kristin. Părea prea tânăr pentru a fi doctor. Faţa lui cu trăsături colţuroase, adolescentine, contrasta cu capul aproape chel. Sprâncenele sale erau atât de stufoase încât păreau ireale.

Apropiindu-se de chiuveta mică, doctorul Harper se spălă grăbit pe mâini.

– Eşti studentă la universitate? întrebă el, cercetând foaia de observaţie de pe tejghea.

– Da, răspunse Kristin.

– Şi ce studiezi?

– Artele, zise tânăra.

Ştia că doctorul Harper nu încerca decât să facă conversaţie, dar nu-i păsa. La drept vorbind, după o atât de lungă aşteptare, era o uşurare să poată vorbi cu cineva.

– Artele... ce frumos, făcu Harper cu indiferenţă.

După ce-şi uscă mâinile, desfăcu o pungă cu mănuşi chirurgicale. Sub privirile Kristinei, îşi vârî mâinile în ele, plesnindule zgomotos peste încheieturi şi aranjându-şi apoi pe rând fiecare deget. Totul se făcu cu meticulozitate, ca într-un ritual. Kristin observă că doctorul avea păr din belşug peste tot, în afară de creştetul capului. Văzut prin cauciucul transparent. părul de pe dosul palmelor părea vulgar.

Apropiindu-se de capătul dinspre picioarele ei al mesei, el o întrebă despre secreţiile acelea uşoare şi despre petele ei sporadice. Era evident că nici unul dintre simptome nu-l impresiona. Fără să mai întârzie, se aşeză pe taburet şi dispăru din câmpul vizual al Kristinei. Tânăra avu un acces de panică în momentul în care partea de jos a cearşafului fu ridicată.

– Bun, zise doctorul pe un ton detaşat. Am să te rog acum să te apropii şi mai mult de mine.

În timp ce Kristin se străduia să execute solicitarea medicului, uşa se deschise şi domnişoara Blackman intră în cabinetul de consultaţii. Kristin se bucură la vederea ei. Îşi simţi picioarele despărţite până la limită. Mai expusă şi mai vulnerabilă ca acum nici că s-ar fi putut simţi.

– Daţi-mi vă rog un speculum Graves, îi spuse Harper domnişoarei Blackman.

Kristin nu putea vedea ce se întâmplă, dar auzi clinchetul ascuţit al metalului lovit de metal şi asta o făcu să simtă un gol în capul pieptului.

– În regulă, spuse Harper. Acum te-aş ruga să te relaxezi.

Înainte ca tânăra să poată răspunde, un deget acoperit de cauciuc îi desfăcu labiile vaginale şi muşchii coapselor i se contractară din reflex. Apoi simţi intruziunea rece a unui instrument metalic.

– Ei haide, relaxează-te! Când ţi-au apărut ultima oară pete Pap?

Trecură câteva secunde până când Kristin realiză că întrebarea îi fusese adresată ei.

– Cam cu un an în urmă, răspunse ea, cuprinsă de o senzaţie difuză.

Doctorul Harper rămase tăcut. Kristin nu avea habar de ce se petrecea. Cu endoscopul în ea, îi era prea teamă să mişte măcar un muşchi. De ce dura atât de mult? Endoscopul se mişcă uşor şi îl auzi pe medic murmurând ceva. Era ceva în

neregulă cu ea? Ridicându-şi capul, Kristin observă că nici măcar nu se uita la ea. Se întorsese şi stătea aplecat deasupra unei măsuţe, făcând ceva pentru care avea nevoie de amândouă mâinile. Domnişoara Blackman încuviinţă din cap şi vorbea în şoaptă. Lăsându-şi capul jos, îşi dori ca el să se grăbească şi să-i scoată endoscopul. Apoi îl simţi cum se mişcă şi avu senzaţia de gol în abdomen.

– Okay, spuse în sfârşit doctorul Harper.

La fel de repede cum intrase, endoscopul ieşi provocându-i doar o durere trecătoare. Kristin răsuflă uşurată, dar se pomeni asaltată de restul examinărilor.

– Ovarele dumitale par normale la pipăit, spuse în cele din urmă doctorul Harper în timp ce-şi scotea mănuşile mânjite, aruncându-le într-o găleată cu capac.

– Mă bucur, zise Kristin, referindu-se mai mult la terminarea acestei experienţe.

După ce-i examină rapid sânii, doctorul îi spuse că putea să se îmbrace. Afecta o atitudine grăbită şi preocupată. Kristin se duse în spatele paravanului, trăgând draperia. Se îmbrăcă în cea mai mare grabă, temându-se ca doctorul să nu plece înainte să apuce să vorbească cu el. Când ieşi de după paravan, nu-şi terminase de încheiat bluza. Era un moment potrivit, pentru că doctorul Harper tocmai îi completa foaia de observaţii.

– Domnu' doctor, începu Kristin, aş dori să vă întreb despre controlul sarcinii.

– Şi ce ai vrea să ştii?

– Aş vrea să ştiu ce metodă ar fi cel mai bine să folosesc.

Doctorul Harper sălta din umeri.

– Fiecare metodă are şi părţi bune şi rele. În ceea ce te priveşte pe dumneata, nu cred că vreuna din metode ţi-ar fi contraindicată. Ţine de preferinţele personale. Vorbeşte cu domnişoara Blackman despre asta.

Kristin încuviinţă din cap. Ar fi vrut să întrebe mai multe, dar stilul repezit al doctorului Harper o făcu să-şi ia seama.

– Consultul dumitale, continuă Harper în timp ce-şi punea stiloul la loc în buzunarul hainei, a fost în general normal. Am observat o uşoară eroziune a colului uterin, care ar explica acele scurgeri de care ai pomenit. Nesemnificativ. Poate că ar trebui să mai verificăm o dată peste două luni.

– Ce-i aia o eroziune? întrebă Kristin, nesigură dacă dorea într-adevăr să afle.

– Nu-i decât o regiune lipsită de celulele epiteliale obişnuite, explică doctorul Harper. Mai ai vreo întrebare?

Din tonul întrebării, era limpede că Harper se grăbea să încheie consultaţia. Kristin ezită.

– Ei bine, mă aşteaptă şi alţi pacienţi, spuse iute doctorul. Dacă doreşti şi alte informaţii despre controlul sarcinii, întreab-o pe domnişoara Blackman. Se pricepe foarte bine să dea sfaturi. Totodată, s-ar putea să sângerezi după examenul ăsta, dar nu-ţi face griji. La revedere, peste două luni.

Cu un zâmbet de încheiere şi bătând-o prietenește pe creştetul capului, doctorul Harper plecă.

O clipă mai târziu uşa se deschise şi domnişoara Blackman se uită înăuntru. Păru surprinsă de plecarea doctorului Harper.

– Da' repede a terminat, spuse ea, luând foaia de observaţie. Haide în laborator, să terminăm toată treaba şi să poţi pleca acasă.

Kristin o urmă pe domnişoara Blackman într-o altă încăpere cu două mese pentru consultaţii precum şi nişte mese pline cu tot soiul de accesorii medicale, inclusiv un microscop. Pe peretele îndepărtat se afla un dulap pentru instrumente, cu vitrină de sticlă, plin cu un sortiment variat de dispozitive cu aspect ameninţător. Lângă el, un panou pentru determinarea acuităţii vizuale. Kristin îl remarcă pentru că era unul din acele panouri compuse numai din litera E.

– Porţi cumva ochelari? o întrebă domnişoara Blackman.

– Nu.

– Excelent, spuse infirmiera. Acum întinde-te ca să-ţi putem lua probele de sânge.

Kristin făcu ceea ce i se ceruse.

– Când mi se ia sânge, mă simt cam slăbită.

– Păi, e ceva foarte obişnuit, zise domnişoara Blackman. De-aia ţi-am şi spus să te întinzi.

Kristin îşi întoarse ochii ca să nu vadă acul. Domnişoara Blackman termină rapid şi după aceea îi luă tensiunea şi pulsul. Apoi făcu întuneric în încăpere pentru examenul vizual.

Kristin încercă s-o aducă pe infirmieră la discuţia despre controlul sarcinii, dar abia după încheierea testului aceasta catadicsi să-i răspundă la întrebări. Şi atunci nu făcu decât s-o îndrepte spre Centrul de Planificare Familială al universităţii, spunându-i că nu va întâmpina nici o problemă acum, după ce îşi făcuse examenul ginecologic. În privinţa eroziunii, domni-

şoara Blackman îi făcu o mică schiţă ca să fie sigură că totul era limpede. Apoi îi ceru numărul de telefon, spunându-i că dacă apărea vreo neregulă cu rezultatele testelor, va primi de veste.

Cu o mare uşurare, Kristin se grăbi să părăsească clinica. După toată starea de tensiune prin care trecuse, decise să chiulească de la orele de după-amiază. Ajungând în centrul clinicii de ginecologie, Kristin se simţi uşor dezorientată, uitând pe unde venise. Întorcându-se în loc, căută cu privirea un indicator pentru ascensoare. Îl depistă pe peretele coridorului din apropiere. Dar în clipa în care imaginea cuvântului ajunse la retină, în creierul tinerei se petrecu ceva ciudat. Simţi o senzaţie stranie şi o ameţelă uşoară, urmate de un miros neplăcut. Deşi nu ştia exact despre ce era vorba, mirosul i se păru ciudat de familiar.

Cuprinsă de un presentiment, Kristin încercă să ignore simptomele şi-şi croi drum prin coridorul aglomerat. Trebuia să iasă din spital. Agăţându-se de un toc de uşă ca să se sprijine, Kristin închise ochii. Senzaţia de ameţeală încetă. La început nu îndrăzni să deschidă ochii, temându-se de revenirea simptomelor, şi când o făcu totuşi, o făcu treptat. Din fericire, ameţeala nu-i reapăru şi după câteva clipe fu în stare să dea drumul tocului de uşă.

Până să apuce să facă primul pas, o mână o înşfăcă de antebraţ şi Kristin tresări înspăimântată. Respiră uşurată când văzu că era doctorul Harper.

– Ţi-e rău cumva? o întrebă el.

– Nu, n-am nimic, spuse repede Kristin, jenându-se să-i mărturisească simptomele avute.

– Eşti sigură?

Kristin încuviinţă din cap şi, pentru a fi mai convingătoare, îşi eliberă braţul din strânsoarea lui Harper.

– Atunci, scuză-mă că te-am deranjat, spuse doctorul Harper, care porni de-a lungul culoarului.

Kristin îl urmări până când se amestecă în mulţime. Trase aer în piept şi, cu un mers şovăielnic, porni spre ascensor.

CAPITOLUL 6

Martin părăsi sala de angiografie de îndată ce se convinse că medicul rezident era stăpân pe situaţie şi cateterul a fost scos din artera pacientului. Străbătu coridorul cu vioiciune. Apropiindu-se de biroul său, spera ca Helen să fi plecat la masă, dar în timp ce dădea ultimul colţ, ea îl zări şi se năpusti spre el ca o pisică, ţinînd în mână omniprezentul teanc de mesaje urgente. Nu că n-ar fi vrut cu adevărat s-o vadă, dar era sigur că avea să-i dea tot felul de veşti proaste.

– A doua sală de angiografie iar nu funcţionează, spuse ea în clipa în care reuşi să-i atragă atenţia. Nu e vorba de unitatea de raze X, ci de maşina care deplasează filmele.

Philips încuviinţă din cap în timp ce-şi agăţa şorţul protector în cuier. Era conştient de gravitatea problemei şi era încredinţat că Helen chemase deja compania cu care aveau contract de service. Aruncă o privire spre imprimanta de pe masa sa de lucru. Văzu o pagină plină cu un text imprimat de computer.

– De asemenea, a mai apărut o problemă cu Claire O'Brian şi Joseph Abbodanza, spuse Helen.

Claire şi Joseph erau doi tehnicieni neuroradiologi pe care-i pregăteau de câţiva ani.

– Ce fel de problemă? întrebă Philips.

– Au hotărât să se căsătorească.

– Ei şi? râse Philips. Au făcut cumva lucruri nefireşti în camera obscură?

– Nu! replică Helen pe un ton înţepat. Au decis să se căsătorească în iunie şi să-şi ia concediu toată vara, pentru o călătorie în Europa.

– Toată vara! strigă Philips. Imposibil! O să fie şi-aşa destul de greu să-şi ia cele două săptămâni de concediu în acelaşi timp. Sper că le-ai spus asta.

– Bineînţeles că le-am spus. Dar mi-au zis că nu le pasă. Sunt hotărâţi s-o facă chiar dacă asta o să le atragă concedierea.

– Fir-aş al naibii! exclamă Philips, plesnindu-se cu palma peste frunte.

– Şi asta nu e tot, zise Helen. Decanul facultăţii de medicină a telefonat. A zis că în şedinţa de săptămâna trecută au votat dublarea numărului de studenţi care vin prin rotaţie la neuroradiologie. Zicea că studenţii de anul trecut au desemnat serviciul nostru ca fiind unul dintre cele mai bune dintre cursurile facultative.

Philips închise ochii şi îşi masă tâmplele. Şi mai mulţi studenţi! Asta mai lipsea! Dumnezeule!

– Şi o ultimă problemă, zise Helen, îndreptându-se spre uşă. Domnul Michael Ferguson de la administrativ a sunat să ne anunţe că trebuie să eliberăm camera pe care o folosim pentru depozitarea materialelor. Au nevoie de ea pentru serviciul social.

– Şi ce mama naibii să facem noi cu materialele?

– Şi eu am pus aceeaşi întrebare, zise Helen. Mi-a spus că aţi ştiut de la bun început că spaţiul nu a fost repartizat neuroradiologiei şi trebuia să găsiţi o soluţie. Aşa... eu am să iau o pauză de masă scurtă. Mă întorc imediat.

– Sigur, spuse Philips. Poftă mare.

Philips aşteptă câteva clipe până când tensiunea arterială îi reveni la normal. Problemele administrative deveneau tot mai puţin suportabile. Se duse la imprimantă şi extrase foaia tipărită.

Radread, Skull I
Marino, Lisa
Informaţii clinice

21 ani, sex F, un an istoric epilepsie lob temporal. O singură proiecţie laterală stânga, obţinută cu un aparat de raze X portabil. Proiecţia pare să fie deplasată cu aproximativ opt grade faţă de poziţia laterală adevărată. Există o zonă extinsă de luminozitate în regiunea temporală dreaptă reprezentând o zonă în care lipseşte ţesutul osos. Marginile ascuţite ale regiunii sugerează o origine iatrogenică[1]. Impresia este confirmată de o porţiune de ţesut

[1] *Deficienţă provocată prin diagnostic sau tratament medical sau prin intervenţie chirurgicală (n. tr.).*

moale sub deficienţa osoasă care sugerează o clapă mare practicată în scalp. Radiografia este cu o mare probabilitate de tip operativ. Se observă numeroase corpuri metalice reprezentând electrozi de suprafaţă. Doi electrozi cilindrici metalici par a fi nişte electrozi de profunzime în lobul temporal, foarte probabil poziţionaţi în amigdală şi în hipocamp[1]. Densităţile cerebrale prezintă variaţii lineare fine în lobii occipital, parietal median şi temporal lateral.

Concluzie

Radiografie operativă a unei deficienţe osoase mari în regiunea temporală dreapta. Electrozi de suprafaţă multipli şi doi electrozi de profunzime. Variaţii de densitate extinse de o natură neprogramată.

Recomandări

Proiecţii anterio-posterioare precum şi o examinare CAT pentru o mai bună caracterizare a variaţiilor de densitate lineară şi pentru localizarea electrozilor de profunzime. Se recomandă informaţii angiografice pentru asocierea electrozilor de profunzime cu vasele sanguine principale.

++++ Programul solicită introducerea în memoria centrală a semnificaţiei variaţiilor lineare de densitate.

Vă mulţumesc şi vă rugăm trimiteţi cecul domnilor
William Michaels, Ph. D.[2]
şi Martin Philips, M. D.[3]

Lui Philips nu-i venea să creadă ceea ce tocmai citise. Era bine; era mai mult decât bine, era fantastic. Iar cu mica glumă din final, era de-a dreptul copleşitor. Philips reciti secţiuni ale raportului. Îi venea deosebit de greu să creadă că avea în faţa ochilor un raport alcătuit de maşina lor şi nu de către un alt radiolog. Deşi aparatul nu fusese programat pentru craniotomii, părea a fi capabil să raţioneze cu informaţiile avute la dispoziţie

[1] *Un pliu al cortexului cerebral în fisura laterală a emisferei cerebrale, având în secţiune transversală forma unui căluţ de mare (n. tr.).*
[2] *Doctor în filozofie (lb. engleză: n. tr.).*
[3] *Doctor în medicină (lb. engleză: n. tr.)*

şi să obţină răspunsurile corecte. În plus, mai era şi partea referitoare la variaţiile de densitate. Philips habar n-avea despre ce era vorba.

Scoţând radiografia Lisei Marino din scannerul cu laser, o aşeză pe un proiector. Începu să se simtă uşor alarmat când nu observă variaţiile sugerate de calculator. Poate că noua lor metodă de abordare a problemei densităţilor, care de la bun început însemnase o piatră de încercare, nu era bună de nimic, la urma urmelor. Philips activă alternatorul şi radiografiile se succedară pe ecran până când găsi studiul angiografic al Lisei Marino. Opri alternatorul şi luă unul din filmele lateral-craniene anterioare. Aşezându-l lângă radiografia operativă, căută din nou variaţiile de densitate descrise în fila de imprimantă. Spre dezamăgirea sa, nu remarcă nimic anormal.

Uşa biroului se deschise şi Denise Sanger pătrunse înăuntru. Philips îi zâmbi dar reveni imediat la ceea ce făcea. Îndoi o foaie de hârtie şi tăie din ea o bucăţică. Când desfăcu foaia, în mijloc rămăsese un mic orificiu.

– După cum văd, zise Denise, petrecându-şi braţele pe după umerii lui, eşti tare ocupat cu decupatul.

– Ştiinţa progresează în modalităţi ciudate şi minunate, spuse Philips. De când ne-am văzut azi-dimineaţă s-au întâmplat multe. Michaels a adus prima noastră unitate de citire a radiografiilor craniene. Asta este prima ei analiză.

În timp ce Denise citea raportul, Philips aşeză foaia de hârtie găurită peste radiografia Lisei de pe proiector. În felul acesta erau eliminate toate aspectele complicate ale filmului radiografic, cu excepţia micii secţiuni vizibile prin orificiu. Martin cercetă cu mare atenţie regiunea. Dădu hârtia la o parte şi o întrebă pe Denise dacă vede ceva anormal. Primi un răspuns negativ. Aşezând hârtia la loc, ea spuse din nou că nu vede nimic, până când el îi arătă pete albe minuscule orientate linear. Îndepărtând din nou hârtia, le văzură amândoi acum când ochii lor ştiau de existenţa lor.

– Ce crezi că sunt astea? întrebă Denise, în timp ce examina îndeaproape filmul.

– N-am nici cea mai mică idee.

Philips se duse la consola de intrare/ieşire a datelor şi pregăti micul computer pentru acceptarea radiografiei anterioare a Lisei Marino. Spera ca programul să vadă aceleaşi variaţii de densitate. Scannerul înghiţi filmul cu aceeaşi poftă

manifestată şi mai devreme.

– Dar mă deranjează, adăugă Philips, îndepărtându-se de maşină care-şi începu activitatea.

– De ce? întrebă Denise cu faţa iluminată de lumina palidă de la proiectorul radiografic. Mie mi se pare că raportul ăsta e fantastic.

– Într-adevăr, admise Philips. Tocmai aici e clenciul. Ar însemna că programul poate să citească radiografiile mai bine decât creatorul său. N-am văzut deloc variaţiile alea de densitate. Asta mi-aduce aminte de poveştile despre Frankenstein.

Brusc, Philips izbucni în râs.

– Ce-i aşa de amuzant? întrebă Denise.

– Michaels! Se pare că şmecheria asta e programată ca de fiecare dată când îi dau ceva de lucru să-mi spună să mă relaxez în timp ce ea îşi face treaba. Prima dată mi-a zis să beau o cafea. Acum îmi spune să iau o gustare.

– Mie-mi pare o sugestie bună, spuse Denise. Cum a rămas cu acel rendez-vous romantic în cafenea, pe care l-ai promis? N-am prea mult timp; trebuie să mă întorc la scannerul CAT.

– Nu pot să plec de-aici în clipa asta, spuse el pe un ton conciliant. Ştia că el propusese să ia masa împreună cu ea şi nu voia s-o dezamăgească. Chestia asta m-a pus pe jăratec.

– Bine, spuse Denise. Dar am să mă duc să-mi iau un sandviş. Vrei să-ţi aduc şi ţie ceva?

– Nu, mulţumesc, răspunse Philips care remarcase că imprimanta de ieşire se trezise la viaţă.

– Mă bucur tare mult că cercetarea îţi merge aşa de bine, zise ea din uşă. Ştiu cât este de importantă pentru tine.

După care dispăru. De îndată ce imprimanta se opri, Philips scoase afară foaia de listing. Ca şi primul raport, şi acesta era extrem de minuţios întocmit şi, spre încântarea lui Martin, computerul descrisese din nou variaţia de densitate, recomandând radiografii suplimentare din unghiuri diferite precum şi încă o examinare CAT.

Dându-şi capul pe spate, Philips chiui de agitaţie, bătând în tăblia mesei ca într-o tobă. Câteva dintre radiografiile Lisei Marino se desprinseră din clemele de prindere şi căzură de pe ecranul proiectorului. În timp ce se întorcea şi se apleca să le adune de pe jos, Philips o zări pe Helen Walker. Aceasta stătea lângă uşă şi se uita la el de parc-ar fi înnebunit.

– Vă simţiţi bine, domnu' doctor? întrebă Helen.

– Bineînţeles, răspunse Martin, simţind cum se înroşeşte în timp ce aduna radiografiile. Mă simt excelent. Doar uşor agitat. Parcă ziceai că te duci la masă?

– Am fost. Mi-am adus un sandviş pe care-am să-l mănânc la birou.

– Ce-ai zice să mi-l cauţi la telefon pe William Michaels?

Helen încuviinţă şi dispăru. Philips aşeză la loc radiografiile. Privind petele albe şi fine, se întrebă ce ar putea să însemne. Nu arătau precum calciul si nu erau orientate precum vasele sanguine. Se întrebă cum ar putea să determine dacă schimbările erau în materia cenuşie sau în regiunea celulară a creierului denumită cortex, sau dacă se situau în materia albă ori în stratul fibros al creierului.

Sună telefonul şi Philips ridică receptorul montat în derivaţie. Era Michaels. Philips îi descrise cu un entuziasm făţiş comportarea incredibil de reuşită a programului. Îi spuse că fusese în stare să detecteze o variaţie de densitate care anterior fusese omisă. Vorbi atât de repede încât Michaels fu nevoit să-l roage să încetinească.

– Ei bine, mă bucur că funcţionează aşa cum ne-am aşteptat, spuse Michaels când în sfârşit Martin încheie.

– Aşa cum ne-am aşteptat? E mai mult decât sperat vreodată.

– Excelent, făcu Michaels. Câte radiografii vechi ai analizat?

– De fapt, una singură, recunoscu Martin. Am introdus două, dar proveneau de la acelaşi pacient.

– Numai două radiografii? zise Michaels dezamăgit. Sper că nu te-ai extenuat.

– Bine, bine. Din păcate, n-am aşa de mult timp la dispoziţie în timpul zilei pentru proiectul nostru.

Michaels îi spuse că înţelege dar îl imploră pe Philips să pună mai bine programul să analizeze toate radiografiile craniene pe care le citise în ultimii ani, decât să se lase abătut de la obiectivul principal de o singură analiză pozitivă. Michaels sublinie din nou că în această etapă a muncii lor, eliminarea citirilor fals negative era sarcina cea mai importantă.

Martin continua să asculte dar nu se putea abţine să nu studieze păienjenişul fluctuaţiilor de densitate de pe radiografia Lisei Marino. Ştia că pacienta suferea de atacuri epileptice şi mintea sa obişnuită cu raţionamentele ştiinţifice se întrebă dacă

putea exista vreo asociere între atacuri şi aceste mici anomalii observate pe radiografie. Poate că reprezentau vreo boală neurologică obscură...

Philips încheie convorbirea cu Michaels cuprins de un nou val de agitaţie. Îşi aminti că una din tentativele de diagnostic în cazul Lisa Marino fusese scleroza multiplă. Ce-ar fi dacă ar fi dat din întâmplare peste un diagnostic radiologic al bolii? Ar fi fost o descoperire fantastică. De ani de zile medicii căutau o modalitate de diagnostic în laborator a acestei boli. Martin ştiu că va trebui să obţină radiografii suplimentare şi o nouă examinare CAT a Lisei Marino. N-avea să fie uşor, căci abia ieşise din operaţie şi trebuia să obţină aprobarea lui Mannerheim. Dar neurochirurgul era un om cu deschidere pentru cercetare şi Philips se hotărî să-l abordeze direct.

Strigă prin uşă la Helen să-i cheme neurochirurgia la telefon şi reveni la radiografiile Lisei Marino. În termeni radiologici, fluctuaţiile în densitate erau reticulare, deşi liniile paralele fine păreau a fi mai degrabă paralele decât în formă de reţea. Ajutându-se cu o lupă, Martin se întrebă dacă fibrele nervoase puteau fi făcute responsabile pentru configuraţia pe care o observa. Ideea aceasta nu era logică din cauza razelor X relativ dure care fuseseră folosite pentru penetrarea craniului. Şirul gândurilor îi fu întrerupt de sonerie. La telefon era Mannerheim.

Philips începu convorbirea cu câteva amabilităţi banale, ignorând recentul incident din sala de operaţii. Cu Mannerheim era mai bine să laşi să treacă de la sine astfel de confruntări. Chirurgul rămase ciudat de tăcut aşa încât Martin continuă, explicându-i că-l sunase pentru că observase câteva fluctuaţii de densitate neobişnuite pe radiografiile Lisei Marino.

– Cred că aceste fluctuaţii ar trebui explorate şi aş vrea să mai fac nişte radiografii craniene şi un examen CAT de îndată ce pacientul va putea suporta. Bineînţeles, dacă eşti de acord.

Urmă o pauză jenantă. Philips tocmai se pregătea să vorbească în momentul în care Mannerheim se răsti:

– Dacă vrea să fie o glumă, să ştii că e de un gust tare îndoielnic.

– Nu-i nici o glumă, făcu Martin buimăcit.

– Uite ce e, doctore Philips, urlă Mannerhem cu o voce tunătoare. E puţin cam tardiv să se mai facă vreo radiografie acum! Fir-ar să fie!

Se auzi un declic, urmat de ton. Comportamentul egocentric al lui Mannerheim părea să fi atins noi cote. Martin aşeză receptorul în furcă, reflectând. Ştia că nu se putea lăsa influenţat de propriile emoţii; şi-apoi, mai rămânea şi o altă soluţie posibilă. Era la curent că Mannerheim nu se prea interesa de pacienţii săi în faza postoperatorie şi că de îngrijirea lor zilnică se ocupa de fapt Newman, rezidentul şef. Martin se hotărî să ia legătura cu Newman şi să vadă dacă se mai afla încă la reanimare.

– Newman? i se răspunse de la biroul de recepţie al sălilor de operaţii. A plecat de câtva timp.

– Oh! făcu Philips. Trecu receptorul la cealaltă ureche. Lisa Marino mai e în sala de reanimare?

– Nu. Din păcate, n-a reuşit.

– N-a reuşit? zise Philips, înţelegând dintr-o dată comportarea lui Mannerheim.

– A murit pe masă, spuse infirmiera. O tragedie, mai ales că lui Mannerheim i s-a întâmplat pentru prima oară.

Philips reveni la proiector. În loc să vadă însă radiografia Lisei, îi văzu chipul, aşa cum arătase de dimineaţă, în zona de aşteptare de lângă chirurgie. Îşi aminti imaginea unei păsări lipsite de pene. Era tulburătoare şi Philips îşi impuse concentrarea atenţiei asupra radiografiei. Se întrebă ce se putea învăţa din această întâmplare. Cu o mişcare impulsivă, Martin se dădu jos de pe taburet. Voia să cerceteze foaia de observaţie a Lisei Marino; voia să vadă dacă putea să asocieze configuraţia de pe radiografie cu vreunul din semnalele sau simptomele de scleroză multiplă în evoluţia neurologică a tinerei paciente. N-ar fi putut să înlocuiască nişte radiografii suplimentare, dar tot ar fi însemnat ceva.

Trecând pe lângă Helen, care-şi mânca sandvişul la birou, îi zise să sune la angiografie şi să le spună rezidenţilor să înceapă fără el şi că va ajunge acolo cât de curând. Helen înghiţi repede dumicatul şi-l întrebă ce să-i spună domnului Michaels Ferguson când o s-o întrebe din nou despre magazie. Philips nu-i răspunse. O auzise, dar se prefăcu că nu. "Să-l ia dracu şi pe Ferguson", îşi spuse el în timp ce coti pe coridorul principal, care ducea la chirurgie. Se învăţase să-i dispreţuiască pe administratorii spitalelor.

Când Philips ajunse în sala de aşteptare a chirurgiei, mai erau acolo câţiva pacienţi, dar nu mai era nici pe departe bala-

mucul de dimineaţă. Philips o recunoscu pe Nancy Donovan, care tocmai ieşise din zona sălilor de operaţie. Se duse după ea, fiind întâmpinat cu zâmbetul pe buze.

– Aţi avut necazuri cu Lisa Marino? întrebă el cu compasiune.

Zâmbetul de pe faţa lui Nancy dispăru.

– A fost îngrozitor. Pur şi simplu îngrozitor. O fată aşa de tânără. Îmi pare atât de rău pentru domnul doctor Mannerheim.

Philips încuviinţă din cap, chiar dacă era uluit de faptul că Nancy putea să-l compătimească pe un ticălos precum Mannerheim.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– O arteră principală s-a spart chiar la sfârşitul operaţiei.

Philips clătină din cap a înţelegere şi consternare. Îşi aminti de apropierea dintre electrod şi artera cerebrală posterioară.

– Unde-ar putea să fie foaia de observaţie? întrebă el.

– Nu ştiu, recunoscu Nancy. Staţi să întreb la recepţie.

Philips aşteptă până când Nancy vorbi cu cele trei infirmiere de la birou. Când se întoarse, îi spuse:

– Mi-au zis că probabil a rămas la anestezie, lângă sala numărul douăzeci şi unu.

Revenind în camera de odihnă de la chirurgie, care acum era aglomerată, Philips îmbrăcă un costum chirurgical. Apoi se întoarse în zona sălilor de operaţii. Coridorul principal de-a lungul căruia erau înşirate sălile de operaţii prezentau semnele bătăliilor de dimineaţă. În jurul fiecărei chiuvete se vedeau băltoace de apă cu suprafaţa opalescentă din cauza peliculei de săpun. Bureţi şi perii se îngrămădeau pe marginile chiuvetelor, unele fiind căzute pe pardoseală. Pe o brancardă lipită de peretele coridorului dormea un chirurg. Probabil că toată noaptea avusese de lucru în sălile de oparaţii şi la ieşirea din schimb se gândise să se odihnească un pic pe brancardă. În loc de asta adormise de-a binelea şi nimeni nu-l deranja.

Philips ajunsese la sala de anestezie de lângă SO nr. 21 şi încercă uşa. Era încuiată. Se duse să arunce o privire prin fereastra uşii de la sala de operaţii. Era întuneric, dar când împinse uşa, constată că era descuiată. Acţionă un comutator şi unul din reflectoarele de deasupra mesei se trezi la viaţă, împreună cu un zumzet electric slab. Arunca un fascicol concentrat de lumină pe masa de operaţii, lăsând restul încăperii într-un întuneric relativ. Spre stupoarea lui Philips, SO nr. 21 nu fusese

igienizată de la dezastrul Marino. Masa de operaţii pustie, cu şasiul ei metalic, avea un aspect deosebit de ameninţător. La capul mesei, pe pardoseală rămăseseră bălţoace de sânge închegat. Urme de la sângele lipit de tălpi se împrăştiau în diferite direcţii.

Imaginea îl îngreţoşă pe Martin, amintindu-i de episoadele neplăcute din facultate. Se cutremură şi senzaţia îi trecu. Evitând cu hotărâre să se uite la sânge, ocoli masa şi pătrunse pe uşa batantă ce dădea în sala de anestezie. Ţinu uşa deschisă cu piciorul ca să poată vedea întrerupătorul de lumină. Dar camera nu era atât de întunecată precum se aşteptase. Uşa dinspre hol era întredeschisă, permiţând unui fascicul luminos îngust să pătundă dinspre coridor. Surprins, Philips aprinse lumina fluorescentă din tavan. În centrul încăperii, mare cât jumătate din sala de operaţii, se afla o brancardă pe care de găsea un trup învăluit în întregime cu un cearşaf alb, cu excepţia degetelor de la picioare, care ieşeau în afară într-un mod obscen. De n-ar fi fost degetele acelea, Philips n-ar fi fost atât de afectat. Căci ele dădeau de ştire că sub cearşaf se afla într-adevăr un cadavru uman, Deasupra, aruncată neglijent, era foaia de observaţie.

Abia respirând, de parcă prezenţa morţii ar fi fost contagioasă, Philips ocoli brancarda şi deschise larg uşa dinspre coridor. Zări chirurgul adormit şi câţiva sanitari. Se uită în ambele direcţii, întrebându-se dacă nu cumva mai devreme încercase altă uşă. Nereuşind să-şi explice discrepanţa, decise s-o ignore şi reveni la foaia de observaţii.

Era pe punctul de a o deschide când fu cuprins de imboldul de a ridica giulgiul. Ştia că nu vroia de fapt să se uite la cadavru şi totuşi mâna i se întinse şi trase cearşaful înapoi. Închise ochii până să dezvelească partea de sus a trupului. Când îi deschise, se pomeni privind la chipul de porţelan, lipsită de viaţă al Lisei Marino. Un ochi era parţial deschis, dând la iveală o pupilă sticloasă şi fixă. Pe partea dreaptă a capului ei ras se vedea o incizie în formă de potcoavă, atent suturată. Fusese curăţată în urma operaţiei şi nu se mai vedea nici urmă de sânge. Philips se întrebă dacă Mannerheim făcuse asta ca să poată spune că murise după şi nu în timpul operaţiei.

Răceala caracterului definitiv al morţii trecu prin mintea lui Martin ca un vânt arctic. Acoperi grăbit capul lipsit de păr şi se duse la scaunul anestezistului. La fel ca majoritatea pacienţilor

dintr-un spital universitar, Lisa Marino avea deja un dosar consistent, deşi nu se internase decât de două zile. Erau acolo observaţii dataliate consemnate de diferite categorii de rezidenţi şi de studenţi medicinişti. Philips trecu peste consulturile prolixe de la neurologie şi oftalmologie. Găsi chiar şi o însemnare a lui Mannerheim, dar scrisul era total ilizibil. Martin căuta de fapt concluziile finale ale rezidentului şef, doctorul Newman.

În concluzie, pacientul este o femeie albă, de douăzeci şi unu de ani, cu un istoric de un an de epilepsie progresivă a lobului temporal, care s-a internat pentru o lobotomie temporală dreapta sub anestezie locală. Tulburările epileptice ale pacientei au fost complet rezistente la orice tratament medicamentos, oricât de intens. Atacurile au devenit tot mai frecvente, precedate de regulă de senzaţia unui miros neplăcut şi caracterizate printr-o agresivitate crescândă şi exhibiţionism sexual. Cu ajutorul examenului EEG au fost localizate puncte de origine ale tulburărilor epileptice în ambii lobi temporali, cu precădere în partea dreaptă.

Nu a existat un precedent traumatic sau de accident cerebral. Până la prezenta boală, pacienta s-a bucurat de o stare a sănătăţii bună deşi s-a semnalat prezenţa unor pete Pap atipice.

În afară de anomaliile EEG semnalate, întreaga stare neurologică a fost găsită normală.

Toate analizele de laborator, inclusiv angiografia cerebrală şi examenul CAT, au fost normale,

Din punct de vedere subiectiv, pacienta a raportat unele probleme de percepţie vizuală, care nu au fost însă confirmate nici de neurologie, nici de oftalmologie. Pacienta prezintă de asemenea parestezii tranzitorii şi slăbiciuni musculare, dar acestea nu au fost documentate. Temporar, s-a mers pe ideea unui diagnostic de scleroză multiplă cu accese apoplectice, care nu a fost confirmat. Pacienta a fost prezentată la reuniunile comune ale neurologiei şi neurochirurgiei şi opinia comună a fost că se recomandă o lobotomie temporală dreapta.

(Semnat) George Newman

Philips aşeză cu delicateţe dosarul pe trupul Lisei Marino,

ca şi cum aceasta ar mai fi putut simţi ceva. Se întoarse apoi grăbit în vestiar ca să-şi schimbe hainele. Fu nevoit să recunoască faptul că studierea foii de observaţie clinică nu-l satisfăcuse pe deplin. Se pomenea despe scleroza multiplă, aşa cum îşi amintea, dar nu oferea o informaţie care să poată ţine loc de nişte radiografii suplimentare sau de un alt examen CAT. În timp ce termina cu îmbrăcatul, Philips avea în faţa ochilor paloarea chipului încremenit de moarte al Lisei. Asta-i aminti că avea să i se facă probabil o autopsie, dat fiind că murise în timpul operaţiei. Folosindu-se de telefonul de perete, îl sună pe doctorul Jeffrey Reynolds de la patologie, un prieten şi un fost coleg de studenţie, şi-i relată cazul.

– N-am auzit încă de asta, îi răspunse Reynolds.

– A murit în sala de operaţii, în jurul prânzului, spuse Philips. Chiar dacă au avut grijă s-o coasă la loc.

– Nu-i ceva neobişnuit, spuse Reynolds. Câteodată îi duc repede la reanimare ca să-i declare morţi acolo, numai ca să nu le strice statisticile operaţiilor.

– Crezi c-ai să-i faci o postoperatorie? întrebă Philips.

– N-am de un' să ştiu, zise Reynolds. Depinde de medicul legist.

– Şi dac-ai face-o, continuă Philips, când ar fi să fie?

– Suntem foarte ocupaţi în clipa asta. Probabil că în seara asta, devreme.

– Mă interesează foarte mult acest caz, spuse Philips. Uite ce e, am să stau în spital până când autopsia e gata. Poţi să laşi vorbă să fiu anunţat când ajung la creier?

– Fireşte, spuse Reynolds. O să punem să ne aducă ceva de băut şi încingem un chef pe cinste. Şi dacă n-o să se facă autopsie, am să-ţi dau de veste.

Îndesându-şi toate obiectele în vestiar, Philips părăsi incinta în fugă. Încă din timpul studenţiei era cuprins de o nelinişte iraţională ori de câte ori rămânea în urmă cu programul. În timp ce alerga pe coridoarele spitalului, avu aceeaşi senzaţie neplăcută. Ştia că întârziase la sala de angiografie şi că rezidenţii îl aşteptau; ştia că va trebui să-l sune pe Ferguson, oricât de mult ar fi dorit să-l ignore pe ticălos; ştia că va trebui să discute cu Robbins despre nemernicii ăia de tehnicieni care doreau să-şi ia liber o vară întreagă; şi mai ştia că Helen îl aştepta în birou cu altă duzină de urgenţe.

Trecând în goană pe lângă scannerul CAT, Philips decise să

facă un ocol rapid. La urma urmelor, ce mai contau două minute în plus la întârzierea deja acumulată. Pătrunzând în sala computerelor, inhală încântat aerul răcoros produs de climatizoarele necesare pentru buna funcţionare a calculatoarelor. Denise şi patru studenţi de la medicină erau grupaţi în jurul unui monitor, total absorbiţi. În spatele lor, în picioare, stătea doctorul Newman. Philips se apropie neobservat de grup şi se uită la ecran. Sanger descria un hematom subdural mare şi le arăta studenţilor cum cheagul de sânge reuşise să împingă creierul spre dreapta. Newman interveni ca să sugereze că era posibil ca respectivul cheag să fie de natură intracerebrală. Spuse că, după părerea lui, sângele se afla în interiorul creierului, nu pe suprafaţă.

– Nu! Doctor Sanger are dreptate, spuse Martin.

Toată lumea se întoarse, surprinsă să-l vadă pe Philips în încăpere. Se aplecă şi, folosindu-se de deget, descrise caracteristicile radiologice clasice ale unui hematom subdural. Nu încăpea nici o îndoială că Denise avusese dreptate.

– Ei bine, problema e lămurită, spuse Newman fără ranchiună. Ar fi bine să-l ducă pe tipul ăsta la chirurgie.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine, fu de acord Martin.

Totodată, sugeră locul unde Newman ar fi trebuit să facă gaura în craniu ca să îndepărteze cheagul. Era pe punctul să-i pună rezidentului şef câteva întrebări despre Lisa Marino, dar îşi luă seama şi îl lăsă pe chirurg să plece.

Înainte de a pleca şi el, Martin o trase pe Denise de o parte.

– Auzi, ce-ai zice de o cină romantică în doi, ca să mă pot revanşa pentru că am tras chiulul la prânz?

Sanger clătină din cap şi zâmbi.

– Cine ştie ce mai pui la cale. Ştii bine că sunt de gardă aici, la spital, în noaptea asta.

– Ştiu, recunoscu Martin. Mă gândeam la cantina spitalului.

– Minunat, făcu Denise cu sarcasm. Şi cum rămâne cu partida de tenis?

– O anulez.

– Atunci chiar că pui la cale ceva.

Martin izbucni în râs. Era adevărat că îşi anula partidele de tenis de sală numai în caz de urgenţă naţională. Philips îi spuse Denisei să vină la el în birou să se uite împreună pe radiografiile de peste zi după terminarea orelor de CAT. Putea să-i aducă şi pe studenţi, dacă voiau să vină. Ajunşi în hol, îşi luară rămas

bun şi Philips plecă. Trecu din nou în pas alergător. Voia să prindă o viteză suficient de mare pentru ca, la trecerea pe lângă Helen, să fie ca o siluetă neclară, de neoprit.

CAPITOLUL 7

În timp ce aştepta la coada lungă de la fişier, Lynn Anne Lucas se întrebă dacă făcuse bine venind la urgenţe. Mai devreme, sunase la dispensarul studenţesc, sperând să fie consultată în incinta campusului, dar medicul de acolo plecase la ora trei, şi singurul loc unde putea primi îngrijiri imediate era sala de urgenţe a spitalului. Lynn Anne chibzuise îndelung dacă să amâne pe a doua zi. Dar nu era nevoie decât să ia o carte şi să încerce să citească, pentru a se convinge să se ducă fără întârziere. Era speriată.

Sala de urgenţe era atât de aglomerată în acea după-amiază târzie încât coada pentru simpla înregistrare se mişca într-un ritm de melc. Parcă tot New York-ul venise acolo. Bărbatul din spatele tinerei era beat, îmbrăcat în zdrenţe şi puţea a urină stătută şi a vin. Ori de câte ori coada se mişca înainte, el se îmbrâncea în Lynn Anne, ţinându-se de ea ca să nu cadă. În faţa fetei era o matahală de femeie, purtând în braţe un copil înfăşurat complet într-o pătură murdară. Femeia şi copilul erau tăcuţi, aşteptându-şi rândul.

Nişte uşi mari se deschiseră brusc în stânga lui Lynn Anne şi coada trebui să facă loc unui convoi de brancarde ce cără consecinţele unui accident rutier petrecut cu câteva minute mai devreme. Răniţii şi morţii erau transportaţi prin sala de aşteptare şi duşi direct în sala de urgenţe propriu-zisă. Cei care aşteptau să fie consultaţi ştiau că vor avea cu atât mai mult de aşteptat. Într-un colţ, o familie portoricană se adunase în jurul unei oale şi-şi lua cina. Oamenii păreau indiferenţi la ceea ce se întâmpla în sala de urgenţe şi nici măcar nu observaseră sosirea victimelor accidentului.

În cele din urmă, în faţa lui Lynn Anne nu mai rămăsese decât femeia cu copilul în braţe. Îi spuse funcţionarei de la registratură că „nu mai plânge fetiţa deloc". Funcţionara îi spuse că de obicei mamele se plângeau de contrariul, replică pe care femeia nu o înţelese. Funcţionara îi ceru să-i arate copilul. Femeia desfăcu marginile păturii, scoţând la iveală un copil de culoarea cerului înaintea unei furtuni de vară, adică un albastru-cenuşiu întunecat. Copilul era mort de atâta timp încât era ţeapăn ca scândura.

Lynn Anne fu atât de şocată încât când îi veni rândul nu reuşi să scoată un cuvânt. Funcţionara îi înţelese tulburarea şi-i spuse că acolo trebuiau să fie pregătite în orice clipă să vadă tot felul de minunăţii. Dându-şi la o parte de pe frunte părul castaniu deschis, Lynn Anne îşi recăpătă graiul şi-şi spuse numele, numărul carnetului de student şi pentru ce venise. I se spuse să ia loc şi că va trebui să aştepte. Primi asigurări că va fi consultată cât mai curând posibil.

După o aşteptare de alte două ore, Lynn Anne fu condusă de-a lungul unui coridor aglomerat şi dusă într-un compartiment separat faţă de o încăpere mai mare prin nişte perdele de nailon murdare. O infirmieră calificată îi luă temperatura orală şi tensiunea arterială după care plecă. Lynn Anne şedea pe marginea unei vechi mese de consultaţii şi asculta multitudinea de sunete din jurul ei. Mâinile i se umeziseră din pricina neliniştii. Avea douăzeci de ani, studentă în penultimul an de colegiu, şi cochetase cu ideea de a urma facultatea de medicină, urmând cursurile corespunzătoare. Dar acum, când se uita în jurul ei, începea să aibă îndoieli. Nu era aşa cum se aşteptase.

Era o femeie tânără şi sănătoasă şi nu mai avusese de a face cu spitalul decât în urma unui accident la patinajul cu rotile, la unsprezece ani. Printr-o coincidenţă stranie, atunci fusese adusă exact la aceeaşi sală de urgenţe, dat fiind că înainte de a se muta în Florida, ea şi familia ei locuiseră în apropiere. Dar Lynn Anne nu păstrase o amintire neplăcută despre evenimentul cu pricina. Presupuse că Centrul Medical se schimbase faţă de perioada copilăriei sale, la fel ca şi împrejurimile.

Medicul intern care apăru după o jumătate de oră era tânărul doctor Huggens. Originar din West Palm Beach, păru încântat de faptul că Lynn Anne era din Coral Gables şi făcu un pic de conversaţie despre Florida în timp ce-i studia fişa medicală. Totodată era evident plăcut impresionat de faptul că Lynn

Anne era o frumuşică americană get-beget, ceva ce nu mai întâlnise printre ultimii o mie de pacienţi. La un moment dat i-a cerut chiar şi numărul de telefon.

– Şi cu ce probleme aţi venit la urgenţă? spuse el, începându-şi consultaţia.

– E ceva greu de descris, răspunse Lynn Anne. Câteodată mi se-ntâmplă să nu văd prea bine. A început cam cu o săptămână în urmă, pe când citeam. Dintr-o dată am început să am probleme cu anumite cuvinte. Le văd dar nu mai sunt sigură de înţelesul lor. În acelaşi timp mă ia cu o durere de cap teribilă. Uite-aici. Lynn Anne îşi duse mâna la ceafă, într-un punct situat deasupra urechii. E o durere surdă care vine şi se duce.

Dr. Huggens încuviinţă din cap.

– Şi simt un miros, completă Lynn Anne.

– Ce fel de miros?

Lynn Anne păru uşor stânjenită.

– Nu ştiu, zise ea. E un miros urât şi, cu toate că nu ştiu ce e, îmi pare cunoscut.

Doctorul Huggens dădu din cap, dar era limpede că simptomele lui Lynn Anne nu se încadrau într-o categorie simplă.

– Altceva?

– O ameţeală uşoară, şi-mi simt picioarele grele, şi mi se întâmplă acum mai des, aproape de fiecare dată când încerc să citesc.

Doctorul Huggens puse jos foaia de observaţie şi o examină pe Lynn Anne. Se uită în ochii şi în urechile ei; se uită în gura fetei şi îi ascultă inima şi plămânii. Îi testă reflexele, o puse să atingă nişte obiecte, să meargă în linie dreaptă şi să memoreze secvenţe de numere.

– Mie-mi pari destul de normală, spuse doctorul Huggens. Cred că ar trebui să iei doi doctori şi după aia să vii să ne vezi într-o aspirină.

Râse de propria-i glumă. Lynn Anne nu râse. Era hotărâtă să nu se lase expediată aşa de uşor, mai ales după ce aşteptase atâta. Medicul observă că nu reacţionase la gluma lui.

– Serios vorbind, cred că ar trebui să iei nişte aspirină pentru alinarea simptomelor şi să vii din nou mâine, la neurologie. Poate că ei au să fie în stare să găsească ceva.

– Vreau să merg acum la neurologie, spuse Lynn Anne.

– Aici e un salon de urgenţe, nu o clinică, îi zise cu fermitate dr. Huggens.

– Nu mă interesează! zise Lynn Anne pe un ton sfidător, ca să-şi mascheze emoţiile.

– Bine, bine! spuse doctorul Huggens. Am să sun la neurologie. De fapt, am să sun şi la oftalmologie, dar s-ar putea să mai dureze.

Lynn Anne încuviinţă din cap. Pentru moment îi era frică să vorbească, ca nu cumva să izbucnească în plâns.

Şi într-adevăr, a durat. Abia după ora şase perdeaua se dădu la o parte din nou. Lynn Anne îşi ridică privirea spre faţa bărboasă a doctorului Wayne Thomas. Acesta, un negru din Baltimore, o luă prin surprindere pe Lynn Anne, care nu fusese niciodată consultată de un medic de culoare. Dar îşi uită rapid reacţia iniţială şi-i răspunse la întrebările riguroase.

Doctorul Thomas a reuşit să descopere alte elemente pe care le credea semnificative. Cam cu trei zile în urmă, Lynn Anne avusese unul din acele „episoade", cum le numea ea, şi imediat sărise din patul în care citea. Următorul lucru pe care şi l-a amintit a fost că „şi-a revenit" pe podea, după ce leşinase. După toate aparenţele, se lovise la cap, căci făcuse un cucui mare în partea dreaptă a capului. De asemenea, doctorul Thomas a mai aflat că Lynn Anne avusese două teste Pap atipice şi fusese programată să revină peste o săptămână la clinica de ginecologie. În sfârşit, avusese o recentă infecţie a tractului urinar, vindecată cu sulf.

După completarea istoricului, doctorul Thomas a chemat o infirmieră şi a supus-o pe Lynn Anne la cel mai meticulos examen medical de care tânăra avusese vreodată parte. A repetat tot ce făcuse doctorul Huggens, plus alte teste suplimentare. Majoritatea acestora constituia pentru Lynn Anne un mister desăvârşit, dar meticulozitatea doctorului i-a dat curaj. Singurul test care nu i-a plăcut a fost puncţia lombară. Ghemuită într-o parte, cu genunchii la bărbie, a simţit un ac pătrunzându-i în pielea de pe şale, dar durerea n-a durat decât o clipă.

Când a terminat, doctorul Thomas i-a spus că voia să-i facă nu ştiu ce radiografii ca să se asigure că nu-şi fracturase craniul în momentul căderii. Cu puţin înainte de a pleca, i-a spus că în timpul examinării nu descoperise decât faptul că anumite regiuni ale corpului ei păreau să-şi fi pierdut simţurile. A recunoscut că nu-şi dădea seama dacă asta avea sau nu vreo semnificaţie.

Lynn Anne a fost lăsată să aştepte din nou.

*

* *

– Poţi să crezi una ca asta? întrebă Philips în timp ce înfuleca din friptura de curcan. Mestecă rapid şi înghiţi. Primul deces al lui Mannerheim în sala de operaţii şi tocmai ăsta trebuia să fie un pacient căruia voiam să-i fac nişte radiografii suplimentare.

– Avea numai douăzeci şi unu de ani, aşa-i? întrebă Denise.

– Exact. Martin îşi condimentă mâncarea cu sare şi piper, ca să-i dea un gust oarecare. O tragedie, la drept vorbind o dublă tragedie, dat fiind că nu pot să fac filmele alea.

Îşi duseseră tăvile cu mâncare în cel mai îndepărtat colţ faţă de linia de autoservire, încercând să se izoleze cât mai mult posibil de mediul instituţional. Era dificil. Pereţii erau vopsiţi cu o culoare muştar murdară; podeaua era acoperită cu un linoleu cenuşiu; iar scaunele turnate din plastic erau de un galben-verzui înfiorător. Pe fundal, sistemul de comunicaţii al spitalului menţinea un ison de nume de doctori şi de numere telefonice la care aceştia trebuiau să sune.

– Pentru ce i s-a făcut operaţia? întrebă Denise, ciugulind fără chef din salata „specialitatea casei".

– Tulburări epileptice. Dar chestia interesantă e că s-ar fi putut să aibă scleroză multiplă. Azi după-amiază, după ce-ai plecat, mi-a trecut prin minte că fluctuaţiile de densitate pe care le-am observat pe radiografia ei ar putea să reprezinte un soi de boală neurologică extinsă. I-am verificat fişa. S-a luat în considerare şi scleroza multiplă.

– Te-ai uitat pe filmele unor pacienţi care au avut în mod cert scleroză multiplă? întrebă Denise.

– Asta o să înceapă în seara asta. Ca să verific programul lui Michaels, trebuie să analizez cât mai multe radiografii craniene. Ar fi foarte interesant să pot găsi alte cazuri cu aceeaşi configuraţie radiologică.

– S-ar părea că proiectul tău ştiinţific şi-a luat zborul cu adevărat.

– Sper. Martin gustă din asparagus şi decise să nu mai încerce a doua oară. Caut să nu mă las entuziasmat prea de timpuriu, dar, pe cinstea mea, pare a fi excelent. De-aia m-am şi agitat atât de mult pentru cazul Marino. Promitea ceva imediat tangibil. La drept vorbind, ar mai fi o şansă. În seara asta i se face autopsia şi am să încerc să corelez imaginile radiologice

cu ce-or să descopere cei de la patologie. Dacă e vorba de scleroză multiplă, suntem pe drumul cel bun. Dar îţi spun eu, trebuie neapărat să găsesc ceva care să mă scape de vânzoleala asta epuizantă din spital, chiar dacă ar fi numai pentru două zile pe săptămână.

Denise lăsă furculiţa jos şi se uită în ochii albaştri neobosiţi ai lui Martin.

– Să pleci din spital? Nu se poate. Eşti unul dintre cei mai buni radiologi din câţi există. Gândeşte-te la toţi pacienţii care beneficiază de pe urma talentului tău. Dacă părăseşti radiologia clinică, ar fi o adevărată tragedie.

Martin lăsă şi el furculiţa şi o prinse de mâna stângă. Era pentru prima oară când nu-i mai păsa dacă-i vedea cineva din spital.

– Denise, spuse el încetişor. În momentul de faţă al vieţii mele nu există decât două lucruri la care ţin: tu şi cercetarea mea. Şi dac-ar exista vreo posibilitate să-mi câştig existenţa numai trăind cu tine, aş putea chiar uita de cercetare.

Denise se uită la Martin, nesigură dacă să se simtă flatată sau prudentă. Devenise din ce în ce mai încrezătoare în privinţa afecţiunii lui, dar nu avea habar dacă era apt şi pentru un angajament serios. De la început, ea fusese impresionată de reputaţia şi de cunoştinţele sale aparent enciclopedice în materie de radiologie. Îi fusese atât amant cât şi idol profesional, dar nu-şi îngăduise să spere că relaţia lor putea să aibă un viitor. Nici nu era sigură că era pregătită pentru asta.

– Ascultă, continuă Martin. Nu e nici timpul, nici locul pentru acest gen de conversaţie. Dădu la o parte asparagusul, ca şi cum prin asta ar fi vrut să dea mai multă greutate spuselor sale. Dar e important ca tu să ştii în ce situaţie mă găsesc. Te afli la începutul pregătirii tale clinice, ceea ce îţi dă anumite satisfacţii. Îţi petreci tot timpul învăţând şi lucrând cu pacienţii. Din păcate, eu nu fac aproape deloc lucrul ăsta. Cea mai mare parte a timpului mi-o petrec rezolvând belele adminstrative şi tâmpenii birocratice. M-am săturat până-n gât.

Denise îşi ridică mâna stângă, care rămăsese prinsă ferm în mâna lui, şi-i mângâie uşor cu buzele nodurile degetelor. Făcu asta repede, apoi îl privi pe sub sprâncenele întunecate. Făcea în mod intenţionat pe cocheta, ştiind că avea să-i împrăştie mânia subită. Ca de obicei, manevra a avut efect şi Martin izbucni în râs. O strânse de mână înainte de a-i da drumul, apoi

se uită în jur, să vadă dacă nu-i urmărise cineva.

Sunetul avertizorului electronic îi făcu pe amândoi să tresară. Se ridică imediat şi se duse la telefoanele spitalului. Denise îl urmări cu privirea. Fusese atrasă de Martin de când se cunoscuseră, iar atracţia faţă de el sporise datorită umorului şi surprinzătoarei lui sensibilităţi. Acum, faptul că-şi recunoscuse insatisfacţia şi vulnerabilitatea părea să-i intensifice simţămintele.

Dar era cu adevărat vorba de vulnerabilitate? Era oare pretextul lui Philips despre povara administrativă numai o justificare raţională menită a explica insatisfacţia legată de inexorabilitatea îmbătrânirii şi de necesitatea recunoaşterii faptului că, profesional vorbind, viaţa lui devenise previzibilă? Denise nu ştia. De când îl cunoscuse pe Martin, fusese atât de pasionat de munca lui, încât ea nu se gândise niciodată la posibilitatea unei insatisfacţii, dar era mişcată de faptul că-i împărtăşise simţămintele. Asta trebuia să însemne că el considera relaţia lor mai importantă decât bănuise ea că ar fi pentru el.

Privindu-l pe Martin la telefon, ea recunoscu un alt aspect important al relaţiei lor. El îi dăduse tăria de a pune capăt în sfârşit unei alte relaţii care fusese totalmente destructivă. Pe când era încă studentă la medicină, Denise cunoscuse şi fusese îndrăgostită lulea de un rezident de la neurologie, care îi manipulase cu multă pricepere sentimentele. Din cauza izolării impersonale a facultăţii, Denise era sensibilă la ideea unui angajament sentimental serios. Nici o clipă nu se îndoise că ar fi în stare să aibă un cămin şi o carieră comune cu cineva aflat în perfectă cunoştinţă de cauză cu exigenţele medicinei. Richard Druker, iubitul ei, fusese îndeajuns de perspicace ca să-şi dea seama de sentimentele ei şi să o convingă că şi el simţea la fel. Lucru care nu era adevărat. Ani de zile a dus-o cu vorba, evitând orice angajament adevărat, dar întreţinându-i în mod inteligent starea de dependenţă. Consecinţa a fost că nu a mai fost capabilă să se despartă de el, chiar şi după ce şi-a dat seama ce fel de om era şi a suferit umilinţa câtorva dintre aventurile sale. Se întorcea mereu ca un câine bătrân ca să sufere în continuare, sperând în zadar că el se va îndrepta şi va deveni persoana care susţinea că este. Speranţa s-a transformat în disperare şi curând a început să dea vina mai degrabă pe propria-i feminitate decât pe imaturitatea lui. Până la apariţia lui Martin Philips, nu a fost în stare să se desprindă.

Acum, în timp ce Martin se întorcea la masă, Denise se simţi cuprinsă de un val de afecţiune şi recunoştinţă. În acelaşi timp, îşi dădea seama că şi el era un bărbat, şi se temea să spere la un angajament la care el nu consimţea.

– Hotărât lucru, azi n-am noroc, spuse Martin, aşezându-se la masă. Reynolds m-a căutat să-mi spună că lui Marino nu i s-a făcut autopsie.

– Păi, credeam că trebuie să i se facă, zise Denise, surprinsă şi încercând să-şi concentreze din nou atenţia pe problemele medicale.

–Aşa e. Asta trebuia să fie procedura normală dar, din respect pentru Mannerheim, medicul legist a predat cadavrul departamentului nostru de patologie. Cei de la patologie au cerut permisiunea familiei şi au fost refuzaţi. Se pare că rudele au avut o reacţie isterică.

– Explicabil, opină Sanger.

– Probabil că da, spuse Philips deprimat. Dar-ar dracii!

– Ce-ar fi să luăm nişte radiografii ale unor pacienţi despre care ştim că au avut scleroză multiplă şi să vedem dacă găsim nişte fluctuaţii similare.

– Da, spuse Philips cu un oftat.

– Ai putea să te gândeşti ceva mai mult la pacient decât la propria ta dezamăgire.

Martin se uită stăruitor la Denise preţ de câteva clipe, făcând-o să simtă că încălcase o graniţă nerostită. Nu intenţionase să fie moralizatoare. Deodată, el se schimbă la faţă şi zâmbi larg.

– Ai dreptate! spuse el. De fapt, tocmai mi-ai dat o idee extraordinară.

Vizavi de biroul de recepţie al salonului de urgenţe se afla o uşă pe care scria PERSONALUL SALONULUI DE URGENŢĂ. Era camera de odihnă a medicilor interni şi rezidenţi, deşi arareori era folosită pentru relaxare. În spate era un grup sanitar cu duşuri pentru bărbaţi; doctoriţele trebuiau să se ducă la etaj, în camera de odihnă a infirmierelor. Pe o latură se aflau trei cămăruţe cu câte două canapele mici fiecare, dar nu erau folosite prea des pentru somn. Niciodată nu era timp.

Doctorul Wayne Thomas ocupase singurul scaun confortabil din încăpere: un monstru bătrân din piele, căruia îi ieşea căptuşeala printr-o cusătură ca nişte măruntaie printr-o rană

deschisă.

– Eu cred că Lynn Anne Lucas e bolnavă, spunea el cu convingere.

În jurul lui, rezemaţi de birou sau aşezaţi pe scaune de lemn, se aflau: dr. Carolo Langone, rezident la neurochirurgie; dr. David Harper, rezident la ginecologie; şi dr. Sean Farnsworth, rezident la oftalmologie. Separaţi de grup, mai erau alţi doi medici care citeau nişte electroencefalograme la o masă.

– Am impresia că ai intrat în călduri, tăticu', spuse doctorul Lowry cu un zâmbet cinic. E cea mai mişto puicuţă pe care-am văzut-o pe ziua de astăzi şi tu încerci să găseşti un pretext ca să ţi-o tragi pacientă.

Toată lumea râse în afară de Thomas. Nu-şi mişcă decât ochii, pe care-i întoarse spre dr. Langone.

– Ralph are dreptate, admise Langone. E afebrilă, are semnalmentele vitale normale, sângele – normal, urina – normală, şi tot normal i-a ieşit şi lichidul cerebrospinal.

– Şi radiografia craniană normală, adăugă dr. Lowry.

– Ei bine, spuse dr. Harper ridicându-se de pe scaun, orice-ar fi, nu ţine de ginecologie. A avut două teste Pap anormale, dar problema e urmărită de clinică. Aşa că am să vă las să rezolvaţi problema asta fără mine. Să v-o spun pe-a dreaptă, eu cred că e isterică.

– Sunt de acord, zise dr. Farnsworth. Susţine că are tulburări de vedere, dar examenul oftalmologic i-a ieşit normal şi la panoul pentru vederea din apropiere poate să citească şirul de numere mici cu uşurinţă.

– Dar cum stă cu câmpurile vizuale? întrebă dr. Thomas.

Farnsworth se ridică în picioare, pregătindu-se să plece.

– Mie mi se par normale. Mâine am putea să-i facem un test Goldmann, dar nu le facem numai pe baza unui examen de urgenţă.

– Şi retinele? insistă Thomas.

– Normale, spuse Farnsworth. Mulţumesc pentru consult. A fost grozav.

Luându-şi geanta cu instrumente, oftalmologul părăsi încăperea.

– Auzi la el, grozav! zise dr. Lowry. Dacă mai prind vreun afurisit de rezident oculist din ăştia fandosiţii, care să-mi spună că nu fac teste Goldmann noaptea, cred c-am să-l şi pocnesc!

– Tacă-ţi fleanca, Ralph, zise dr. Thomas. Ai început să vorbeşti ca un chirurg.

Dr. Langone se ridică şi îşi întinse oasele.

– Trebuie s-o-ntind şi eu. Spune-mi, Thomas, de ce crezi tu că fata asta e bolnavă: numai din pricina senzaţiilor ei de slăbiciune? Ştii, chestia e destul de subiectivă.

– Simt că e ceva în neregulă. E speriată, dar sunt sigur că nu e isterică. În plus, anomaliile ei senzoriale sunt extrem de reproductibile. Nu se preface. În creierul ei se petrece ceva aiurea.

Dr. Lowry izbucni în râs.

– Singurul lucru aiurea în toată afacerea e cam ce i-ai zice tu fetişoarei ăsteia dacă ai întâlni-o în nişte împrejurări mai puţin profesionale. Ia să fi fost vreo băbătie, să vezi cum i-ai fi zis să vină mâine dimineaţă la clinică.

Toată lumea din camera de odihnă râse. Dr. Thomas le făcu un semn înciudat cu mâna în timp ce se ridica din fotoliu.

– Cu nişte clovni ca voi nu se poate vorbi serios. Am să mă ocup singur de cazul ăsta.

– Nu uita să-i ceri numărul de telefon, îi zise Lowry la plecare.

Dr. Huggens râse, căci el se gândise deja că n-ar fi o idee rea.

Întors în salonul de urgenţe, Thomas se uită în jurul său. Între orele şapte şi nouă seara, domnea o stare de repaus relativ, ca şi cum, în timp ce mâncau, oamenii şi-ar fi luat o pauză de la suferinţe, dureri şi boli. Pe la zece, începeau să sosească beţivii, cei accidentaţi de maşini, victimele hoţilor şi deranjaţii psihic. Pe la unsprezece, apăreau victimele delictelor pasionale. Aşa încât Thomas avea puţin timp la dispoziţie în care să se gândească la Lynn Anne Lucas. Ceva nu-i dădea pace în privinţa acestui caz; avea senzaţia că-i lipseşte un indiciu important.

Oprindu-se în biroul principal, întrebă pe unul din funcţionarii de la urgenţe dacă foaia de observaţie a lui Lynn Anne Lucas sosise de la fişier. Funcţionarul îi răspunse că nu, dar îl asigură că-l va anunţa. Dr. Thomas încuviinţă cu un aer absent întrebându-se dacă nu cumva Lynn Anne luase vreun drog exotic. Luând-o pe coridorul principal, se îndreptă spre salonul de consultaţii unde aştepta fata.

Denise n-avea deloc habar în ce consta „ideea extraordi-

nară" a lui Martin. El o rugase să vină la el în birou în jurul orei nouă seara. Trecuse de nouă cu vreo cincisprezece minute când avu parte de o pauză în citirea radiografiilor traumatice de la salonul de urgenţe. Urcând pe scara de vizavi de magazinul spitalului, închis la acea oră, ea ajunse la etajul radiologiei. Prin comparaţie cu agitaţia şi haosul de peste zi, coridorul părea un cu totul alt loc. Tocmai la capătul holului, un îngrijitor lustruia linoleul cu o maşină electrică.

Uşa de la biroul lui Philips era deschisă şi Denise îi putea auzi vocea monotonă care dicta ceva. Când intră, îl găsi definitivând angiogramele cerebrale din ziua aceea. În faţa lui, pe alternator, se afla o serie de studii angiografice. În interiorul fiecărei radiografii craniene, miile de vase sanguine apăreau ca nişte firişoare albe, creând impresia unei rădăcini de copac întoarse cu susul în jos. În timp ce vorbea, îi arăta lui Denise elementele patologice. Ea se uita şi încuviinţa, deşi era de neînţeles cum de ştia denumirile, dimensiunile şi poziţiile normale ale fiecărui vas în parte.

– Concluzie: Angiografia cerebrală prezintă o malformaţie arteriovenoasă de mari dimensiuni în ganglionii bazali dreapta ai acestui bărbat de nouăsprezece ani. Punct. Această malformaţie circulatorie este alimentată de artera cerebrală mediană dreapta prin intermediul ramificaţiilor lenticulostriate precum şi de artera cerebrală posterioară dreapta, prin intermediul ramificaţiilor talamoperforate şi talamogeniculate. Punct. Sfârşitul dictării. Rog a se trimite câte o copie a acestui raport doctorilor Mannerheim, Prince şi Clauson. Mulţumesc.

Cu un declic, magnetofonul se opri şi Martin se întoarse odată cu scaunul. Avea pe buze un zâmbet poznaş şi-şi freca palmele ca un potlogar shakespearian.

– Ai picat la ţanc, spuse el.

– Ce oare-a pus stăpânire pe tine? zise Denise, prefăcându-se speriată.

– Vino, spuse Philips, conducând-o afară.

Lângă perete se afla o brancardă dotată cu tot tacâmul: sticle cu lichide pentru perfuzie, cearşafuri şi o pernă. Zâmbind la reacţia ei de surpriză, Martin începu să împingă brancarda de-a lungul coridorului. Denise îl prinse din urmă la ascensorul pacienţilor.

– Şi zici că eu ţi-am dat ideea asta extraordinară? întrebă ea, ajutându-l să împingă brancarda în cuşca liftului.

– Exact, răspunse Philips. Apăsă butonul pentru subsol şi uşile se închiseră.

Ieşiră din lift şi pătrunseră în măruntaiele spitalului. Un vălmăşag de conducte, ca nişte vase de sânge, se extindea în ambele direcţii, răsucindu-se şi contorsionându-se, cuprinse parcă de agonie. Totul era vopsit în cenuşiu sau negru, eliminând orice senzaţie de culoare. Lumina firavă venea de la nişte becuri fluorescente protejate de nişte abajururi de sârmă, plasate la intervale mari, ceea ce făcea ca peticele contrastante de lumină albă intensă să fie separate de lungi zone de umbră deasă. Vizavi de ascensor, un afiş anunţa: MORGA – URMĂRIŢI LINIA ROŞIE.

Precum o dâră de sânge, linia mergea pe mijlocul coridorului. Trasă o rută complicată, străbătând pasaje întunecate şi cotind brusc când coridorul se ramifica. În cele din urmă, coborî pe o pantă pe care Martin fu cât pe ce să piardă controlul brancardei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce căutăm noi aici? întrebă Denise, vocea ei reverberându-se împreună cu zgomotul paşilor în acel spaţiu lipsit de viaţă.

– Ai să vezi, spuse Philips.

Zâmbetul îi dispăruse şi vocea-i părea încordată. Buna dispoziţie iniţială fusese înlocuită de o îngrijorare neliniştită privind prudenţa întreprinderii sale.

Brusc, coridorul se deschise într-o uriaşă cavernă subterană. Lumina era la fel de sărăcăcioasă ca şi în coridor, şi tavanul supraînălţat se pierdea în umbră. Pe peretele din stânga se afla uşa închisă a incineratorului, de unde se putea auzi şuieratul flăcărilor flămânde.

În faţa lor se vedea uşa dublă batantă ce dădea în morgă. La picioarele lor, linia roşie se termină brusc. Philips lăsă brancarda şi înaintă către intrare. Deschizând uşa din dreapta, aruncă o privire înăuntru.

– Avem noroc, spuse el, întorcându-se la brancardă. Locul e la dispoziţia noastră.

Denise îl urmă fără tragere de inimă.

Morga era o încăpere mare neglijată, lăsată în paragină într-un asemenea hal încât ajunsese să semene cu unul din acele porticuri dezgropate de sub pământ, la Pompei. O mulţime de abajururi atârnau direct de firele ce ieşeau din tavan, dar puţine dintre ele aveau becuri. Pardoseala era din mozaic de marmură

murdar, în vreme ce pereţii erau acoperiţi cu faianţă fisurată şi ciobită. În mijlocul încăperii se afla o cavitate parţial îngropată ce conţinea o veche lespede din marmură pentru autopsii. Nu mai fusese folosită din anii douăzeci şi, cum stătea înconjurată de celelate ruine, semăna cu un altar păgân din antichitate. În prezent, autopsiile erau efectuate în departamentul de patologie de la etajul al cincilea, cu un echipament modern, din oţel inoxidabil.

Numeroase uşi puteau fi observate pe zidurile încăperii, inclusiv una masivă din lemn care amintea de un frigider pentru carne dintr-o măcelărie. Pe peretele îndepărtat se vedea un coridor înclinat, care ducea într-un întuneric total spre o uşă ce dădea la rândul ei într-o alee lăturalnică din incinta complexului spitalului. Domnea o linişte ca de mormânt. Nu se auzeau decât picăturile de apă răzleţe de la o chiuvetă prost întreţinută şi zgomotele cavernoase ale propriilor lor paşi.

Martin opri brancarda în loc şi agăţă de cârlig sticla cu fluid pentru perfuzie.

– Ţine, spuse el, întinzându-i Denisei un colţ de cearşaf şi îndemnând-o să-l înfăşoare în jurul tăbliei capitonate a brancardei.

El se duse la uşa de lemn, trase cuiul zăvorului şi, cu un efort considerabil, o deschise. O ceaţă îngheţată năvăli dinăuntru, aşternându-se pe mozaicul pardoselei.

După ce găsi întrerupătorul de lumină, Martin se întoarse şi constată că Denise nu se clintise din loc.

– Hai odată! Şi adu şi brancarda!

– Nu mă mişc de-aici până nu-mi spui despre ce e vorba!

– Ne imaginăm că suntem în secolul cincisprezece.

– Cum aşa?

– Vom şterpeli un cadavru spre binele ştiinţei.

– Lisa Marino? întrebă ea incredulă.

– Exact.

– Ei, uite că n-am de gând să fiu părtaşă la chestia asta, zise ea şi se retrase, ca şi cum ar fi vrut s-o rupă la fugă.

– Denise, nu fi caraghioasă. N-am să fac decât examenul CAT şi radiografiile pe care vroiam să le obţin. Pe urmă aduc cadavrul înapoi. Doar nu crezi că am de gând să-l păstrez, nu?

– Nu ştiu ce să mai zic.

– Ce imaginaţie, spuse cu năduf Philips, apucând brancarda de un colţ şi trăgând-o după el în frigoriferul antic şi spaţios.

Sticla cu lichid intravenos clănțăni de suportul ei metalic. Denise veni în urma lui, explorând rapid cu privirea interiorul complet faianțat: pereții, tavanul și podeaua. Cândva, plăcile de faianță fuseseră albe; acum erau de un cenușiu incert. Camera era lungă de nouă metri și lată de șase. De o parte și de alta, aliniate lângă pereți, se aflau niște cărucioare de lemn vechi, cu niște roți de mărimea celor de bicicletă. La mijloc rămăsese un culoar liber. Pe fiecare cărucior se afla câte un cadavru acoperit cu un giulgiu.

Philips se deplasă încet pe culoarul central, privind când în stânga, când în dreapta. Ajuns la celălalt perete, se întoarse și începu să ridice pe rând colțurile cearșafurilor. Denise se înfioră în răcoarea umedă. Încercă să nu se uite la cadavrele mai apropiate de ea – consecințe sângeroase ale unui accident de circulație de la orele de trafic maxim. Un picior, încă încălțat, ieșea în afară la un unghi imposibil, dând de știre că fractura se produsese undeva pe la mijlocul gambei. Dintr-un loc ascuns vederii, un compresor frigorific se trezi la viață pufăind.

– Am găsit-o, anunță Philips, privind atent sub un cearșaf.

Din fericire – pentru Denise – lăsă giulgiul la locul lui și-i făcu semn să aducă brancarda. Ea se conformă, mișcându-se ca un robot.

– Ajută-mă s-o ridic, îi zise Philips.

Denise apucă gleznele Lisei Marino prin cearșaf, ca să evite contactul cu cadavrul. Philips săltă trunchiul corpului. Numărând până la trei, cei doi mutară cadavrul, observând totodată că acesta devenise țeapăn. Cu Denise trăgând și Martin împingând, brancarda fu călăuzită afară din frigorifer. Philips închise și zăvorî ușa.

– Pentru ce ai luat perfuzorul? întrebă Denise.

– Nu vreau ca oamenii să-și închipuie că plimbăm un cadavru prin spital, răspunse Philips. Și în acest scop fluidul pentru perfuzie e ca o lovitură de maestru.

Trase cearșaful în jos, dezvelind chipul palid al Lisei. Denise se uită în altă parte în timp ce Martin săltă capul corpului neînsuflețit și vârî perna sub el. Apoi ascuse sub cearșaf furtunul perfuzorului. Făcând un pas înapoi, verifică efectul obținut.

– Perfect. Apoi bătu cu palma brațul cadavrului, zicând: Te simți bine acum?

– Martin, pentru numele lui Dumnezeu, chiar trebuie să fii atât de sinistru?

– Ei, ca să-ţi spun adevărul, e un mod de apărare. Nu sunt sigur că e bine ce facem.

– Bine că o spui acum, gemu exasperată Denise, ajutându-l să dirijeze brancarda prin uşa dublă.

Făcură cale întoarsă prin labirintul subteran şi intrară în ascensorul pacienţilor. Spre consternarea lor, acesta se opri la parter. La uşă aşteptau doi sanitari cu un pacient aşezat într-un scaun cu rotile. Martin şi Denise se holbară unul la altul o clipă, cuprinşi de teamă. Apoi Denise îşi întoarse privirea, blestemându-se că se lăsese atrasă în această poznă ridicolă.

Sanitarii împinseră scaunul în ascensor astfel încât pacientul stătea cu spatele la uşă, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l facă. Erau absorbiţi într-o conversaţie despre apropiatul sezon de base-ball şi, dacă remarcaseră aspectul Lisei Marino, nu dădură nici un semn în acest sens. În schimb, pacientul se uită şi văzu incizia suturată în formă de potcoavă de pe partea laterală a capului Lisei.

– A fost operată? întrebă el.

– Mda, făcu Philips.

– O să se facă bine?

– E puţin obosită, zise Martin. Are nevoie de odihnă.

Pacientul încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi înţeles. Pe urmă uşa se deschise la nivelul al doilea şi Philips şi Sanger ieşiră. Unul dintre sanitari îi ajută chiar să scoată brancarda.

– E de-a dreptul ridicol, spuse Sanger în timp ce străbăteau holul pustiu. Mă simt ca un infractor.

Intrară în sala instalaţiei CAT. Tehnicianul roşcovan îi zări prin fereastra plumbuită a camerei de control şi veni să-i ajute. Philips îi spuse că era o urgenţă. După ce reglă masa, tehnicianul se postă în spatele capului Lisei şi-şi vârî mâinile sub umerii ei, pregătindu-se s-o ridice. Simţind pielea rece ca gheaţa a trupului neînsufleţit, sări înapoi.

– E moartă! exclamă el, şocat.

Denise îşi duse mâna la ochi.

– Hai să spunem că a avut o zi grea, spuse Philips. Iar tu va trebui să nu sufli o vorbă despre acest mic exerciţiu.

– Şi tot mai vreţi o analiză CAT? întrebă tehnicianul incredul.

– Absolut, zise Philips.

Luându-şi inima-n dinţi, tehnicianul îl ajută pe Martin să o ridice pe Lisa pe masă. Dat fiind că nu era nevoie de imobilizarea trupului, el activă imediat masa şi capul cadavrului alunecă înăuntrul maşinii. După ce verifică poziţia, le spuse lui Philips şi lui Denise să meargă în camera de control.

– O fi ea palidă, dar arată mai bine decât unii dintre pacienţii pe care-i primim la neurochirurgie, spuse tehnicianul. Apoi apăsă butonul de declanşare a procesului de analiză şi uriaşa maşinărie toroidală se trezi brusc la viaţă, începându-şi mişcarea de rotaţie în jurul capului Lisei Marino.

Grupaţi în jurul ecranului de vizualizare, cei trei aşteptară. În partea de sus a ecranului apăru o linie orizontală, care se deplasă în jos, părând că dezvăluie treptat prima imagine. Se vedeă craniul osos, dar în interiorul lui nu se putea distinge nimic: era o regiune întunecată şi omogenă.

– Ce dracu e asta? făcu Martin.

Tehnicianul se duse la consola de comandă şi-şi verifică reglajele. Reveni, clătinând din cap. Aşteptară următoarea imagine. Din nou se putu distinge conturul craniului, dar interiorul era uniform.

– A funcţionat bine maşina astăzi? se interesă Philips.

– Perfect, răspunse tehnicianul.

Philips reglă parametrii de control ai imaginii şi verifică nivelul şi lăţimea ferestrei.

– Dumnezeule! exclamă el după un minut. Ştiţi la ce ne uităm noi acum? La aer! Nu există nici un creier. A dispărut!

Se holbară unii la alţii, cuprinşi de surpriză şi neîncredere. Deodată Martin se întoarse şi alergă în camera aparatului, urmat de tehnician şi de Denise. Prinse capul Lisei cu ambele mâini şi-l ridică. Din cauza rigidităţii, întregul tors al cadavrului se săltă de pe masă. Tehnicianul îi dădu o mână de ajutor, permiţându-i lui Philips să se uite la ceafa Lisei. Cercetând de aproape pielea lividă, găsi ce căuta: o incizie fină în formă de U extinzându-se în jurul bazei craniului, care fusese închisă cu o cusătură subcutanată, astfel încât nu se distingea vreo sutură.

– Cred că ar fi mai bine să ducem cadavrul ăsta înapoi la morgă, spuse Martin neliniştit.

Drumul înapoi se desfăşură rapid, fără prea multă vorbă. Denise n-ar fi vrut să mai meargă, dar ştia că Martin avea nevoie de ajutor ca să ridice cadavrul de pe brancardă. Când ajunseră la incinerator, el se duse să verifice din nou dacă

morga era goală. Ţinând uşile deschise, îi făcu semn Denisei să vină, ajutând-o să împingă brancarda în frigorifer. Deschise la repezeală uşa masivă de lemn. Denise îi văzu aburii respiraţiei întretăiate în timp ce împingea brancarda de-a lungul culoarului. Ajunseră în dreptul căruciorului de lemn şi se pregăteau să ridice cadavrul când un sunet şocant reverberă în aerul glacial.

Amândoi simţiră că le sar inimile din piept şi avură nevoie de câteva secunde până să-şi dea seama că zgomotul venea de la avertizorul electronic al Denisei. Apăsă grăbită butonul de anulare, jenată de parcă ea fusese de vină. Apoi o apucă pe Lisa de glezne şi, sincronizându-şi mişcările cu Philips, săltară cadavrul pe cărucior.

– E un telefon de perete în morgă, spuse Martin, întinzând giulgiul. Răspunde la apel până când eu verific să las totul aşa cum l-am găsit.

Nemaiavând nevoie de alte îndemnuri, Denise se grăbi să iasă. Fusese total nepregătită pentru ceea ce se întâmplase. În timp ce se întorcea spre telefon, intră drept într-un bărbat care se apropia de uşa deschisă a frigoriferului. Lăsă să-i scape un scâncet involuntar şi trebui să-şi ridice mâinile ca să absoarbă şocul impactului.

– Ce cauţi dumneata aici? se răsti individul.

Îl chema Werner şi era custode la morga spitalului. Ridică mâna şi o apucă pe Denise de încheietură.

Auzind agitaţia, Martin apăru în pragul frigoriferului.

– Sunt dr. Martin Philips şi dânsa e dr. Denise Sanger.

Ar fi vrut ca vocea să-i fie autoritară şi nu reuşi în schimb să emită decât nişte sunete şterse şi cavernoase.

Werner îi dădu drumul Denisei. Era un bărbat uscăţiv, cu nişte pomeţi proeminenţi şi o faţă scofâlcită. Lumina slabă făcea imposibilă vederea ochilor săi ascunşi în fundul capului. Găvanele ochilor păreau goale, ca nişte scobituri într-o mască. Avea nasul subţire şi ascuţit ca o secure. Era îmbrăcat cu un pulover pe gât negru, acoperit în faţă cu un şorţ din cauciuc negru.

– Ce faceţi cu cadavrele mele? întrebă Werner, făcându-şi loc pe lângă cei doi medici şi pe lângă brancardă. Ajuns în frigorifer, numără cadavrele. Arătând spre Marino, spuse: L-aţi scos cumva pe ăsta de-aci?

Revenindu-şi din şocul iniţial, Philips se minună de sentimentul de proprietate al custodelui faţă de cadavre.

– Nu sunt sigur că e corect să spui "cadavrele mele", dom nule...

– Werner, zise individul, revenind spre Martin şi îndreptând un arătător ameninţător spre faţa lui Philips. Până în momentul în care cineva semnează pentru cadavrele astea, sunt ale mele. Eu răspund de ele.

Philips îşi spuse că n-avea rost să se contrazică. Buzele subţiri ale lui Werner se strânseră într-o expresie fermă, ce nu admitea compromisuri. Individul dădea impresia unui resort comprimat. Philips dădu să spună ceva, dar nu reuşi să scoată decât un soi de scheunat jalnic. Dregându-şi glasul. începu din nou:

– Vrem să discutăm cu dumneata despre unul din aceste corpuri. Credem că a fost profanat.

Avertizorul Denisei sună pentru a doua oară. Ea se scuză şi se duse degrabă la telefonul de perete ca să răspundă apelului.

– Despre ce corp e vorba? se răsti Werner, fără să-l slăbească din ochi pe Philips.

– Lisa Marino, zise Martin, arătând spre cadavrul parţial acoperit. Ce ştii despre femeia asta?

– Nu prea multe. spuse Werner, întorcându-se către Lisa şi relaxându-se întru câtva. Am luat-o dimineaţă de la chirurgie. Cred că o să plece ori mai târziu în noaptea asta, ori mâine dimineaţă devreme.

– Dar despre cadavru, ce părere ai?

Martin observă că custodele îşi purta părul tuns scurt, pieptănat lins pe la tâmple.

– Fain, zise Werner, continuând să se uite la Lisa.

– Cum adică, fain?

– E cea mai mişto femeie pe care am avut-o în ultimul timp, spuse Werner, întorcându-se spre Martin, cu un zâmbet obscen pe figură.

Rămas pentru moment fără replică, Martin înghiţi în sec. Îşi simţea gura uscată şi se bucură când Denise reveni spunând:

– Trebuie să plec. Sunt chemată la urgenţe să mă uit pe o radiografie craniană.

– În regulă, spuse Philips, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Când scapi, ne întâlnim la mine în birou.

Denise încuviinţă din cap şi, cu o senzaţie de uşurare, plecă.

Martin, în mod vădit stânjenit de faptul că rămăsese singur cu Werner în morgă, îşi impuse să se ducă la cadavrul Lisei

Marino. Dând la o parte cearşaful, întoarse cadavrul trăgând în sus de umăr. Arătând spre incizia atent suturată, Philips spuse:

– Ce ştii despre asta?

– Nu ştiu nimic despre asta, răspunse rapid Werner.

Philips nu era sigur dacă individul văzuse măcar ceea ce-i arătase. Lăsând corpul neînsufleţit al Lisei să revină la orizontală. Philips se uită cu atenţie la bărbatul din faţa sa. Expresia lui rigidă îi amintea lui Martin de unul din clişeele naziste.

– Ia zi-mi, a fost vreunul din băieţii lui Mannerheim astăzi pe-aici?

– Nu ştiu, răspunse Werner. Mi s-a spus că nu i se va face autopsie.

– Ei bine, asta nu-i o incizie de autopsie, spuse Philips. Apucând de marginea cearşafului, Philips îl trase peste Lisa Marino. Se întâmplă ceva ciudat. Eşti sigur că nu ştii nimic despre chestia asta?

Werner clătină din cap.

– O să vedem, spuse Philips.

Ieşi din frigorifer, lăsând brancarda în seama lui Werner. Acesta aşteptă până când auzi uşa exterioară închizându-se. Apoi apucă brancarda şi-i dădu un brânci puternic. Căruciorul ieşi din frigorifer, ajunse la jumătatea morgii şi se lovi de un colţ al mesei de marmură, răsturnându-se într-o hărmălaie grozavă. Sticla perfuzorului se sparse în mii de cioburi.

Doctorul Wayne Thomas stătea rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept. Lynn Anne Lucas şedea pe vechea masă de consult. Ochii lor se aflau la aceeaşi înălţime: ai lui, vioi şi contemplativi; ai ei, goi de orice expresie şi epuizaţi.

– Ce-mi poţi spune despre recenta infecţie urinară? spuse Thomas. S-a vindecat cu sulfamide. Ai mai lăsat ceva nemenţionat în legătură cu boala asta?

– Nu, spuse Lynn Anne încet, în afară de faptul că m-au trimis la un urolog. Ăsta mi-a spus că îmi rămâne prea multă urină în vezică după ce mă duc la toaletă. Mi-a zis să merg la un neurolog.

– Şi ai fost?

– Nu. Problema s-a rezolvat de la sine şi m-am gândit că n-are importanţă.

Perdeaua se dădu la o parte şi Denise Sanger îşi vârî capul înăuntru.

– Pardon. Cineva a cerut un consult pe o radiografie craniană.

Thomas se desprinse de perete, spunându-i fetei că se va întoarce imediat. În timp ce mergeau împreună spre camera de repaus, el îi făcu Denisei o descriere sumară a cazului Lynn Anne Lucas. Îi spuse că, după părerea lui, radiografia era normală, dar voia o confirmare privind zona pituitară[1].

– Ce diagnostic are? întrebă Denise.

– Tocmai asta-i problema, spuse Thomas, deschizând uşa ce dădea în camera de repaus. Biata fată stă aici de cinci ore, dar nu reuşesc să ajung la o concluzie. Am crezut că le are pe-astea cu drogurile, dar nici pomeneală de aşa ceva. Nici măcar „iarbă"[2] nu fumează.

Thomas aşeză filmul pe proiector. Denise îl cercetă într-o manieră sistematică, începând cu oasele.

– Colegii mei de la urgenţe au făcut mişto de mine, zise Thomas. Ei cred că mă interesează cazul pentru că pacienta ar fi o bucăţică pe cinste.

Denise îşi întrerupse studiul radiografiei pentru a-i arunca lui Thomas o uitătură aspră.

– Dar nu-i aşa, spuse acesta. E ceva în neregulă cu creierul fetei. Şi nu ştiu ce-o fi, dar e extins pe o zonă mare.

Sanger îşi îndreptă din nou atenţia spre film. Structura osoasă era normală, inclusiv zona pituitară. Se uită la umbrele vagi din interiorul creierului. În scop orientativ, verifică dacă glanda pineală[3] era calcificată. Nu era. Se pregătea să declare filmul ca fiind normal când sesiză o uşoară variaţie în textură. Formând o mică deschidere cu ambele mâini, cercetă porţiunea respectivă a filmului. Era un truc similar cu cel văzut de ea la Philips, cu foaia de hârtie găurită. În momentul când luă mâinile de pe film, era convinsă! Găsise un alt exemplu al fluctuaţiilor de densitate pe care Martin i le arătase mai devreme, pe filmul Lisei Marino.

– Vrea să mai vadă şi altcineva filmul ăsta, zise Denise scoţând pelicula de pe proictor.

– Aţi găsit ceva? întrebă Thomas, încurajat.

---

[1] *Glanda pituitară - o glandă endocrină mică, de formă ovală, ataşată la baza creierului, care secretă mai mulţi hormoni; denumită şi hipofiză (n.tr.).*

[2] *În original, grass, termen argotic pentru marijuana (n.tr).*

[3] *Glandă mică, situată în masa encefalului, a cărei secreţie determină dezvoltarea caracterelor sexuale; epifiză (n.tr.).*

– Cred că da. Reţineţi pacienta până mă întorc.

Denise plecă înainte ca Thomas să poată replica. Două minute mai târziu se afla în biroul lui Martin.

– Eşti sigură? întrebă el.

– Destul de sigură, răspunse ea, întinzându-i filmul.

Martin luă radiografia, dar nu o aşeză pe proiector imediat. O pipăi un timp, temându-se să nu se confrunte cu o nouă dezamăgire.

– Hai odată, îl îndemnă Denise, nerăbdătoare să-şi vadă suspiciunile confirmate.

Radiografia alunecă sub clemele de fixare. Lumina proiectorului licări, apoi se aprinse. Ochiul antrenat al lui Philips urmă un traseu haotic peste zona corespunzătoare.

– Cred că ai dreptate, spuse el.

Folosind foaia de hârtie găurită, examină radiografia mai îndeaproape. Nu încăpea nici o îndoială că aceeaşi configuraţie anormală a densităţii de înnegrire pe care o văzuse pe filmul Lisei Marino exista şi pe această radiografie. Cu deosebirea că cea nouă era mai puţin pronunţată şi nu era tot atât de extinsă.

Încercând să-şi controleze agitaţia, Martin trecu la computerul lui Michaels. Tastă numele. Apoi o întrebă pe Denise de ce anume se plângea pacientul. Ea îi răspunse că era vorba de deficultăţi în citire, asociate cu episoade de pierdere a cunoştinţei. Philips introduse informaţia şi apoi se duse la scannerul cu laser. În clipa în care luminiţa se aprinse, vârî filmul în fantă. Imprimanta de ieşire se trezi din amorţeală, sugerându-i: „Mulţumesc. Puteţi trage un pui de somn!"

În timpul perioadei de aşteptare, Denise îi povesti lui Martin ce mai aflase despre Lynn Anne Lucas, dar cel mai mult îl interesa faptul că pacienta era vie şi se afla în salonul de urgenţe.

De îndată ce imprimanta îşi încetă ţăcănitul rapid şi sacadat, Philips detaşă fila cu raportul. Îl citi în timp ce Denise se uita peste umărul lui.

– Uluitor! exclamă Philips când termină. În mod cert, computerul este de acord cu impresia ta. Şi şi-a amintit că a văzut aceeaşi configuraţie de densitate pe radiografia Lisei Marino pentru ca, în plus, să mă întrebe ce reprezintă această variaţie de densitate! Drăcovenia asta e pur şi simplu uluitoare. Vrea să înveţe! E atât de umană încât mă sperie. Nu mai lipseşte decât să-mi spună că vrea să se căsătorească cu computerul instalaţiei

CAT şi să-şi ia concediu pe toată vara.

– Să se căsătorească? zise Sanger, râzând.

Martin dădu din mână, înciudat.

– Griji administrative. Nu mă provoca! Hai s-o aducem pe această Lynn Anne Lucas aici şi să-i facem CAT-ul şi radiografiile pe care n-am putut să i le fac Lisei.

– Cred că-ţi dai seama că e un pic cam târziu. Tehnicianul de la CAT închide instalaţia la zece şi pleacă. Ar trebui să-l chemăm înapoi. Eşti sigur că vrei să faci toate astea în noaptea asta?

Philips se uită la ceas: era zece şi jumătate.

– Ai dreptate. Dar nu vreau să pierd pacientul ăsta. Mă voi îngriji să fie internată măcar până mâine dimineaţă.

Denise îl însoţi pe Philips până în scaunul de urgenţe, conducându-l direct într-una din sălile de tratament mari. Îi făcu semn să meargă spre colţul din dreapta şi dădu la o parte o mică draperie neagră care delimita un mic compartiment destinat consultaţiilor. Lynn Anne Lucas ridică spre el o privire împăienjenită. Stătuse aşezată lângă masă, cu capul sprijinit pe braţe.

Până ce Denise apucase să-l prezinte pe Philips, avertizorul ei electronic sună şi-l lăsă pe Martin să discute de unul singur cu Lynn Anne. Medicul remarcă din primul moment că femeia era epuizată. Îi zâmbi cu căldură, apoi o întrebă dacă ar deranja-o să rămână până a doua zi de dimineaţă, când ar putea să-i facă nişte radiografii speciale. Lynn Anne îi spuse că nu-i păsa, atâta vreme cât putea pleca de acolo şi să se ducă la culcare. Philips o strânse cu blândeţe de braţ. Îi spuse că se va ocupa de treaba asta.

La biroul de recepţie principal, Philips trebui să se poarte ca la o vânzare de mărfuri cu preţ redus, împingând, ţipând şi chiar bătând cu palma în masă ca să atragă atenţia unuia dintre funcţionarii de acolo, asaltaţi din toate părţile. Întrebă cine se ocupa de pacienta Lynn Anne Lucas. Funcţionarul verifică registrul principal şi îi spuse că doctorul Wayne Thomas, care în momentul acela se afla în salonul nr. 7, cu o congestie cerebrală.

Când Philips intră în salonul cu pricina, îi găsi pe cei de acolo în toiul unui stop cardiac. Pacientul era un individ obez, care se revărsa peste marginile mesei de consultaţii ca o clătită uriaşă. Un negru bărbos, despre care Philips află curând că era doctorul Thomas, stătea în picioare pe un scaun, aplicându-i

pacientului un masaj cardiac. Cu fiecare compresie, mâinile lui Thomas dispăreau în faldurile de grăsime. În cealaltă parte a pacientului, un rezident ţinea paletele unui defibrilator, urmărind totodată indicaţiile monitorului cardiac. La capul pacientului, un anestezist îl ventila cu un sac respirator, coordonându-şi mişcările cu doctorul Thomas.

– Opriţi-vă, spuse rezidentul cu defibrilatorul.

Toată lumea se dădu înapoi în timp ce el poziţionă paletele peste vaselina conductoare întinsă pe toracele diform al pacientului. În momentul în care apăsă butonul de pe electrodul pectoral anterior, o descărcare electrică se produse în pieptul pacientului, producând un puternic şoc electric. Extremităţile bolnavului fluturară fără nici un efect, ca un pui de găină prea gras care încearcă să zboare.

Anestezistul recomandă imediat asistenţă respiratorie. Monitorul se reajustă de la sine şi pe ecran apăru un puls rar dar regulat.

– Simt un puls bun la carotidă, zise anestezistul, cu mâna apăsată pe partea laterală a gâtului pacientului.

– Bun, zise rezidentul cu defibrilatorul. Nu-şi luase ochii de la monitor şi, când primul maxim ventricular ectopic apăru, comandă: „Şaptezeci şi cinci miligrame de lidocaină".

Philips se apropie de Thomas şi îl făcu atent bătându-l pe picior. Rezidentul coborî de pe scaun şi făcu un pas înapoi, rămânând totuşi atent la ceea ce se întâmpla pe masă.

– Pacientul dumitale, Lynn Anne Lucas, spuse Philips. Am găsit ceva interesant în radiografia ei, în zona occipitală, cu extindere spre zona frontală.

– Mă bucur că aţi găsit ceva. Intuiţia mi-a spus că e ceva în neregulă cu fata asta, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

– Deocamdată nu te pot ajuta în privinţa diagnosticului, zise Philips. Aş vrea să-i mai fac mâine dimineaţă nişte filme. Ce-ar fi s-o internăm în noaptea asta?

– Nici o problemă, spuse Thomas. Dar dacă n-am măcar un diagnostic provizoriu, băieţii or să mă ia la refec.

– Ce părere ai de scleroză multiplă?

Thomas îşi mângâie barba.

– Scleroză multiplă?... Nu prea se susţine.

– E vreun motiv pentru care să nu poată fi scleroză multiplă?

– Nu, zise Thomas. Dar nu-s prea multe nici motivele care

s-o sugereze.

– Poate că e într-o fază evolutivă foarte timpurie.

– Posibil, dar scleroza multiplă e de obicei diagnosticată mai târziu, când trăsăturile ei caracteristice devin evidente.

– Păi, tocmai aici e clenciul. Noi sugerăm diagnosticul mai devreme în loc de mai târziu.

– În regulă, spuse Thomas, dar am să menţionez în fişa de internare că diagnosticul respectiv a fost sugerat de către radiologie.

– Eşti invitatul meu, zise Philips. Dar ai grijă să scrii în foaia de urmărire că mâine trebuie să i se facă un examen CAT şi o politomografie. Eu am să mă ocup de programarea ei la radiologie.

Revenit la recepţie, Philips suportă aglomeraţia până când obţinu foaia de observaţie şi dosarul clinic al lui Lynn Anne Lucas. Le luă pe amândouă în camera de repaus părăsită şi se apucă să le cerceteze.

Mai întâi citi rapoartele doctorilor Huggens şi Ţhomas. Nimic interesant. Apoi se uită la foaia de observaţie. Codul culorilor de la marginea filelor îi spuse că există un raport radiologic. Deschise dosarul la pagina respectivă, care descria o radiografie craniană la vârsta de unsprezece ani, urmare a unui accident de patinaj. Radiografia fusese citită de un rezident pe care Philips îl cunoştea. Era mai tânăr cu câţiva ani decât Philips şi acum ajunsese la Houston. Radiografia era descrisă ca fiind normală.

Dând paginile înapoi, Philips citi însemnările din ultimii doi ani legate de infecţiile respiratorii tratate la dispensarul din campusul universitar. Aruncă de asemenea o privire asupra unui şir de vizite la clinica de ginecologie, unde fuseseră observate secreţii Pap uşor atipice. Philip trebui să recunoască faţă de el însuşi că informaţiile nu erau de loc lămuritoare pe cât ar fi trebuit să fie din pricina volumului jenant de noţiuni de medicină generală pe care le uitase din perioada de internat. Din 1969 până în 1970 nu existau înregistrări în fişa clinică.

Philips înapoie documentele la recepţie şi porni spre biroul său. Urcă treptele două câte două, impulsionat de o senzaţie minunată de entuziasm investigativ. După dezamăgirea legată de cazul Marino, descoperirea acestei noi paciente era cu atât mai incitantă. Ajuns în birou, scoase din raft tratatul de medicină internă prăfuit şi citi despre scleroza multiplă.

Aşa cum ţinuse şi el minte, diagnosticarea acestei boli era circumstanţială. În afară de autopsie, nu existau alte sugestii ajutătoare coerente din partea analizelor de laborator. Valoarea evidentă şi uriaşă a unui diagnostic radiologic îi trecu din nou prin minte lui Philips. Continuă să citească, observând că trăsăturile caracteristice ale bolii includeau anomalii ale vederii precum şi disfuncţionalităţi ale vezicii urinare. După ce citi primele două propoziţii ale paragrafului următor, se opri. Se întoarse şi le citi cu glas tare:

Diagnosticul poate fi incert în primii ani ai bolii. Lungi perioade de latenţă între primele simptome minore, care pot chiar scăpa atenţiei medicului, şi evoluţia ulterioară a celor mai reprezentative pot întârzia diagnosticul final.

Philips luă telefonul şi formă numărul de acasă al lui Michaels. Cu un diagnostic radiologic sensibil, întârzierea diagnosticului final ar putea fi evitată.

Abia după ce telefonul începu să sune, Martin se uită la ceasul de la mână. Realiză şocat că era trecut de ora unsprezece. În clipa aceea, Eleanor, soţia lui Michaels, pe care Philips nu apucase s-o cunoască, răspunse la apel. Philips se lansă imediat într-o prezentare de scuze pentru a fi sunat atât de târziu, cu toate că ea nu dăduse semne să fi fost trezită din somn. Eleanor îl asigură că ei nu se culcau niciodată înainte de miezul nopţii şi i-l dădu pe soţul ei la telefon.

Michaels râse de ceea ce numi entuziasmul adolescentin al lui Philips când află că Martin era şi acum în birou.

– Am fost ocupat, îi explică Philips. Am băut o ceaşcă de cafea, am mâncat şi pe urmă am tras un pui de somn.

– Nu lăsa foile alea la îndemâna tuturor, spuse Michaels râzând din nou. Am programat şi câteva sugestii obscene.

În continuare, Philips îi povesti excitat lui Michaels că găsise la urgenţe o altă pacientă, Lynn Anne Lucas, care prezenta aceeaşi configuraţie anormală a densităţii pe care o observase pe filmul Lisei Marino. Îi mai spuse că nu reuşise să-şi continue cercetările pe cazul Marino, dar că mâine dimineaţă avea să obţină nişte radiografii complete. Adăugă că computerul i-a cerut efectiv să-i spună ce reprezentau fluctuaţiile de densitate.

– Blestemăţia asta vrea să înveţe!

– Nu uita că programul abordează radiologia în aceeaşi

manieră ca şi tine. Se foloseşte de propria ta tehnică.

– Da, dar e deja mai bun decât mine. A sesizat o fluctuaţie de densitate pe care eu n-am văzut-o. Dacă se foloseşte de tehnica mea, cum îţi explici asta?

– Simplu. Dacă-ţi mai aduci aminte, computerul digitizează imaginea într-o reţea de două sute cincizeci şi şase pe două sute cincizeci şi şase de pixeli cu gradaţii de gri pornind de la zero la două sute. Când te-am testat pe tine, nu puteai diferenţia gradaţiile de gri decât de la zero la cincizeci. Este evident că maşina e mai sensibilă.

– Îmi pare rău c-am întrebat, zise Philips.

– Ai dat programului să analizeze radiografiile craniene vechi?

– Nu, recunoscu Philips. Tocmai mă gândeam să încep.

– Păi, să ştii că nu trebuie să faci totul într-o singură noapte. Nici Einstein n-a făcut asta. Ar fi mai bine să aştepţi până mâine dimineaţă, nu crezi?

– Hai, ciocu' mic, făcu Philips bine dispus şi închise telefonul.

Având la îndemână numărul de înregistrare la spital al lui Lynn Anne Lucas, Philips îi găsi dosarul radiologic cu oarecare uşurinţă. Conţinea numai două radiografii pulmonare recente alături de radiografiile craniene luate după accidentul de la patinaj. Aşeză unul din filmele craniene mai vechi pe proiector, lângă filmul făcut în seara aceea. Comparându-le, Philips se convinse că anomalia de densitate se dezvoltase începând cu vârsta de unsprezece ani. Pentru mai multă siguranţă, Philips introduse în computer unul din filmele mai vechi. Puţin mai târziu, primi confirmarea.

Philips introduse în plic radiografiile vechi şi deasupra cele noi. Apoi aşeză pachetul pe biroul lui, unde ştia că Helen nu se va atinge de ele. Până când Lynn Anne nu era supusă unor examinări, nu mai era nimic de făcut în privinţa cazului ei.

Se întrebă ce ar trebui să facă. În ciuda orei târzii, era prea agitat ca să poată dormi şi, în plus, voia s-o aştepte pe Denise. Spera să treacă pe la el când va termina ce avea de făcut. Se gândi să-i transmită un apel, dar se răzgândi.

Hotărî să-şi petreacă timpul scoţând câteva radiografii mai vechi din arhivă. Îşi zise că putea foarte bine să înceapă procesul de verificare a programului de computer. Pentru cazul în care Denise de întorcea înaintea lui, îi lăsă un bilet în uşă:

„Sunt la radiologie".

Folosind unul din terminalele computerului central al spitalului, se chinui să tasteze ceea ce dorea: o listă a numelor şi a numerelor de înregistrare ale tuturor pacienţilor cărora li se făcuseră radiografii craniene în ultimii zece ani. Când termină, apăsă butonul „start" şi se întoarse cu faţa la imprimantă. După o scurtă întârziere, maşina începu să deruleze hârtia de scris cu o viteză alarmantă. Când în sfârşit se opri, Philips se pomeni în faţa unei liste cu mii de nume. Numai uitându-se la ea, îl făcea să se simtă obosit.

Fără să se descurajeze, îl căută pe Randy Jacobs, unul dintre angajaţii de noapte ai secţiei, angajat să arhiveze radiografiile zilnice şi să scoată din dosare radiografiile necesare pentru a doua zi. Era student la farmacie la cursurile de zi, un flautist talentat şi, în secret, homosexual. Lui Martin îi crea impresia unui individ inteligent, exuberant şi extrem de muncitor.

Pentru început, Philips îi ceru lui Randy să scoată filmele de pe prima pagină a listei. Asta însemna circa şaizeci de pacienţi. Cu eficienţa-i obişnuită, Randy aşeză douăzeci de radiografii laterale în suportul alternatorului lui Philips în cam tot atâtea minute. Dar Philips nu le dădu spre analiză computerului, aşa cum îi ceruse Michaels. În schimb, începu să le examineze îndeaproape, incapabil să reziste tentaţiei de a descoperi alte anomalii de densitate ca acelea găsite pe radiografiile pacientelor Marino şi Lucas. Folosindu-se de foaia de hârtie găurită ca dispozitiv de mascare, începu să treacă de la un film la altul, comutând filmele pe ecran prin apăsarea pedalei cu piciorul. Când sosi Denise, procesase jumătate din filme.

– După toată vorbăria aia pompoasă despre renunţarea la radiologia clinică, acum te uiţi la radiografii când e aproape de miezul nopţii.

– Da, e un pic cam caraghios, spuse Martin, rezemându-se de spătarul scaunului şi frecându-se la ochi cu dosul degetelor. Dar am pus să mi se scoată filmele astea vechi şi m-am gândit să verific dacă nu găsesc vreun caz similar cu Lucas sau Marino.

Denise veni lângă el şi îl masă pe ceafă. Faţa lui arăta obosită.

– Şi, ai găsit ceva? îl întrebă.

– Nu. Dar nu m-am uitat decât la vreo duzină de filme.

– Ţi-ai îngustat aria de investigaţie?

– Cum adică?

– Păi, ai găsit până acum două cazuri. Amândouă sunt recente, amândouă sunt femei şi amândouă au în jur de douăzeci de ani.

Philips se uită la şirul de filme din faţa lui şi mormăi ceva. Era felul lui de a recunoaşte că Denise avea dreptate, fără s-o spună în cuvinte. Se întrebă de ce nu se gândise el însuşi la asta.

Ea veni după el la terminalul computerului principal, asaltându-l cu o avalanşă de comentarii despre seara încărcată de la urgenţe. Philips ascultă doar pe jumătate atent, în timp ce-şi tasta comenzile. Ceru o listă cu numerele de înregistrare ale pacientelor cu vârsta între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani, care făcuseră radiografii craniene în ultimii doi ani. Trezită la viaţă, imprimanta nu tipări decât un singur rând. Îl anunţa pe Philips că banca de date nu era organizată să regăsească filmele radiografice craniene după sexul pacienţilor. Philips îşi reformulă cererea. Imprimanta se reactivă, tipărind cu o viteză ameţitoare dar pentru un scurt interval de timp. Lista conţinea de data asta numai o sută trei pacienţi. O privire rapidă asupra ei sugera că ceva mai puţin de jumătate erau femei.

Noua listă îi plăcu mai mult lui Randy care spuse că dimensiunile celeilalte erau demoralizatoare. După o scurtă aşteptare, el le dădu şapte plicuri, spunându-le că asta le oferea posibilitatea să înceapă cu ceva, până când reuşea să le adune pe celelalte.

Întors în biroul său, Martin recunoscu că era frânt şi că oboseala începea să-i submineze entuziasmul. Aruncă radiografiile în faţa alternatorului şi o cuprinse cu braţele pe Denise, strângând-o la pieptul lui. Îşi lăsă capul pe umărul ei. Denise îl îmbrăţişă şi ea, mâinile ajungându-i până la omoplaţi. Rămaseră aşa pentru o clipă, fără să vorbească, sprijinându-se unul pe celălalt.

În cele din urmă, Denise se uită în sus la faţa lui Martin şi îi dădu la o parte părul blond de pe frunte. Ochii lui erau închişi.

– Ce-ar fi să încheiem cu ziua asta? întrebă ea.

– Bună idee, zise Philips, deschizându-şi ochii. Ce-ai zice să vii la mine acasă? Sunt prea agitat; simt nevoia să vorbesc cu cineva.

– Să vorbeşti?

– Despre orice.

– Din păcate, sunt sigură c-am să fiu chemată înapoi la spital.

Philips locuia într-un bloc cu apartamente denumit The Towers, care fusese construit de către Centrul Medical şi era vecin cu spitalul. Deşi arhitecţii care-l proiectaseră nu făcuseră risipă de imaginaţie, era nou, sigur şi extrem de comod. Totodată era construit pe malul râului şi Martin ocupa unul din apartamentele cu vedere la râu. Pe de altă parte, Denise locuia într-o clădire veche, situată pe o străduţă lăturalnică zgomotoasă. Avea apartamentul la etajul al treilea şi ferestrele acestuia dădea spre un puţ de aerisire veşnic întunecat.

Martin sublinie faptul că apartamentul lui era la fel de aproape ca şi camera de gardă a infirmierelor, singura pe care Denise putea să o folosească pentru odihnă, şi de trei ori mai aproape decât apartamentul ei.

– Dacă vei fi chemată, asta e, spuse el.

Ea ezită. Să fie împreună în timp ce ea era de gardă constituia o experienţă nouă şi Denise se temea că escaladarea relaţiei lor avea să forţeze luarea unei decizii.

– Poate vin, spuse ea. Mai întâi lasă-mă să verific la urgenţe, poate au vreo problemă care arde.

În timp ce-o aştepta, el începu să aşeze pe proiector câteva dintre noile radiografii. Ajunsese la a treia când, brusc, se întoarse la prima. Sărind de pe scaun, îşi vârî nasul în film.

Încă un caz! Se vedeau nişte pete albe care începeau din spatele creierului, avansând spre regiunea frontală. Philips se uită la film. Pacienta se numea Katherine Collins, şi avea douăzeci de ani. Raportul radiologic dactilografiat lipit de plic indica drept informaţie clinică „tulburări epileptice".

Luă radiografia lui Katherine Collins şi o introduse în scannerul cu laser. Apoi, din celelalte patru plicuri extrase radiografiile craniene, dar înainte ca mâna lui să se desprindă de marginea primului film aşezat pe proiector, ştiu că găsise încă un caz. Ochii lui erau acum foarte sensibilizaţi în detectarea subtilelor fluctuaţii. Ellen McCarthy, douăzeci şi doi de ani, informaţii clinice: dureri de cap, tulburări vizuale şi slăbiciune a extremităţilor drepte. Celelalte filme erau normale.

Folosind o pereche de filme craniene laterale din plicul lui Ellen McCarthy, care fuseseră făcute la unghiuri uşor diferite, Philips aprinse lumina proiectorului său stereo. Uitându-se prin

ocular, întâmpină mari dificultăţi în perceperea petelor. Ceea ce vedea părea superficial şi situat mai curând în cortexul cerebral decât mai profund, în fibrele nervoase ale materiei albe. Asta constituia o informaţie întrucâtva deranjantă. Leziunile sclerozei multiple se aflau de obicei în materia albă a creierului. Detaşă raportul tipărit de imprimantă şi-l citi. În partea de sus a paginii se afla un MULŢUMESC referitor la momentul când Philips introdusese filmul. Urma un nume de fată şi un număr de telefon fictiv. Încă o mostră de umor din partea lui Michaels.

Raportul în sine era exact conform aşteptărilor lui Philips. Densităţile de înnegrire erau descrise şi, aşa cum se întâmplase şi în cazul Lynn Anne Lucas, computerul ceru din nou să fie informat despre semnificaţia acestor anomalii neprogramate.

Aproape în acelaşi timp, Denise se întoarse de la urgenţe iar Randy sosi cu încă cincisprezece plicuri. Philips o întâmpină pe Denise cu un sărut zgomotos. Îi spuse că, mulţumită sugestiei ei, găsise încă două cazuri, amândouă tinere femei. Luă filmele noi aduse de Randy şi era gata să înceapă să le desfacă dar Denise îi puse mâna pe umăr.

– La urgenţe acum e linişte. Peste o oră, cine ştie?

Philips oftă. Se simţea ca un copil căruia i se cerea să îşi abandoneze noua jucărie până a doua zi dimineaţă. Fără tragere de inimă lăsă plicurile deoparte şi-i spuse lui Randy să scoată restul de filme de pe lista a doua şi să le pună teanc pe biroul lui. Pe urmă, dacă-i mai rămânea timp, putea să înceapă să scoată filmele de pe lista principală şi să le aşeze lângă peretele din spate, îndărătul mesei de lucru. În sfârşit, îl mai rugă pe Randy să sune la registratura spitalului şi să ceară să i se trimită la birou fişele clinice ale lui Katherine Collins şi Ellen McCarthy.

Privind de jur-împrejur, Philips spuse:

– Mă întreb dacă n-am uitat ceva.

– Pe tine! spuse Denise exasperată. Sunt optsprezece ore de când eşti aici. Doamne Dumnezeule, hai să mergem!

Întrucât blocul Towers făcea parte din centrul medical, era legat de clădirea spitalului printr-un tunel la subsol, bine iluminat şi zugrăvit în culori vesele. Conductele de încălzire şi de electricitate urmau acelaşi traseu, ascunse în tavanul tunelului, îndărătul unor plăci fonoabsorbante. Ţinându-se de mână, Martin şi Denise trecură mai întâi pe sub vechea facultate de

medicină, apoi pe sub cea nouă. Mai încolo, traversară intersecţiile cu tunelele ce duceau la spitalul de pediatrie Brenner şi Institutul Psihiatric Goldman. Towers se afla la capătul coridorului subteran şi reprezenta limita actuală a expansiunii „canceroase" a centrului medical în cartierul învecinat. Un şir de trepte dădea direct în holul de la parterul blocului. Un paznic aflat într-o cuşcă din sticlă securizată îl recunoscu pe Philips şi apăsă butonul de deblocare a uşii.

Towers era o construcţie elegantă locuită în principal de către medici şi alţi angajaţi ai centrului medical. Mai locuiau aici şi câţiva dintre profesorii de la universitate, dar în general aceştia găseau chiriile cam scumpe pentru gustul lor. Dintre medici, majoritatea erau divorţaţi, deşi exista un contingent tot mai numeros de tineri ambiţioşi împreună cu soţiile lor obsedate de ideea unei cariere. Copiii lipseau aproape cu desăvârşire, cu excepţia sfârşiturilor de săptămână când era rândul lui „tati" să-şi petreacă timpul cu odrasla. De asemenea, Martin ştia că erau destul de puţini psihiatri şi observase un număr deloc neglijabil de homosexuali.

Martin făcea parte din categoria divorţaţilor. Se întâmplase în urmă cu patru ani, după şase ani de impas matrimonial suburban. Ca majoritatea colegilor săi, Martin se căsătorise în timpul perioadei de rezidenţă ca un soi de reacţie împotriva solicitărilor tot mai mari ale vieţii profesionale. Soţia lui se numea Shirley şi o iubise, sau cel puţin credea că o iubise. Fusese şocat când ea s-a hotărât să-l părăsească. Din fericire nu avuseseră copii. Reacţia lui la divorţ fusese o stare depresivă, pe care o tratase prelungindu-şi şi mai mult orele petrecute la spital, dacă mai era posibil una ca asta. Treptat, cu trecerea timpului, a fost în stare să privească experienţa trăită cu detaşarea necesară pentru a realiza ce se întâmplase. Philips se căsătorise cu medicina, iar soţia îi fusese amantă. Shirley alesese anul în care fusese numit adjunctul şefului de radiologie ca moment în care să-l părăsească deoarece înţelesese în sfârşit care-i era sistemul de valori. Înainte de a fi ales, pretextul oferit soţiei pentru săptămâna de lucru de şaptezeci de ore era că ţintea postul de adjunct. După numirea în post, pretextul pentru aceeaşi lungime a săptămânii de lucru devenise tocmai faptul că era adjunctul şefului. Shirley văzuse semnalul de alarmă, chiar dacă Philips nu-l sesizase. Refuzând să fie căsătorită şi singură, îl părăsise.

– Ai ajuns la vreo concluzie în privinţa absenţei creierului Lisei Marino? întrebă Denise, readucându-l pe Martin în prezent.

– Nu, dar într-un fel sau altul, Mannerheim e responsabil pentru asta.

Aşteptau ascensorul sub un candelabru uriaş, de o formă stridentă. Covorul avea o culoare oranj-calcinat, cu cercuri aurii întrepătrunse.

– Ai de gând să acţionezi în vreun fel?

– Nu ştiu ce-aş putea să fac. Dar în mod cert nu m-ar deranja să aflu de ce a fost extirpat.

Caracteristica cea mai plăcută a apartamentului lui Philips era vederea spre râu şi spre curbura graţioasă a podului. Altfel, nu se distingea prin nimic deosebit. Philips se mutase acolo la repezeală. Închiriase apartamentul prin telefon şi angajase o firmă specializată pentru mobilarea lui. Şi asta a şi obţinut – mobilă: o canapea, două măsuţe laterale; două fotolii pentru camera de zi; un set pentru micul dejun; în fine, un pat cu o masă laterală corespunzătoare pentru dormitor. Nu era cine ştie ce, dar era doar ceva provizoriu. Faptul că locuia deja acolo de patru ani, nu părea să-i fi trecut prin minte lui Philips.

De felul lui, nu era un băutor, dar în noaptea asta voia să se relaxeze, aşa că turnă nişte whisky într-un pahar cu cuburi de gheaţă. Din politeţe, ţinu sticla ridicată înspre Denise, dar ea clătină din cap, aşa cum se aşteptase. Ea nu bea decât vin sau, din când în când, gin cu tonic, dar în mod cert nu atunci când era de gardă. În schimb, îşi umplu un pahar de suc de portocale din frigider.

În camera de zi, Denise ascultă sporovăiala lui Martin, sperând că acesta va obosi cât mai repede. Nu o interesa să discute despre cercetare sau despre creiere lipsă. Îşi amintea cum el îşi recunoscuse afecţiunea faţă de ea. Posibilitatea ca el să fi vorbit serios o incita, îngăduindu-i totodată să-şi recunoască propriile sentimente.

– Uneori, viaţa poate fi uluitoare, spunea Martin. Într-o singură zi se pot întâmpla nişte întorsături atât de minunate!

– La ce te referi? întrebă Denise sperând ca el să înceapă să vorbească despre relaţia lor.

– Păi, ieri n-aveam habar că ne aflăm atât de aproape de realizarea programului de citire a radiografiilor. Dacă lucrurile merg...

Exasperată, se ridică şi îl făcu şi pe el să se ridice în picioare; începu să-l tragă de poalele cămăşii şi să-i spună că trebuie să se relaxeze şi să uite de spital. Se uită în ochii lui buimaci cu un zâmbet ironic, astfel încât orice s-ar fi întâmplat să nu se ajungă într-o situaţie jenantă.

Philips acceptă faptul că era epuizat şi-i spuse că s-ar simţi mult mai bine dacă ar face un duş rapid. Nu era prea sigur ce avea ea în minte, dar o îndemnă să vină în baie, să-i ţină de urât. Ea îl urmări cu privirea prin paravanul de sticlă al duşului, mat pe o latură şi înclinat pe cealaltă. Imaginea trupului nud al lui Philips avea pe rând contururile frânte şi îndulcite într-un fel ciudat de erotic în timp ce se întorcea şi se răsucea sub jetul de apă.

Denise îşi sorbea paharul cu suc în vreme ce Martin încerca să continue conversaţia în ciuda zgomotului apei. Nu auzea nici un cuvânt, şi se gândi că era tot una. În momentul acela, ea prefera să privească decât să asculte.

Terminând, Martin închise robinetul şi, luându-şi prosopul, ieşi de sub duş. Spre marea neplăcere a Denisei, continua să pălăvrăgească despre computere şi doctori. Înciudată, îi smulse prosopul şi începu să-l şteargă pe spate. Când termină, îl întoarse cu faţa spre ea.

– Fă-mi te rog plăcerea şi taci din gură, spuse ea ca şi cum ar fi fost supărată.

Apoi îl luă de mână şi îl scoase din baie. Derutat de izbucnirea ei subită, Philips se lăsă condus în dormitorul întunecos. Acolo, în splendoarea panoramei oferite de râul liniştit şi de podul spectaculos, Denise îl îmbrăţişă şi-l sărută cu pasiune.

Martin reacţionă instantaneu. Dar înainte de a reuşi măcar s-o dezbrace pe Denise, avertizorul ei umplu încăperea cu un sunet insistent. Pentru o clipă, rămaseră îmbrăţişaţi, amânând inevitabilul şi savurând senzaţia de intimitate. Fără să fie nevoie de cuvinte, amândoi ştiură că relaţia lor atinsese un nou nivel.

Era ora două şi patruzeci de minute noaptea când o ambulanţă orăşenească parcă în zona de recepţie a Centrului Medical. Se aflau deja acolo alte două ambulanţe similare, şi cea nou venită se vârî cu spatele între ele până când bara ei de protecţie atinse bordura de cauciuc. Motorul tuşi şi se opri din mers, după care şoferul şi pasagerul se dădură jos din cabină.

Cu capetele plecate sub ploaia deasă de aprilie, alergară în spate şi săriră pe platformă. Cel mai slab dintre cei doi deschise uşa din spate a ambulanţei. Celălalt, mai solid, se aplecă şi scoase afară o targă goală. Spre deosebire de celelalte ambulanţe, aceasta nu aducea cu ea o urgenţă. Venise să ia un pacient. Nu era un eveniment neobişnuit.

Bărbaţii ridicară targa de ambele capete şi, ca la o masă de călcat, picioarele acesteia se rabatară în jos. Într-o clipită, targa se transformă într-o brancardă îngustă dar funcţională. Împreună o împinseră prin uşa glisantă automată de la salonul de urgenţe şi, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga, cotiră pe coridorul principal şi luară ascensorul pentru secţia Neurologie-Vest de la etajul al paisprezecelea. În schimbul de noapte lucrau două infirmiere calificate şi cinci infirmiere practicante, dar una dintre cele calificate şi trei practicante se aflau în pauza de repaus, aşa încât temporar şefă era domnişoara Claudine Arnette, infirmieră practicantă. Ei îi prezentă slăbănogului documentele de transfer. Pacienta urma să fie transferată într-o rezervă a Centrului Medical New York, unde medicul ei personal obţinuse prioritatea de internare.

Domnişoara Arnette verifică documentele, înjură în gând pentru că abia apucase să completeze hârtiile de internare şi semnă formularul. O rugă pe Maria Gonzales să-i însoţească pe cei doi domni la salonul 1420. Apoi se întoarse la treaba ei legată de verificarea narcoticelor, înainte de a-şi lua ea însăşi pauza. Chiar şi în lumina slabă observă că şoferul avea nişte ochi uluitor de verzi.

Maria Gonzales deschise uşa de la camera 1420 şi încercă s-o trezească pe Lynn Anne. Dar era greu. Le explică celor doi că primise o comandă telefonică pentru o doză dublă de somnifer şi, din cauza riscului producerii unui acces epileptic, fenobarbital. Bărbaţii îi spuseră Mariei că nu avea importanţă şi aduseră targa lângă pat, aranjând păturile. Cu o mişcare lină, exersată, ridicară pacienta şi o înveliră cu păturile. Lynn Anne Lucas nici măcar nu se trezi.

Indivizii îi mulţumiră Mariei, care începuse deja să scoată cearşafurile de pe patul lui Lynn Anne. Apoi împinseră targa pe hol. Domnişoara Arnette nu se uită la ei când trecură pe lângă camera infirmierelor şi urcară din nou în lift. O oră mai târziu, ambulanţa pleca din incinta Centrului Medical. Nu era nevoie de sirenă sau de girofar. Ambulanţa era goală.

CAPITOLUL 8

Cu câteva secunde înainte de declanşarea soneriei, Martin apăsă butonul deşteptătorului şi rămase întins în pat, cu privirea la tavan. Organismul său era atât de obişnuit să se scoale la ora cinci-douăzeci şi cinci, încât arareori avea nevoie de un ajutor artificial, indiferent de ora la care se culca. Adunându-şi forţele, se ridică rapid din pat şi-şi îmbrăcă echipamentul de jogging.

Ploaia de peste noapte saturase aerul de umezeală şi fuioare de ceaţă pluteau deasupra râului, lăsând impresia că pilonii podului stăteau sprijiniţi pe nişte nori vaporoşi. Umiditatea estompa sunetele, astfel încât zgomotele traficului de dis-de-dimineaţă nu-i întrerupseră gândurile, care în marea lor majoritate erau îndreptate spre Denise.

Trecuseră ani de zile de când nu mai simţise tulburarea unei iubiri romantice. Timp de vreo două săptămâni nici măcar nu-şi dăduse seama de motivele insomniilor sale sau de ale schimbărilor bruşte de dispoziţie, dar pe urmă, când constată că-şi amintea ce purtase Denise în fiecare zi, realitatea îl invadă cu un amestec de cinism şi de încântare. Cinismul venea de la faptul că, în câteva rânduri, îi observase pe colegii săi care, la peste patruzeci de ani, deveneau penibili când se lăsau prinşi în mrejele vreunei noi iubiri. Încântarea provenea de la relaţia în sine. Denise Sanger nu era doar un trup tânăr, bun de folosit pentru a nega inevitabilitatea trecerii timpului. Era o combinaţie fascinantă de inventivitate şireată şi inteligenţă pătrunzătoare. Faptul că era atât de frumoasă era asemenea unei glazuri pe o prăjitură. Philips fu nevoit să admită nu numai că era nebun după ea, dar şi că devenea dependent de ea, ca mijloc de salvare de la profeţia ce tindea tot mai mult să se împlinească – şi anume, propria lui viaţă.

Când ajunse la borna de 4 kilometri, Philips se întoarse şi o

luă înapoi. Erau mai mulţi cei care alergau acum, iar pe unii dintre ei îi recunoscu; avu însă tendinţa să-i ignore, aşa cum făceau şi ei. Respiraţia îi deveni un pic mai grea, dar reuşi să menţină un ritm susţinut şi bine coordonat până ajunse înapoi în apartament.

Philips ştia că oricât de mult îi plăcuse medicina, se folosise de ea ca de un pretext pentru a nu aprofunda alte aspecte ale vieţii sale. Şocul plecării soţiei sale fusese cel mai mare şi singurul motiv al acestei înţelegeri a situaţiei. Ce era de făcut în această privinţă, era cu totul altceva. Pentru Martin, cercetarea devenise o izbăvire potenţială. Continuând să-şi îndeplinească sarcinile cotidiene istovitoare, el îşi extinsese cercetările, sperând că în cele din urmă aveau să-i aducă un pic de libertate. Nu voia să renunţe la medicina clinică, ci doar să slăbească strangularea pe care o exercita asupra vieţii sale. Iar acum, când apăruse Denise, el se afla prins şi mai tare în menghina obligaţiilor. Se jură să nu mai repete aceeaşi greşeală. Dacă lucrurile mergeau bine între ei, Denise avea să-i fie soţie în înţelesul deplin al cuvântului. Dar pentru asta, trebuia să reuşească în cercetarea lui. La şapte şi un sfert, proaspăt spălat şi bărbierit, se afla la uşa biroului. Deschise uşa şi se opri în prag, buimăcit. Peste noapte, camera părea să se fi transformat într-o ladă de gunoi pentru radiografii vechi. Cu eficienţa-i obişnuită, Randy Jacobs scosese din arhivă majoritatea filmelor pe care i le solicitase. Plicurile corespunzătoare listei principale erau stivuite într-un echilibru precar în spatele mesei de lucru. Cele din lista a doua, mai mică, erau aranjate lângă alternatorul lui Philips. Radiografiile craniene laterale fuseseră scoase din fiecare plic din cel de-al doilea grup şi aşezate pe ecranele proiectoarelor.

Philips trăi un nou val de entuziasm şi se aşeză în faţa alternatorului. Începu imediat să treacă în revistă filmele, în căutarea unor anomalii similare cu cele văzute la cazurile Marino, Lucas, Collins şi McCarthy. Ajunsese aproape la jumătate când intră Denise.

Părea epuizată. De obicei strălucitor, părul ei părea unsuros iar faţa îi era palidă, cu cearcăne întunecate sub ochi.

Îl îmbrăţişă grăbită şi se aşeză pe scaun. Văzând-o atât de trasă la faţă, Martin îi sugeră să se ducă să se odihnească preţ de câteva ore. Urmau să se revadă în sala de angiografie, atunci când se va fi simţit în stare să se întoarcă. Asta însemnând,

firește, că el avea să înceapă expunerea.

– Uşurel, spuse Denise. Nici un fel de concesii speciale pentru iubita şefului. E rândul meu să fiu în sala de angiografie cerebrală şi-am să fiu acolo indiferent dacă am dormit sau nu între timp.

Martin realiză că făcuse o greşeală. În privinţa propriei activităţi, Denise nu putea avea decât o atitudine strict profesionistă. Zâmbi şi o bătu uşurel pe mână, spunându-i că se bucura s-o audă vorbind aşa.

Întru câtva îmbunată, ea zise:

– Mă duc să-mi fac alergarea de dimineaţă şi un duş. Mă-ntorc peste treizeci de minute.

Philips o conduse pe Denise cu privirea, apoi se întoarse la ecranul său de vizionare. În treacăt, ochii săi remarcară că în haosul de pe birou apăruse ceva nou. Apropiindu-se, găsi două fişe clinice şi un bilet de la Randy. Biletul nu-l anunţa decât că restul filmelor aveau să fie scoase în noaptea următoare. Fişele erau cele ale lui Katherine Collins şi Ellen McCarthy.

Philips se duse cu ele la scaunul din faţa proiectorului şi o deschise mai întâi pe a lui Collins. Nu-i trebui mult ca să găsească informaţia esenţială: Katherine Collins era o femeie albă, de douăzeci şi unu de ani, cu simptome neurologice difuze, examinată extensiv de către neurologie, fără un diagnostic confirmat. În diagnosticul diferenţial, era luată în considerare şi scleroza multiplă.

Philips citi cu atenţie toată fişa. Ajungând la sfârşit, observă că vizitele şi testele de laborator ale lui Collins încetaseră brusc cu circa o lună în urmă. Până în acel moment, însemnările fuseseră din ce în ce mai fecvente şi unele dintre ultimele adnotări indicau că era aşteptată să revină pentru continuarea analizelor. După toate aparenţele, nu mai dăduse pe acolo.

Luând cealaltă fişă, care era considerabil mai mică, Philips citi despre Ellen McCarthy. Era o tânără de douăzeci şi doi de ani, al cărei istoric neurologic includea două accese epileptice. Consultul ei se afla în curs de definitivare când însemnările din fişă au încetat brusc. Asta se întâmpla în urmă cu două luni. Philips găsi chiar o notiţă care spunea că pacienta fusese programată pentru o nouă electroencefalogramă cu o secvenţă de somn săptămâna următoare. Respectiva analiză nu a mai fost efectuată. Examenul medical rămăsese incomplet şi fişa nu menţiona nici un diagnostic diferenţial.

Helen intră în birou cu obişnuitul ei pachet de probleme, dar înainte de a rosti vreun cuvânt îi dădu lui Martin o ceaşcă de cafea proaspătă şi o gogoaşă pe care le luase de la Chock Full O' Nuts. Apoi trecu la chestiunile arzătoare ale zilei. Ferguson telefonase din nou şi spusese că materialele trebuiau scoase din încăperea cu pricina până la prânz, altfel aveau să fie aruncate în stradă. Helen se opri în aşteptarea unui răspuns.

Martin habar n-avea ce să facă cu tot echipamentul acela. Secţia lui era deja înghesuită în jumătate din spaţiul de care ar fi avut nevoie. Doar ca să scape de problemă, fie şi numai temporar, îi spuse lui Helen să aducă totul în biroul său şi să le stivuiască lângă perete. Adăugă că se va gândi la o soluţie până la sfârşitul săptămânii.

Satisfăcută, ea continuă cu problema celor doi tehnicieni care doreau să se căsătorească. Philips îi spuse să-l lase pe Robbins să rezolve problema. Helen îi explică cu răbdare că Robbins fusese cel care venise cu problema la ea, pentru a fi rezolvată de Philips.

– Dar-ar dracii! exclamă Martin.

Realmente nu exista nici o soluţie. Era prea târziu să se mai poată pregăti alţi tehnicieni înainte de plecarea lor. Dacă îi concedia, ei şi-ar fi găsit cu uşurinţă de lucru, în vreme ce el ar fi întâmpinat dificultăţi în găsirea unor înlocuitori.

– Află cu exactitate cât timp au de gând să plece, spuse el încercând să-şi înăbuşe exasperarea. El nu-şi luase concediu de doi ani.

Trecând la pagina următoare a însemnărilor ei, Helen îi spuse lui Philips că Cornelia Rogers de la dactilografie sunase ca să anunţe că era bolnavă, făcând a noua zi de absenţă în luna aceea. De cinci luni de când lucra pentru neuroradiologie, reuşise să fie bolnavă cel puţin şapte zile în fiecare lună. Helen îl întrebă pe Philips ce avea de gând în privinţa ei.

Philips ar fi vrut să o piseze în bătăi, să o sfâşie în patru şi s-o arunce în East River.

– Tu ce-ai vrea să fac? întrebă el, stăpânindu-se.

– Cred că ar trebui să i se dea un avertisment.

– Excelent, ocupă-te de asta.

Înainte de a se îndrepta spre uşă, Helen nu mai avu decât un singur lucru de anunţat: la ora treisprezece trebuia să ţină un curs despre instalaţia CAT noii grupe de studenţi medicinişti. Tocmai se pregătea să plece când Philips o opri.

– Fă-mi te rog un serviciu. Vezi că e o pacientă internată la noi, o cheamă Lynn Anne Lucas. Ai grijă să fie programată în dimineaţa asta pentru un examen CAT şi o politomografie. Dacă apare vreo problemă, spune că e o solicitare specială din partea mea. Şi spune-le tehnicienilor să mă sune de îndată ce sunt gata să înceapă procedurile.

Helen îşi notă mesajul şi plecă. Martin se duse înapoi la cele două fişe. Era încurajator faptul că cele două femei aveau amândouă simptome neurologice şi în special că scleroza multiplă fusese trecută ca o posibilitate în cazul lui Katherine Collins. Pentru cazul lui Ellen McCarthy, Philips controlă cât de des făceau parte accesele epileptice din tabloul clinic al sclerozei multiple. Deşi rata era mai mică de zece la sută, totuşi apărea. Dar de ce ambele tinere încetaseră deodată să mai vină la spital? Martin nu putu să nu-şi facă griji că va întâmpina dificultăţi să le aducă pentru nişte radiografii suplimentare în cazul în care îşi transferaseră îngrijirea medicală la un alt spital, poate chiar într-un alt oraş.

Tocmai atunci Helen îl sună prin intercom ca să-l anunţe că rezidentul era gata şi-l aştepta în sala de angiografie cerebrală. Philips îşi puse şorţul cu strat de plumb şi cu emblema Superman abia vizibilă, luă fişele clinice ale pacientelor Collins şi McCarthy şi ieşi din birou. Se opri la biroul lui Helen şi o rugă să le caute pe cele două fete şi să le încurajeze să vină pentru un diagnostic radiografic gratuit. Voia ca secretara lui să nu le sperie, dar să le facă să înţeleagă că era ceva important.

La parter, o găsi pe Denise care-l aştepta. Făcuse duş, îşi spălase părul şi-şi schimbase hainele; în treizeci de minute avusese loc o transformare miraculoasă. Nu mai arăta obosită şi ochii ei căprui scânteiau deasupra măştii chirurgicale. Philips ar fi vrut tare mult să o îmbrăţişeze dar se mulţumi să-şi lase privirea să zăbovească două secunde mai mult asupra ei. Făcuse deja suficiente angiograme pentru ca el să poată juca doar rolul de asistent al ei. Nu shimbară nici un cuvânt în timp ce ea mânuia cu îndemânare cateterul, introducându-l în artera pacientului. Philips urmări totul cu atenţie, gata să facă sugestii, dacă le-ar fi crezut necesare. Nu erau. Pacientul era Harold Schiller, care trecuse prin examenul CAT cu o zi în urmă. După cum bănuise Philips, Mannerheim ceruse o angiogramă cerebrală, probabil în pregătirea operaţiei, deşi era limpede că acest caz era inoperabil.

O oră mai târziu, cazul era aproape încheiat.

– Îţi spun eu, şopti Martin, devii mai bună decât mine şi faci chestia asta doar de câteva săptămâni.

Denise roşi, dar Martin ştia că era încântată. Lăsând-o să termine, îi spuse să-l sune când următorul caz era gata pentru a fi început. Vroia să termine de trecut în revistă filmele pe alternatorul lui după care să înceapă să ruleze filmele vechi prin computerul adus de Michaels. Îşi făcuse socoteala că dacă ar putea să ruleze câte o sută de filme pe zi, ar putea termina întreaga listă principală într-o lună şi jumătate. Se mai gândi că i-ar putea pune la dispoziţie lui Michaels discrepanţele pe măsură ce ieşeau la iveală în aşa fel încât când el ar fi terminat, Michaels ar fi eliminat toate hibele programului. Dacă aşa aveau să stea lucrurile, prin iulie ar fi putut deja să prezinte ceva lumii medicale care încă nu bănuia nimic.

Dar abia apucă să dea colţul din afara biroului său, că Helen îl şi asaltă cu nişte veşti dezamăgitoare. Nu avusese noroc cu nici una din solicitările lui. Lynn Anne Lucas nu mai putea fi nici radiografiată, nici supusă unui examen CAT pentru că, în timpul nopţii, fusese transferată la Centrul Medical New York. În ceea ce le privea pe Katherine Collins şi Ellen McCarthy, se interesese de ele la universitate. Figurau amândouă ca studente. Cu toate acestea, de Collins nu putuse da pentru că se presupunea că fugise şi era considerată o persoană dispărută. Pe de altă parte, Ellen McCarthy era moartă. Suferise un accident auto mortal cu două luni în urmă, pe West Side Highway.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Philips. Spune-mi că glumeşti!

– Îmi pare rău, spuse Helen. Mai mult de-atât n-am putut să fac.

Philips clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Fusese cât se poate de sigur că din trei cazuri, va reuşi să examineze măcar unul. Intră în birou şi privi absent la peretele îndepărtat. Personalitatea sa scrupuloasă nu era obişnuită să aibă de a face cu astfel de răsturnări de situaţie.

Lovi cu pumnul în palma deschisă cu un plesnet răsunător. Apoi începu să umble prin încăpere, încercând să gândească. Collins era ieşită din joc. Dacă poliţia nu reuşea s-o găsească, cum ar putea el s-o facă? McCarthy? Dacă murise în accidentul cu pricina, probabil că fusese dusă la spital. Dar la care? Iar

Lucas... ea cel puţin fusese dusă la Centrul Medical New York. unde el avea un prieten bun. Căci dacă ar fi fost dusă la Bellevue, ar fi trebuit să se dea bătut.

Philips o rugă pe Helen să vadă dacă poate afla de ce fusese transferată Lynn Anne, după care îi ceru să-i facă legătura cu doctorul Donald Travis de la Centrul Medical New York. De asemenea, o rugă să afle dacă poliţia ştia unde fusese dusă Ellen McCarthy după accident.

Încă tulburat, Philips îşi impuse să se concentreze asupra filmelor radiografice din faţa lui. Toate erau normale în privinţa texturii. Când ieşi în anticameră, Helen nu avu să-i dea prea multe veşti bune. Dr. Travis era extrem de ocupat şi urma să sune el mai târziu. Nu reuşise să afle prea multe despre Lucas pentru că infirmiera care fusese de serviciu la ora aceea plecase acasă la şapte dimineaţa şi era de negăsit. Singura informaţie pozitivă era că, după accident, Ellen McCarthy fusese adusă înapoi la Centrul Medical Universitar.

Philips tocmai de pregătea să-i spună să urmărească pista respectivă când un tip de la întreţinere apăru cu un cărucior uriaş încărcat cu cutii, documente şi alte mărunţişuri. Fără să spună un cuvânt, intră în biroul lui Philips şi începu să descarce materialele.

– Asta ce dracu' mai e? întrebă Philips.

– Sunt materialele din magazie pe care ai spus să le aducem aici, îi explică Helen.

– Un drac! exclamă Philips în timp ce individul continua să stivuiască materialele lângă perete. Martin avu senzaţia neliniştitoare că lucrurile îi scăpau de sub control.

Aşezându-se în mijlocul acelui haos, Philips sună la Internări. Starea de spirit i se înrăutăţi si mai mult în timp ce telefonul suna interminabil la celălalt capăt al liniei.

– Ai un minut? întrebă William Michaels. Se înclinase înainte prin uşa întredeschisă a biroului, zâmbetul lui optimist aflându-se în contrast direct cu privirea încruntată a lui Philips. După care privi prin încăpere, cu o expresie consternată.

– Nu mă întreba, spuse Philips, anticipând un comentariu spiritual.

– Mamă Doamne! făcu Michaels. Când lucrezi, nu te-ncurci!

În clipa aceea cineva de la internări răspunse în sfârşit, dar nu era decât un angajat temporar care îl pasă pe Martin altcuiva. Respectivul se ocupa numai de internări, nu şi de externări

sau transferuri, şi Philips fu trecut din nou la altcineva. Abia atunci află că persoana cu care trebuia să vorbească se afla în pauza de cafea, aşa încât închise telefonul, descurajat de atâta birocraţie, şi spuse:

– De ce nu m-oi fi făcut eu instalator?

Michaels râse, apoi îl întrebă în ce fază se afla cu proiectul lor. Philips îi spuse că reuşise să scoată de la arhivă majoritatea radiografiilor, arătându-i stiva cu mâna. Îi mai zise că, după calculele lui, avea să le ruleze pe toate într-o lună şi jumătate.

– Perfect, spuse Michaels. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că noul sistem de memorare şi de asociere la care lucrăm în prezent se dovedeşte mai bun decât am visat. Când ai să termini, noi vom avea un nou procesor central care va lucra cu programul corectat. Nici prin cap nu-ţi trece cât de bun are să fie.

– Dimpotrivă, spuse Philips ridicându-se de la birou. Să ştii că-mi dau destul de bine seama. Hai să-ţi arăt ce-a depistat programul.

Martin eliberă un ecran şi aşeză pe el radiografiile lui Marino, Lucas, Collins şi McCarthy. Mai întâi cu degetul, apoi cu ajutorul hârtiei găurite, încercă să-i arate pe fiecare anomaliile de densitate.

– Mie mi se par toate la fel, recunoscu Michales.

– Tocmai ăsta e clenciul, zise Philips. Asta arată cât de bun e sistemul.

Simplul fapt că vorbea cu Michaels îi stârnise din nou entuziasmul lui Philips.

Tocmai atunci telefonul sună şi Martin răspunse. Era doctorul Donald Travis de la Centrul Medical New York. Martin îi explică problema legată de Lynn Anne Lucas, dar intenţionat nu-i pomeni nimic despre anomalia radiologică. Apoi îl întrebă dacă putea aranja efectuarea unui examen CAT şi a unor radiografii speciale pe pacientul respectiv. Travis fu de acord şi închise. Imediat telefonul sună şi Helen îl anunţă că Denise era gata pentru următoarea angiogramă.

– Trebuie s-o şterg, îi spuse Michaels. Succes cu filmele. Nu uita că acum depinde de tine. Avem nevoie de această informaţie cât de repede ne-o poţi da.

Philips îşi luă şorţul din cuier şi-l urmă pe Michaels afară din birou.

CAPITOLUL 9

Unul din corpurile de iluminat fluorescente situat direct deasupra lui Kristin Lindquist era defect aşa încât licărea cu o frecvenţă ridicată şi emitea un bâzâit constant. Încercă să nu-l bage în seamă, dar era dificil. Nu se simţise bine începând de dimineaţă, când se trezise cu o uşoară durere de cap şi lumina clipitoare îi accentua senzaţia de rău. Era o durere surdă şi continuă şi Kristin observă că eforturile fizice nu o înrăutăţeau, aşa cum se întâmpla cu durerile ei de cap obişnuite.

Se uită la modelul masculin nud care poza pe platforma din mijlocul încăperii, apoi la ce schiţase până atunci. Desenul ei arătă searbăd, bidimensional şi lipsit de simţire. În mod normal îi plăceau orele de desen după modele vii. Dar în dimineaţa asta nu se simţea în apele ei şi asta se reflecta în rezultatul activităţii ei.

Măcar de-ar înceta să mai licăre lumina aia! O scotea din minţi. Cu mâna stângă îşi protejă ochii. Aşa era mai bine. Cu un cărbune nou începu să traseze o bază pe care să se sprijine silueta din desenul ei. Începu cu o linie perpendiculară, trăgând cărbunele în jos pe hârtie. Când îl ridică de pe hârtie, constată cu surprindere că nu rezultase nici o linie. Uitându-se la vârful cărbunelui, văzu o porţiune teşită acolo unde se frecase de hârtie. Crezând că era ceva în neregulă cu bucata de cărbune, Kristin îşi întoarse uşor capul ca să facă o probă pe un colţ al hârtiei. În timp ce făcea asta, observă că linia perpendiculară pe care tocmai o trasase apăruse la periferia câmpului ei vizual. Se uită din nou la ea şi linia dispăru. Rotindu-şi uşor capul, linia apăru iarăşi. Repetă manevra de câteva ori ca să fie sigură că nu avea halucinaţii. Ochii ei nu puteau percepe linia perpendiculară când capul era perfect aliniat cu aceasta. În orice direcţie şi-ar fi întors capul, linia apărea. Ciudat!

Kristin auzise despre migrene şi, cu toate că nu avusese

niciodată aşa ceva, presupuse că acum suferea de migrenă. După ce-şi strânse lucrurile şi le aşeză în dulap, Kristin îi spuse asistentului că nu se simţea bine şi se duse acasă.

În timp ce străbătea campusul, Kristin avu aceeaşi senzaţie de ameţeală pe care o observase şi în drum spre facultate. Era ca şi cum lumea din jur s-ar fi rotit brusc cu o fracţiune de grad astfel încât s-o facă pe Kristin să se dezechilibreze uşor în timpul mersului. Senzaţia era însoţită de un miros neplăcut şi totuşi vag familiar, şi de un ţiuit uşor în urechi.

Kristin locuia împreună cu colega ei, Carol Danforth, într-un apartament la etajul al treilea al unui bloc fără ascensor, aflat la numai un cvartal distanţă de campus. În timp ce urca scările, Kristin simţi o greutate în picioare, fapt care o făcu să se întrebe dacă nu cumva se îmbolnăvise de gripă.

Apartamentul era pustiu. Fără îndoială, Carol era la cursuri. Pe undeva, asta era bine, căci Kristin simţea nevoia să se odihnească nederanjată de nimeni, dar nu i-ar fi prins rău nici compasiunea lui Carol. Luă două aspirine, se dezbrăcă, se urcă în pat şi-şi puse o compresă rece pe frunte. Aproape imediat se simţi mai bine. Fusese o schimbare atât de bruscă încât rămase nemişcată, temându-se că dacă ar schiţa vreun gest, simptomele acelea stranii ar putea să reapară.

Când telefonul de pe noptieră sună, ridică încântată receptorul, căci voia să stea de vorbă cu cineva. Dar nu era nici una dintre prietenele sale. Era cineva de la clinica de ginecologie, care-i spunea că rezultatul testului Pap fusese anormal.

Kristin ascultă încercând să-şi păstreze calmul. I se spuse să nu fie îngrijorată, deoarece testele Pap anormale nu erau ieşite din comun, mai ales când erau asociate cu o uşoară eroziune a colului uterin, aşa cum avea ea, dar pentru mai multă siguranţă fu rugată să revină în după-amiaza aceea la clinică, pentru repetarea testului.

Kristin încercă să protesteze, pomenind de migrena de care suferea. Dar funcţionara de la ginecologie insistă, spunând că cu cât mai repede, cu atât mai bine. După-amiază aveau o fereastră în program, aşa încât Kristin putea să vină şi să plece în doi timpi şi trei mişcări.

Fără tragere de inimă, Kristin acceptă să se ducă. Poate că într-adevăr era ceva în neregulă cu ea şi în cazul ăsta trebuia să se comporte în mod responsabil. Dar îi era groază să se ducă singură. Încercă să-l sune pe prietenul ei, Thomas, dar bineîn-

ţeles, nu era acasă. Deşi îşi dădea seama de absurditatea situaţiei, Kristin nu-şi putea reprima sentimentul că era ceva nefast în legătură cu Centrul Medical Universitar.

Martin inspiră adânc înainte să intre la Patologie. În facultate, secţia aceasta fusese pentru Philips un adevărat coşmar. Prima lui autopsie fusese un chin care-l găsise total nepregătit. Îşi făcuse socoteala că are să fie ceva ca la cursul de anatomie din anul întâi, unde cadavrul semăna tot atât de puţin cu o fiinţă umană ca şi o statuie din lemn. Mirosul fusese neplăcut, dar cel puţin avusese o provenienţă chimică. În plus, laboratorul de anatomie se desfăşurase într-o atmosferă caracterizată de feste şi de glume, având darul de a atenua tensiunea. La patologie, lucrurile stăteau cu totul altfel. Autopsia se făcuse pe un băieţel de zece ani, care murise de leucemie. Trupul lui era palid, dar suplu şi mult prea natural. Când cadavrul fusese despicat cu brutalitate şi apoi eviscerat ca un peşte, Martin simţise că i se-nmoaie picioarele şi toată mâncarea consumată la prânz i se întoarce în gură. A evitat să vomite întorcându-şi capul într-o parte, dar esofagul îl ustura, ars de propriile sucuri digestive. Profesorul şi-a continuat expunerea cu un glas monoton, dar Philips n-a mai auzit nimic. A rămas în sală dar a suferit şi inima i s-a umplut de compasiune pentru băieţelul acela lipsit de viaţă.

Acum Philips deschidea din nou uşa care dădea spre secţia de patologie. Mediul era diferit ca ziua de noapte de ceea ce cunoscuse ca student. Serviciul fusese mutat în noua clădire a facultăţii de medicină şi adăpostea o dotare ultramodernă. În locul spaţiilor mici şi sumbre, cu tavane înalte şi podele de marmură, în care paşii răsunau nefiresc, noul amplasament al patologiei era spaţios şi curat. Materialele dominante erau melamina albă şi oţelul inoxidabil. Încăperile izolate fuseseră înlocuite de arii delimitate prin paravane înalte până la umeri. Pereţii erau împodobiţi cu reproduceri color ale unor picturi impresioniste, în special de Monet.

Secretara de la recepţie îl îndrumă pe Martin spre sala pentru autopsii, unde dr. Jefferey Reynolds le dădea o mână de ajutor rezidenţilor. Martin sperase să-l prindă pe Reynolds în biroul lui, dar secretara insistă spunându-i că doctorul Reynolds nu se supăra dacă era întrerupt. Pe Philips nu Reynolds îl preocupa, ci propria reacţie. Cu toate acestea, porni în direcţia

indicată de degetul secretarei.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. În faţa lui, pe o masă din oţel inoxidabil, asemenea unei hălci de carne, se afla un cadavru. Autopsia tocmai începuse cu o incizie în formă de Y, începând pe torace şi coborând până la pubis. Pielea şi ţesuturile se sub ea fuseseră trase într-o parte şi în alta, scoţând la iveală cutia toracică şi organele abdominale. În momentul intrării lui Philips, unul dintre rezidenţi tăia zgomotos cu un cleşte oasele.

Reynolds îl văzu pe Martin şi veni la el. Într-o mână ţinea un cuţit mare de autopsie ce semăna cu un cuţit de măcelărie. Martin privi în jurul lui ca să evite să se uite la procedura ce se desfăşura în faţa sa. Încăperea semăna cu o sală de operaţii. Era nouă şi modernă, fiind complet faianţată astfel încât să se poată curăţa uşor. Erau acolo cinci mese din oţel inoxidabil. Pe peretele din spate se vedea un şir de uşi pătrate de frigider.

– Salut, Martin, spuse Reynolds, ştergându-şi mâinile de şorţ. Îmi pare rău de cazul Marino. Mi-ar fi plăcut să te pot ajuta.

– Nu-i nimic. Mulţumesc c-ai încercat, oricum. Întrucât nu s-a făcut autopsie, am încercat să fac un examen CAT pe cadavru. Ştii ce-am găsit?

Reynolds clătină din cap.

– Creierul lipsea, spuse Philips. Cineva i-a scos creierul şi a cusut-o la loc aşa de fin încât practic să nu-ţi poţi da seama.

– Nu se poate!

– Ba da, zise Philips.

– Dumezeule! Îţi dai seama ce lovitură de teatru ar fi dacă presa ar afla de chestia asta, ca să nu mai vorbim de familie? Aştia cel puţin au refuzat cu hotărâre autopsia.

– Tocmai de-aia am vrut să discut cu tine, spuse Philips.

Urmă o pauză.

– Ia stai puţin, zise Reynolds. Nu cumva îţi închipui că patologia e amestecată în treaba asta?

– Nu ştiu, admise Philips.

Reynolds se înroşi la faţă şi câteva vene i se umflară pe frunte.

– Ei bine, pot să te asigur că acest cadavru nici măcar n-a trecut pe-aici. A fost dus direct la morgă.

– Dar cei de la neurochirurgie? întrebă Philips.

– Ce să-ţi spun, or fi ei băieţii lui Mannerheim cam săriţi de

pe fix, da' nici chiar aşa.

Martin sălta din umeri, apoi îi spuse lui Reynolds că adevăratul motiv pentru care trecuse pe acolo era ca să se intereseze de o pacientă. Ellen McCarthy, care fusese adusă moartă la urgenţe, cam cu două luni în urmă. Philips voia să ştie dacă i se făcuse autopsie.

Reynolds îşi scoase mănuşile şi porni spre zona centrală a secţiei. Folosindu-se de terminalul patologiei legat la computerul principal, el tastă numele lui Ellen McCarthy şi numărul de înregistrare. Imediat pe ecran apăru numele acesteia, urmat de dată şi de numărul autopsiei, precum şi de cauza decesului: rănire la cap având drept consecinţă o masivă hemoragie intracerebrală şi o hernie a bulbului rahidian. Reynolds găsi rapid o copie după raportul de autopsie şi i-o înmână lui Philips.

– Ai făcut cumva creierul? întrebă Philips.

– Bineînţeles că am făcut creierul! zise Reynolds. Îi smulse raportul din mână. Crezi că e posibil să nu facem creierul la un caz de rănire la cap? Ochii lui trecură rapid în revistă raportul.

Philips îl urmări în tăcere. Reynolds se îngrăşase cu peste douăzeci de kilograme de când fuseseră colegi de grupă la laborator în facultate şi un pliu de grăsime de la ceafă îi acoperea partea de sus a gulerului. Obrajii i se bucălaseră şi imediat sub piele se vedea o reţea fină de capilare roşii şi subţiri.

– Se poate să fi avut un acces epileptic înainte de accident, spuse Reynolds, continuând să citească.

– Cum s-a putut determina asta?

– Avea limba muşcată de mai multe ori. Nu e ceva sigur, doar o prezumţie...

Philips fu impresionat. Ştia că astfel de detalii de finete nu erau sesizate decât de patologii criminalişti.

– Uite şi secţiunea referitoare la creier, spuse Reynolds. Hemoragie masivă. Totuşi, e aici ceva interesant. Într-o porţiune a cortexului lobului temporal celulele nervoase erau moarte. Reacţia nevroglică[1] a fost foarte slabă. Nu s-a avansat nici un diagnostic.

– Ce zice despre aria occipitală? întrebă Philips. Am văzut acolo nişte anomalii radiografice subtile.

– S-a luat un singur eşantion şi a ieşit normal.

[1] *Referitor la nevroglie, un ţesut conjuctiv delicat care sprijină şi uneşte elementele esenţiale ale ţesutului nervos în sistemul nervos central (n. tr.).*

– Numai unul! Fir-ar să fie, aş fi vrut să fi fost mai multe.

– S-ar putea să ai noroc. Scrie aici că, după autopsie, creierul a fost conservat. O clipă.

Reynolds se duse la un fişier şi trase afară sertarul cu litera M. Philips se simţi uşor încurajat.

– Ei bine, a fost conservat şi păstrat, dar nu e la noi. L-a vrut neurochirurgia, aşa încât cred că e pe undeva în laboratorul de acolo.

După ce se opri să o urmărească pe Denise efectuând fără cusur şi cu eficienţă o angiogramă pe un singur vas sanguin, Philips se îndreptă spre neurochirurgie. Strecurându-se printre pacienţii din sala de aşteptare, se duse la biroul de recepţie al sălilor de operaţii.

– Îl caut pe Mannerheim, îi spuse el infirmierei blonde. Ai vreo idee când iese din operaţie?

– Ştim exact.

– Şi cam la ce oră o să fie asta?

– Acum douăzeci de minute. Celelalte două infirmiere râseră. Faptul că erau aşa de bine dispuse lăsa să se înţeleagă că în sălile de operaţii lucrurile se desfăşurau fără probleme. Rezidenţii lui închid operaţia. Mannerheim e în camera de odihnă.

Philips îl găsi pe Mannerheim prezidând o şedinţă. Cei doi medici japonezi şedeau la dreapta şi la stânga lui, zâmbind şi făcând plecăciuni la intervale neregulate. De faţă se mai aflau alţi cinci chirurgi şi toţi beau cafea. Mannerheim ţinea o ţigară între degetele cu care-şi ţinea ceaşca. Se lăsase de fumat cu un an în urmă, ceea ce însemna că nu-şi mai cumpăra ţigări, împrumutând în schimb de la cine se nimerea.

– Aşa că ştiţi ce i-am spus deşteptului ăla de avocat? spuse Mannerheim, gesticulând teatral cu mâna liberă. Fireşte că mă cred Dumnezeu. Ai cumva impresia că pacienţilor mei le-ar plăcea mai mult ca în creierele lor să vină să le facă curăţenie gunoierul?

Grupul izbucni într-un cor de exclamaţii aprobative, apoi începu să se disperseze. Martin se apropie de Mannerheim.

– Ia te uită cine a venit, radiologul nostru cel util.

– Ne străduim şi noi să fim de folos, spuse cu amabilitate Philips.

– Ei bine, pot să-ţi spun că n-am fost prea încântat de mica ta glumă telefonică, de ieri.

– N-am avut intenţia să fac o glumă, spuse Philips. Îmi cer scuze dacă remarca mea a părut deplasată. Nu ştiam că Marino murise şi observasem nişte anomalii foarte fine pe radiografia ei.

– Sarcina ta era să te uiţi la radiografie înainte ca pacientul să moară, spuse Mannerheim cu răutate.

– Uite ce e, problema despre care am venit să discutăm e alta. Creierul lui Marino a fost scos din cadavru.

Ochii lui Mannerheim se bulbucară şi faţa i se înroşi intens. Luându-l pe Philips de braţ, îl duse departe de medicii japonezi.

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva, mârâi el. Întâmplarea face să ştiu că astă-noapte ai mutat de la locul lui şi ai radiografiat cadavrul Lisei Marino fără să ai autorizaţie. Şi-ţi aduc la cunoştinţă că nu-mi place când cineva îmi futariseşte pacienţii. Mai ales când e vorba de nişte complicaţii.

– Ascultă, spuse Martin, eliberându-şi braţul din strânsoarea lui Mannerheim. Singurul lucru care mă interesează este legat de nişte anomalii radiografice ciudate care ar putea duce la o descoperire ştiinţifică importantă. Nu mă interesează câtuşi de puţin complicaţiile dumitale.

– Aşa te-aş şi sfătui. Dacă pe cadavrul Lisei Marino s-a făcut ceva ilegal, pe tine-o să cadă măgăreaţa. Eşti singurul despre care se ştie că a scos cadavrul din morgă. Să nu uiţi asta.

Mannerheim îşi flutură ameninţător degetul spre Philips.

Un sentiment subit de teamă legat de vulnerabilitatea profesională îl făcu pe Philips să ezite. Oricât i-ar fi displăcut să recunoască, Mannerheim avea dreptate în această privinţă. Dacă ajungea să se ştie că creierul lui Marino fusese scos, va trebui să dovedească faptul că nu el o făcuse. Denise, cu care întreţinea o relaţie personală, era singurul lui martor.

– Bine, s-o lăsăm de-o parte pe Marino, spuse Martin. Am găsit alt pacient cu aceleaşi caracteristici radiografice. O anume Ellen McCarthy. Din nefericire, a murit într-un accident rutier. Dar i s-a făcut autopsia aici, la Centrul Medical, iar creierul a fost conservat şi transferat la neurochirurgie. Aş vrea să intru în posesia acelui creier.

– Iar eu aş vrea să mă laşi naibii în pace. Sunt un om ocupat. Trebuie să mă îngrijesc de pacienţi adevăraţi, nu stau toată ziua cu fundul pe scaun să mă uit la nişte poze.

Mannerheim se întoarse şi începu să se îndepărteze.

Philips se simţi cuprins de un val de furie. Ar fi vrut să

strige: „Provincial nenorocit şi arogant ce eşti!" Dar n-o făcu. Tocmai asta aştepta – poate chiar dorea – Mannerheim. În schimb, Martin atacă ceea ce pentru chirurg se ştia că reprezintă călcâiul lui Ahile. Cu o voce calmă, de om înţelegător, îi spuse:

– Doctore Mannerheim, dumneata ai nevoie de un psihiatru.

Mannerheim se întoarse brusc, gata de confruntare, dar Philips ieşise deja pe uşă. Pentru Mannerheim, psihiatria reprezenta antiteza absolută a tot ceea ce preţuia el. După părerea lui, nu era decât o mlaştină de idioţenii hiperconceptuale şi cea mai mare insultă pe care o putea primi era să i se spună că avea nevoie de aşa ceva. Cuprins de o furie oarbă, intră ca o vijelie în vestiar, îşi scoase pantofii pătaţi de sânge şi-i aruncă cât colo. Aceştia se izbiră de un şir de dulapuri metalice şi alunecară sub chiuvete.

Apoi înşfăcă telefonul de perete şi făcu două apeluri telefonice zgomotoase. Mai întâi îl sună pe directorul spitalului, Stanley Drake, apoi pe şeful secţiei de radiologie, dr. Harold Goldblatt, insistând pe lângă fiecare că trebuia făcut neapărat ceva în privinţa lui Martin Philips. Ambii funcţionari ascultară în tăcere: Mannerheim era o personalitate puternică în cadrul comunităţii spitalului.

Philips nu era genul de om care să se supere des, dar când ajunse în biroul său, spumega de furie.

Helen îşi ridică privirea spre el şi-i spuse:

– Nu uita că peste cincisprezece minute e programat cursul cu studenţii medicinişti.

Philips făcu mărunt din buze în timp ce trecu pe lângă ea. Spre surprinderea lui, Denise stătea în faţa alternatorului, cercetând dosarele clinice ale lui McCarthy şi Collins.

– Ce-ai zice să mâncăm ceva, bătrâne? îl întâmpină ea.

– N-am timp, spuse el răstit, trântindu-se într-un scaun.

– Văd că eşti într-o dispoziţie grozavă.

Rezemându-şi coatele de birou, el îşi acoperi faţa cu mâinile. Urmă un moment de tăcere. Denise puse dosarele jos şi se ridică în picioare.

– Scuză-mă, spuse Martin printre degete. Am avut o dimineaţă dificilă. Spitalul ăsta e în stare să ridice bariere incredibile în faţa oricărei investigaţii lămuritoare. Aş fi putut

să dau peste o descoperire radiologică importantă, dar spitalul pare hotărât să mă descurajeze să cercetez mai îndeaproape.

– Hegel a scris undeva: "Nimic măreţ pe lumea asta nu s-a realizat fără pasiune", spuse Denise, cu o clipire a ochilor.

În colegiu, Denise se specializase în filozofie şi descoperise că lui Martin îi făcea plăcere s-o audă citându-i pe marii gânditori.

În cele din urmă, Philips îşi luă mâinile de la faţă şi zâmbi.

– Nu mi-ar fi stricat mai multă pasiune astă-noapte.

– Las în seama ta interpretarea cuvântului în acel context. Hegel nu s-a gândit nici pe departe la aşa ceva. În orice caz, mă duc să mănânc ceva. Eşti sigur că nu poţi să vii cu mine?

– Nici o şansă. Am de ţinut un curs cu studenţii de la medicină.

Denise porni spre uşă.

– Apropo, uitându-mă pe fişele lui Collins şi McCarthy, am observat că amândouă au avut nişte teste Pap atipice.

Denise se opri la uşă.

– Credeam că examenele lor ginecologice au fost normale, spuse Philips.

– La ambele paciente totul a fost normal, cu excepţia testelor Pap. Acestea au fost atipice, adică fără să fie de-a dreptul patologice, nu au fost întru totul normale.

– E ceva neobişnuit?

– Nu, dar trebuie ţinute sub urmărire, până când testele revin la normal. N-am văzut nici un raport normal. Mă rog, poate că nu-i nimic. M-am gândit doar să-ţi spun. Pa!

Philips îi făcu cu mâna, dar rămase la birou, încercând să-şi amintească fişa clinică a Lisei Marino. Avea impresia că-şi amintea de faptul că şi acolo erau menţionate nişte teste Pap. Ieşind pe jumătate în hol, îi atrase atenţia lui Helen:

– Aminteşte-mi să mă duc până la clinica de ginecologie în după-amiaza asta.

La ora unu şi cinci minute după-amiaza, înarmat cu caruselul pe care scria „Instalaţia CAT - curs introductiv", Philips intră în amfiteatrul Walowski Memorial. Era cu totul diferit faţă de restul secţiei de radiologie, care avea un aspect utilitar, fiind înghesuită într-un spaţiu inadecvat. Sala era excesiv de luxoasă, arătând mai mult ca o sală de proiecţie de la Hollywood decât ca un amfiteatru de spital. Fotoliile erau

tapiţate cu pluş moale şi aranjate în trepte, oferind fiecărui ocupant o vedere nestânjenită a ecranului. Când Philips intră, sala era deja plină.

Îşi montă caruselul pe proiector şi-şi aranjă podiumul. Studenţii îşi ocupară la repezeală locurile, acordându-i toată atenţia. Philips stinse luminile şi trecu la prima fotogramă.

Cursul era bine finisat. Martin îl susţinuse de mai multe ori. Începea cu originea conceptului de scanner CAT, datorată lui Geoffrey Hornsfield din Anglia, urmată de o trecere în revistă cronologică a dezvoltării domeniului respectiv. Philips avu grijă să accentueze că deşi se folosea un tub de raze X, imaginea rezultată era de fapt o reconstituire matematică făcută după ce un computer analizase informaţiile. De îndată ce studenţii au înţeles acest concept fundamental, avu senzaţia că obiectivul principal al cursului fusese îndeplinit.

În timp ce vorbea, mintea lui Martin începu să rătăcească. Era atât de familiarizat cu materialul predat încât amănuntul nu avea importanţă. Admiraţia sa faţă de cei care dezvoltaseră investigaţia CAT includea şi o undă de invidie. Dar pe de altă parte îşi dădu seama că, dacă propria sa temă de cercetare se dovedea valabilă, avea să fie catapultat şi el în centrul atenţiei lumii ştiinţifice. Era posibil ca strădaniile sale să aibă un impact şi mai revoluţionar asupra radiologiei de diagnosticare. În mod cert aveau să-l aducă în competiţia pentru Premiul Nobel.

Chiar în mijlocul unei fraze care descria capacitatea instalaţiei CAT de a depista tumorile, avertizorul electronic al lui Philips sună. Aprinzând luminile, îşi ceru scuze şi alergă la telefon. Ştia că Helen nu l-ar fi chemat decât în caz de maximă necesitate. Dar operatoarea îi spuse că era un apel din afară şi, înainte să poată protesta, i se făcu legătura cu doctorul Donald Travis.

– Donald, spuse Martin, făcându-şi mâna căuş în jurul receptorului. Sunt în mijlocul unui curs, n-ar fi mai bine să te sun eu mai târziu?

– La naiba, nu! ţipă Travis. Mi-am pierdut o bună parte din dimineaţă căutându-ţi acel legendar transfer de la miezul nopţii.

– Şi n-ai găsit-o pe Lynn Anne Lucas?

– Nu. De fapt, în ultima săptămână nu s-a efectuat nici un singur blestemat de transfer de la voi.

– E tare ciudat. Mi s-a menţionat în mod clar Centrul Medical New York. Uite cum facem, am să sun din nou la noi

la Internări, dar te rog să mai verifici o dată, e important.

Philips întrerupse convorbirea dar mâna îi zăbovi o clipă pe receptor. Conlucrarea cu birocraţia era aproape la fel de anevoioasă ca şi colaborarea cu indivizi de teapa lui Mannerheim. Înapoindu-se la podiumul său, încercă să reia cursul de unde rămăsese dar nu se mai putea concentra. Pentru prima oară de când preda, invocă o urgenţă falsă şi încheie în grabă lecţia.

Reveni în birou, unde Helen îşi ceru scuze pentru întrerupere, spunând că doctorul Travis insistase. Philips îi spuse că nu era nici o problemă iar ea îl urmă în birou, înşirându-i mesajele primite între timp. Directorul spitalului, Stanley Drake, sunase de două ori, cerând să i se răspundă la apel cât mai curând posibil. De la Houston, sunase doctorul Robert McNeally, care întrebase dacă Philips era dispus să prezideze secţiunea de neuroradiologie a convenţiei anuale de radiologie de la New Orleans. Avea nevoie de răspuns până la sfârşitul săptămânii. Helen dădu să treacă la punctul următor, când Philips ridică brusc mâna.

– Deocamdată, suficient!

– Dar mai sunt şi altele.

– Ştiu. Întotdeauna mai sunt şi altele.

Helen îl privi consternată.

– Ai de gând să-l suni pe domnul Drake?

– Nu. Sună-l tu şi spune-i că sunt prea ocupat astăzi şi c-am să vorbesc cu el mâine.

Helen era atât de înţeleaptă încât să ştie când să-l lase în pace pe şeful ei.

Rămas în pragul biroului său, Philips aruncă o privire de ansamblu asupra încăperii. Dezordinea provocată de stivele de radiografii craniene fusese îndepărtată şi în locul lor apăruseră angiogramele din acea dimineaţă. Cel puţin Kenneth Robbins, tehnicianul său şef, era stăpân pe situaţie.

Munca reprezenta elementul stabilizator al lui Philips. Se aşeză, luă microfonul şi începu să dicteze. Ajunsese la ultima angiogramă când îşi dădu seama că cineva intrase în birou şi aştepta în spatele său. Aşteptându-se să fie Denise, Philips dădu surprins cu privirea de faţa zâmbitoare a lui Stanley Drake, directorul spitalului.

După modul de gândire al lui Philips, Drake semăna cu un politician blajin şi stilat. În orice moment arăta foarte elegant în

costumul său bleumarin pepit, cu vestă şi lanţ de ceas aurit. Îşi purta cravatele de mătase cu un buton special astfel încât acestea se iţeau aproape orizontal din gulerul cămăşilor imaculate. Era singurul dintre cei pe care-i cunoştea Philips care încă mai purta butoni de mânecă franţuzeşti. Nu se ştie cum, reuşea să-şi menţină o faţă bronzată, chiar şi în timpul unui aprilie ploios la New York.

Philips se întoarse la angiograma lui şi continuă să dicteze.

– În concluzie, pacientul prezintă o mare malformaţie arteriovenoasă în zona ganglionară bazală stânga. alimentată de arterele coroidiene cerebrală mediană stânga şi cerebrală posterioară stânga. Punct. Sfârşitul dictării. Mulţumesc.

Aşezând microfonul pe masă, Philips se întoarse cu faţa la director. Îl irita faptul că în spitalul acesta exista un atât de mic respect pentru nevoia de izolare a oamenilor încât Drake găsea cu totul firesc să intre în biroul lui fără să bată la uşă.

– Doctore Philips, mă bucur să te văd, spuse Drake, zâmbind. Ce mai face soţia dumitale?

Philips se uită la el o clipă, neştiind dacă să râdă sau să se supere. În cele din urmă, spuse pe un ton indiferent:

– Am divorţat de-acum patru ani.

N-avea nici un chef să-l menajeze. Drake înghiţi în sec, zâmbetul pălindu-i pentru o clipă. Schimbă subiectul, spunând cât de încântat era consiliul directorial al spitalului de funcţionarea fără cusur a secţiei de neuroradiologie de la numirea lui Philips. Urmă o pauză. Philips se mulţumi să privească. Ştia de ce venise Drake la el şi n-avea de gând să-i facă viaţa mai uşoară.

– În fine, spuse administratorul, arborând un ton mai serios. Gura mică i se strânse, abandonând zâmbetul. Am venit să discutăm despre această situaţie nefericită legată de cazul Marino.

– Despre ce e vorba? întrebă Philips.

– Despre faptul că trupul neînsufleţit al bietei fete a fost manipulat în mod ireverenţios şi radiografiat fără autorizaţie de examinare postmortem.

– Iar creierul i-a fost furat, spuse Philips. Radiografierea unui cadavru şi dispariţia unui creier nu se înscriu în aceeaşi categorie!

– Bineînţeles. Acum, dacă dumneata eşti sau nu implicat în această dispariţie a creierului este lipsit de relevanţă în acest moment. Problema e că...

– O clipă, vă rog! Philips se îndreptă în scaunul său. Vreau să vă fie foarte clar: am radiografiat cadavrul ăsta, e-adevărat. Dar nu eu am luat creierul!

– Domnule doctor, pe mine nu mă preocupă cine a luat creierul. Mă preocupă faptul că acest creier a fost luat de la locul lui. În acest moment, responsabilitatea mea este să protejez spitalul şi pe angajaţii săi de o publicitate proastă şi de neplăceri de ordin financiar.

– Iar pe mine mă preocupă cine a luat creierul ăsta, mai ales dacă cineva crede că eu aş fi putut fi acela.

– Domnule Philips, nu e nevoie să ne alarmăm. Spitalul a vorbit deja cu cei de la morgă. Familia nu va afla despre acest episod nefericit. Dar trebuie să-ţi reamintesc poziţia fragilă pe care o ai în acest caz şi trebuie să te implor să abandonezi chestiunea. E cât se poate de simplu.

– Cumva Mannerheim v-a pus la curent cu această anchetă? întrebă Philips, simţind cum calmul începea să-l părăsească.

– Doctore, te rog să-mi înţelegi poziţia, spuse Drake. Sunt de partea dumitale. Încerc să înăbuş un mic incendiu înainte să se agraveze şi să provoace pagube. E spre binele tuturor. Nu-ţi cer decât să fii rezonabil.

– Vă mulţumesc, spuse Philips, ridicându-se în picioare. Vă mulţumesc că aţi trecut pe la mine. Vă sunt recunoscător pentru sugestii şi am să reflectez profund asupra lor.

Philips îl conduse grăbit pe Drake afară din birou, apoi închise uşa.

Rememorând conversaţia, îi veni greu să creadă că avusese loc cu adevărat. Prin uşă îl auzi pe Drake discutând cu Helen, aşa încât ştiu că nu visase. Dar mai mult ca oricând, asta îl hotărî să se elibereze de concurenţa interdepartamentală meschină. Niciodată nu-i fusese mai limpede că cercetarea lui trebuia să reuşească.

Cu un sentiment de motivare sporit, Philips luă lista principală a radiografiilor craniene efectuate în ultimii zece ani. Confruntând numerele de înregistrare de pe plicuri, determină rapid ordinea în care fuseseră depozitate. Luă primul plic, tăie numele de pe listă şi scoase radiografiile din plic. Separă perechea de radiografii laterale, punând la loc restul. După ce-i dădu computerului informaţiile necesare, introduse unul din filme în scannerul cu laser. Pe celălalt îl aşeză pe proiector. Raportul radiografic ajunse lângă imprimantă.

La fel ca majoritatea indivizilor scrupuloşi, Philips avea obiceiul să întocmească liste. Apucase să scrie numele Marino, Lucas, Collins şi McCarthy când telefonul sună. Era Denise, care-l anunţa că prima angiogramă de după-amiază era gata de pornire. Philips reflectă o clipă, apoi îi spuse că prezenţa lui ar fi fost inutilă şi-i sugeră să meargă mai departe cu studiul, atâta timp cât se simţea în largul ei. După cum bănuise, ea se arătă încântată de acest vot de încredere.

Revenind la lista sa, Philips tăie cu o linie numele lui Collins. În dreptul lui Marino scrise: „morgă, vezi Werner". Intuiţia îi spunea că custodele ştia ce se întâmplase cu cadavrul Lisei Marino. Lângă McCarthy, Philips scrise: „laborator neurochirurgie". Mai rămânea Lucas. După conversaţia cu Travis, era convins că fata nu se afla la Centrul Medical New York, doar dacă nu cumva fusese internată sub un alt nume, lucru care nu prea avea sens, aşa că scrise în dreptul ei: „infirmiera din schimbul de noapte, neuro 14 Vest".

Luă apoi telefonul şi sună iar la Internări. Treizeci şi şase de semnale fură necesare până când cineva catadicsi să-i răspundă. Încă o dată persoana cu care trebuia să vorbească fu de negăsit. Philips îşi lăsă numele însoţit de rugămintea de a fi sunat la telefon.

În acelaşi moment computerul termină rularea programului. Philips citi raportul cu mult interes, comparându-l cu vechea citire şi apoi verificând chiar filmul. Computerul nu numai că depistase tot ceea ce era menţionat în raportul vechi dar găsise şi o uşoară îngroşare a osului şi o opacitate în sinusurile frontale care nu fuseseră sesizate la prima citire. Uitându-se la film, Philips fu nevoit să cadă de acord cu computerul. Era uluitor.

Tocmai repeta procedura cu filmul următor când Helen îşi vârî capul pe uşă ca să-l anunţe, pe un ton conciliant, că „şeful ăl mare" vrea să-l vadă cât de curând posibil.

Biroul directorului Harold Goldblatt era situat la celălalt capăt al secţiei, într-o aripă a clădirii care se iţea în curtea centrală ca o mică tumoare dreptunghiulară. Toată lumea ştia când pătrundea pe domeniul lui pentru că podeaua era acoperită cu covoare iar pereţii erau acoperiţi cu lambriuri de mahon. Îi amintea lui Philips de una din acele firme de avocaţi din centru, al căror antet conţinea tot atâtea nume cât o pagină din cartea de telefon.

Bătu la uşa masivă din lemn şi intră. Goldblatt şedea la biroul său din lemn de mahon. Încăperea avea ferestre pe trei laturi şi biroul de lemn era aşezat cu faţa la uşă. Asemănarea cu Biroul Oval era mai mult decât întâmplătoare. Goldblatt venera însemnele exterioare ale puterii şi, după o viaţă de manevre machiavelice, devenise o personalitate internaţională în radiologie. Într-o vreme fusese un bun neuroradiolog; acum devenise o instituţie, iar cunoştinţele sale profesionale erau învechite şi, prin urmare, limitate. Deşi Martin avea în sinea lui o părere cinică despre felul cum înţelegea Goldblatt unele inovaţii precum scannerul CAT, totuşi îl admira ca om. Fusese una din principalele forţe care ridicaseră radiologia la statutul ei prestigios actual.

Goldblatt se ridică să-i strângă mâna lui Philips şi-i făcu semn să ia loc într-un fotoliu din faţa biroului. Era un bărbat viguros, de şaizeci şi patru de ani. Continua să se îmbrace ca atunci când absolvise Harvardul în 1939. Costumul lui era un ansamblu pătrăţos din trei piese, cu pantaloni bufanţi şi cu manşete ridicate la vreo doi centimetri deasupra gleznelor. Purta un papion subţire, legat de mână şi, în consecinţă, strâmb aşezat şi asimetric. Avea părul aproape alb şi tăiat într-o tunsoare militărească modificată, care permitea o oarecare lungime peste urechi. Îl privi insistent pe Martin pe deasupra ochelarilor săi „Ben Franklin", cu rame de sârmă.

– Doctore Philips, începu Goldblatt, aşezându-se. Îşi sprijini coatele pe tăblia biroului, prinzându-şi mâinile într-o strânsoare viguroasă. Aducerea cadavrelor care abia dac-au apucat să se răcească, de la morgă în incinta secţiei, în miez de noapte, nu se încadrează în ideile mele despre practica medicală curentă.

Philips fu de acord că părea ceva de domeniul absurdului şi, ca o explicaţie, nu ca o scuză, îi spuse mai întâi lui Goldblatt despre programul de citire al radiografiilor pus la punct de el şi de William Michaels, apoi despre anomaliile de densitate depistate de respectivul program pe radiografia Lisei Marino. Îi mai spuse că avusese nevoie de radiografii suplimentare pentru caracterizarea anomaliei. Adăugă că considera imperios necesar să meargă mai departe cu această descoperire pentru că ar putea fi folosită în lansarea conceptului de analizor de raze X computerizat.

După ce îl ascultă pe Philips, Goldblatt zâmbi blajin, încu-

viinţând din cap.

– Ascultându-te Martin, mă întreb dacă îţi dai seama cu exactitate ce faci.

– Păi, eu cred că da.

Comentariul lui Goldblatt îl surprinsese pe Philips şi era greu să nu se simtă jignit.

– Nu mă refer la latura tehnică a strădaniilor tale, ci la implicaţiile acestei activităţi. Cinstit vorbind, nu cred că secţia noastră poate sprijini un proiect al cărui ţel este să înstrăineze şi mai mult pacientul de medic, faţă de situaţia care şi aşa e alarmantă. Dumneata propui un sistem prin care radiologul este înlocuit de o maşină.

Martin rămase consternat. Nu era pregătit să facă faţă unei acuzaţii de erezie din partea lui Goldblatt. S-ar fi aşteptat la aşa ceva numai din partea radiologilor de o competenţă îndoielnică, despre care Philips ştia că sunt mult prea mulţi.

– Ai un viitor promiţător, continuă Goldblatt, şi aş dori să te ajut să nu ţi-l strici. De asemenea, sunt hotărât să apăr integritatea acestei secţii în cadrul centrului nostru medical. Am senzaţia că ar trebui să-ţi îndrepţi înclinaţiile ştiinţifice spre o direcţie mai acceptabilă. În orice caz, îţi este interzis să mai faci alte radiografii pe cadavre, fără autorizaţie. Lucrul ăsta nici n-ar fi trebuit spus.

Philips avu o intuiţie subită. De bună seamă, Mannerheim ajunsese la Goldblatt. Nu exista o altă explicaţie. Dar Mannerheim era o *prima donna* căreia nu-i plăcea să împartă cu nimeni lumina reflectoarelor. De ce colabora el acum cu Goldblatt şi, probabil, cu Drake? Era ilogic.

– Un ultim amănunt, spuse Goldblatt, împreunându-şi degetele la vârfuri. Mi s-a adus la cunoştinţă că ai format un soi de legătură cu una dintre rezidente. Nu cred că secţia noastră poate tolera acest gen de fraternizare.

Philips se ridică brusc în picioare, cu privirea îngustată şi cu muşchii feţei tensionaţi:

– În afară de cazul în care rezultatele profesionale ar fi compromise, spuse el rar, viaţa mea personală nu este câtuşi de puţin treaba secţiei.

Se întoarse cu spatele şi ieşi din birou. Goldblatt strigă după el, spunând ceva despre imaginea secţiei, dar Philips nu se opri.

Trecu de Helen fără să-i arunce o privire măcar, deşi aceasta se ridicase cu carnetul de mesaje în mână. Trânti uşa, se

aşează în faţa alternatorului şi-şi luă microfonul. Cel mai bine era să muncească şi să lase să treacă ceva timp înainte de a se confrunta cu propriile sentimente. Telefonul sună, dar nu-l băgă în seamă. Helen răspunse şi-l făcu atent cu soneria de alarmă. Philips se duse la uşă şi, printr-o pantomimă, o întrebă pe Helen cine era. Dr. Travis, îi spuse ea.

Travis îl înştiinţă pe Martin că în mod absolut sigur nu exista nici o Lynn Anne Lucas la Centrul Medical NewYork. Scotocise prin tot spitalul, interesându-se de toate felurile posibile prin care se puteau încurca lucrurile în cazul unui transfer. Îl întrebă apoi pe Philips ce aflase de la Internări.

– Nu cine ştie ce, spuse pe un ton jalnic Philips.

Se simţea jenat de faptul că nu verificase după ce-l supusese pe Travis la tot efortul ăsta. Imediat după ce închise, sună la Internări. De data aceasta insistenţa îi fu răsplătită şi reuşi în fine să vorbească cu femeia care răspundea de externări şi de transferuri. O întrebă cum se putea ca un pacient să părăsească spitalul la miezul nopţii.

– Pacienţii nu sunt prizonieri aici, îi spuse funcţionara. A fost cumva internat prin secţia de urgenţe?

– Da.

– Ei, atunci nu-i nimic neobişnuit, spuse femeia. De multe ori internaţii de la urgenţe sunt transferaţi după ce au intrat într-o stare stabilă, dacă medicul particular în cauză nu are autorizaţie de tratament aici.

Philips mormăi ceva în semn că înţelesese, apoi ceru amănunte despre Lynn Anne Lucas. Întrucât computerul de prelucrare a informaţiilor folosit de cei de la Internări era programat după numărul de înregistrare sau după data naşterii, funcţionara îi spuse că va trebui să se intereseze de numărul ei de înregistrare din registrul de la urgenţe înainte de a-i putea da vreo informaţie. Urma să-l sune cât mai curând posibil.

Martin încercă să revină la operaţiunea de dictare, dar îi era greu să se concentreze. Chiar sub nasul lui se aflau dosarele clinice ale lui Collins şi McCarthy. Îşi aminti remarcile făcute de Denise cu privire la testele Pap. Ce ştia el despre ginecologie în general şi despre testele Pap în particular era neglijabil. Îşi îmbrăcă halatul alb lung, luă dosarul lui Katherine Collins şi plecă din birou. Trecând pe lângă Helen îi spuse că se va întoarce imediat şi o avertiză să nu-l sune decât în caz de urgenţă.

Primul pas de făcut era biblioteca. Trecând pe lângă câţiva pacienţi externi îmbrăcaţi ca pentru ploaie, Philips decise să o ia prin tunel. La noua clădire a facultăţii de medicină se ajungea pe acelaşi traseu pe care Philips îl parcurgea ca să ajungă acasă. Se afla imediat după scara care urca la vechea facultate, aceasta fiind abandonată cu doi ani în urmă, când noile amenajări fuseseră definitivate.

Clădirea veche ar fi urmat să fie renovată, pentru a se asigura spaţiul necesar ca aerul pentru secţiile clinice în plină dezvoltare precum radiologia, dar datorită depăşirilor enorme ale cheltuielilor, banii se terminaseră când noua facultate se apropiase de terminare. După doi ani, chiar şi o secţiune a noii clădiri încă mai aştepta o suplimentare de fonduri. Aşa încât proiectul de renovare al vechii facutăţi fusese amânat pentru o perioadă incertă iar secţiile clinice erau nevoite să aştepte.

Noua facultate era extrem de diferită de ceea ce Philips cunoscuse în srudenţie: în mod deosebit biblioteca. Nimeni nu se zgârcise la bani, acesta fiind cu siguranţă motivul pentru care vechea clădire zăcea părăsită. Foaierul era spaţios şi cu covoare aşternute pe jos, două scări gemene spiralate urcând spre nivelul superior.

Fişierul bibliotecii se afla sub marginea balconului care forma mezaninul. Philips luă numărul de catalog al unui tratat de ginecologie obişnuit. Cu toate că voia să citească despre testul Pap, sau Papanicolau, nu avea nevoie de un tratat exhaustiv de citologie. Era deja prevenit despre eficacitatea testului. Ca metodă de depistare a cancerului, era probabil cel mai bun şi cel mai eficient. Ba chiar îl făcuse de câteva ori, în studenţie, deci ştia că era extrem de simplu, doar o uşoară răzuire a suprafeţei cu o spatulă, după care materialul se întinde pe o lamă de sticlă. Ce nu-şi amintea era clasificarea rezultatelor şi ce trebuia făcut în cazul în care rezultatul ieşea „atipic".

Din, păcate, manualul nu-i fu de prea mare ajutor. Nu spunea decât că orice cervix suspect trebuia analizat în continuare cu testul Schiller, care era o tehnică de colorare cu iod a colului uterin, pentru stabilirea zonelor anormale, sau, de asemenea, prin biopsie ori colposcopie. Neştiind ce-i aceea colposcopie, Philips se văzu nevoit să folosească indexul. Era vorba de o procedură în care examinarea cervixului se făcea cu un instrument asemănător microscopului.

Lucrul care-l surprinse cel mai mult pe Philips a fost să afle

că zece până la cincisprezece procente din cazurile noi de cancer al colului uterin apăreau la tinerele între douăzeci şi douăzeci şi nouă de ani. Până atunci, avusese impresia greşită că această maladie era o problemă a unei grupe de vârstă mai înaintate. Nici că se putea un argument mai puternic în favoarea examenului ginecologic anual.

Martin înapoie manualul şi porni spre clinica de ginecologie a universităţii. Îşi aminti că acest serviciu constituia o zonă interzisă pentru studenţii de la medicină, ceea ce era ca şi cum ai fi atârnat o halcă de carne în faţa unor animale flămânde, dat fiind că femeile erau de obicei studente de pe la alte facultăţi. Pacientele aflate la dispoziţia medicinistilor erau bătrânele multipare, cliente obişnuite ale clinicii, iar contrastul făcea ca toate celelalte studente să arate ca nişte postere din Playboy.

Philips avu o senzaţie distinctă de stinghereală în momentul în care se apropie de funcţionara de la recepţie. Când se opri în faţa ei, ea îşi flutură pleoapele şi se strădui în mod jalnic să-şi umfle pieptul plat. Martin se zgâi la ea, căci faţa ei îi crea o impresie stranie. Îi evită privirea când îşi dădu seama că de vină era doar faptul că avea ochii neobişnuit de apropiaţi.

– Sunt doctorul Martin Philips.

– Bună ziua, eu sunt Ellen Cohen.

Fără voia lui, Philips se uită din nou la ochii lui Ellen Cohen.

– Aş vrea să vorbesc cu doctorul de serviciu.

Ellen Cohen îşi flutură din nou pleoapele.

– Domnul doctor Harper consultă o pacientă în clipa asta, dar o să termine de îndată.

În oricare altă secţie, Philips ar fi intrat probabil direct în cabinetul pentru consultaţii. De data asta însă se întoarse cu faţa spre sala de aşteptare, simţindu-se la fel de sfios cum îşi amintea că fusese la doisprezece ani, când o aştepta pe mama lui la coafor. Erau acolo vreo cinci, şase femei care se uitau la el cu atenţie. În clipa în care îi surprinseră privirea, se întoarseră la revistele pe care le citeau.

Martin se aşeză pe un scaun din imediata apropiere a biroului recepţionerei. Cu gesturi furişate, Ellen Cohen îşi luă romanul ieftin de pe birou şi îl aruncă într-un sertar. Când Philips privi din întâmplare în direcţia ei, îi zâmbi.

Philips îşi lăsă mintea să se întoarcă la Goldblatt. Tupeul cu care individul îşi închipuia că are dreptul să-i impună ce să facă

cu viaţa sa personală, sau chiar cu munca lui de cercetare, era uluitor. Poate că dacă secţia i-ar fi finanţat cercetările ar mai fi fost o justificare, dar nu era aşa. Contribuţia pe partea de radiologie era timpul liber al lui Martin. Fondurile necesare pentru aparatură şi cheltuielile de programare, deloc neglijabile, proveneau din sursele aflate la dispoziţia Departamentului pentru Ştiinţa Computerelor unde lucra Michaels.

Deodată Philips îşi dădu deama că o pacientă se apropiase de secretară şi o întreba despre semnificaţia unui test Pap atipic. Părea să vorbească cu greutate şi felul cum stătea rezemată de birou trăda slăbiciunea.

– Despre asta, drăguţă, spuse Ellen Cohen, va trebui să discuţi cu domnişoara Blackman. Secretara simţi de îndată privirea atentă a lui Philips. Eu nu sunt medic, râse ea, mai mult pentru el. Ia loc. Domnişoara Blackman o să iasă acuşica.

Kristin Lindquist era sătulă de câte necazuri avusese în ziua aceea.

– Mi s-a spus că voi fi consultată imediat, spuse ea şi începu să-i povestească secretarei că în dimineaţa aceea avusese o durere de cap, ameţeli şi tulburări de vedere aşa că realmente nu mai putea să aştepte ca şi cu o zi înainte.

– Vă rog să o anunţaţi imediat pe domnişoara Blackman că am venit. Mi-a telefonat acasă şi mi-a spus că nu va fi nici o întârziere.

Kristin se întoarse şi se îndreptă spre un scaun aflat în faţa lui Philips. Se mişca încet, ca un om nesigur pe echilibrul său.

Ellen Cohen făcu o grimasă de exasperare când surprinse privirea lui Philips, vrând să-i sugereze probabil că pretenţiile nu erau rezonabile, dar se ridică s-o caute pe infirmieră. Martin se întoarse cu privirea spre Kristin. Se străduia să facă asociaţii între testele Pap atipice şi simptomele neurologice vagi. Kristin închise ochii aşa încât Philips o putu cerceta fără s-o facă să se simtă stingheră. Presupuse că avea în jur de douăzeci de ani. Imediat Philips deschise dosarul clinic al lui Katherine Collins şi frunzări rapid paginile până când găsi prima însemnare de la neurologie: ca simptome reclamate de pacientă erau descrise dureri de cap, ameţeli şi tulburări vizuale.

Se uită din nou la Kristin Lindquist. Era oare femeia din faţa lui un alt caz cu acelaşi tablou radiologic? Philips simţi că era posibil. După toate dificultăţile întâmpinate în efectuarea unor radiografii suplimentare la ceilalţi pacienţi, ideea de a fi

găsit un caz nou era extrem de seducătoare. Putea face toate radiografiile necesare de la bun început.

Nemaiavând nevoie de alte îndemnuri, se apropie şi o bătu uşor pe umăr. Ea tresări surprinsă şi-şi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr blond. Expresia ei încărcată de teamă îi dădea un aspect deosebit de vulnerabil şi Martin deveni subit conştient de frumuseţea fetei.

Alegându-şi cuvintele cu grijă, Martin se prezentă, spunând că era de la secţia de neuroradiologie şi că o auzise fără să vrea cum îi descria secretarei simptomele avute. Îi spuse că văzuse radiografii ale altor patru fete cu probleme similare şi credea că ar fi spre folosul ei să facă o radiografie. Avu grijă să sublinieze că era doar o măsură pur preventivă şi că nu trebuia să se alarmeze.

Pentru Kristin spitalul era plin de surprize. La prima ei vizită, din urmă cu o zi, aşteptase ore în şir. Acum avea în faţa ei un medic care, după toate aparenţele, avea nevoie de pacienţi.

– Nu prea-mi sunt dragi spitalele, zise ea. Ar fi vrut să adauge „şi doctorii", dar i se păru prea lipsit de respect.

– Ca să-ţi spun adevărul, şi eu simt la fel, spuse Philips. Apoi zâmbi. Îi plăcuse din primul moment de această tânără atrăgătoare şi era animat de sentimente proteguitoare. Dar o radiografie n-o să dureze mult.

– Nici acum nu mă simt prea bine şi cred că cel mai bine ar fi să ajung cât mai repede acasă.

– Terminăm imediat, spuse Philips. Asta pot să ţi-o promit. Numai un film. Am să ţi-l fac chiar eu.

Kristin ezită. Pe de o parte, detesta spitalul. Pe de alta, se simţea rău şi era susceptibilă faţă de preocuparea maifestată de Philips.

– Ei ce zici? insistă el.

– În regulă, spuse ea în sfârşit.

– Excelent. Cât crezi că mai ai de stat aici, la clinică?

– Nu ştiu. Mi s-a spus că n-o să dureze .

– Bun. Să nu pleci fără mine, zise Martin.

După câteva minute, Kristin fu chemată. Aproape în acelaşi moment, uşa se deschise şi doctorul Harper îşi făcu apariţia.

Philips îl recunoscu ca fiind unul dintre rezidenţii pe care îi văzuse în diferite ocazii în spital sau în preajma acestuia. Nu se cunoşteau, dar ţeasta lustruită a individului era greu de uitat. Philips se ridică şi se prezentă. Urmă o pauză jenantă. Ca rezi-

dent. Harper nu avea un cabinet propriu şi deoarece ambele săli de consultaţii erau ocupate, nu aveau unde să stea de vorbă. Până la urmă, ieşiră în coridorul strâmt.

– Ce pot să fac pentru dumneavoastră? întrebă Harper, cu oarecare suspiciune. Era ceva neobişnuit ca directorul adjunct al neuroradiologiei să viziteze ginecologia, dat fiind că domeniile de interes şi ariile de investigaţie ale celor două specialităţi se aflau la polii opuşi ai spectrului medical.

Philips îşi începu investigaţia în termeni destul de vagi, exprimându-şi interesul faţă de calitatea personalului clinicii, de cât timp se afla Harper acolo şi dacă îi plăcea să lucreze în clinică. Harper îi dădu nişte răspunsuri scurte, iar ochii săi mici treceau grăbiţi peste faţa lui Philips în timp ce-i explica faptul că clinica universităţii reprezenta un stagiu facultativ de două luni pentru un rezident din ciclul superior, adăugând că devenise o treaptă simbolică necesară pentru cei ce doreau să fie chemaţi să facă parte din personalul spitalului, după încheierea perioadei de rezidenţiat.

– Ştiţi ceva? spuse Harper după o pauză. Am de consultat o droaie de pacienţi.

Martin îşi dădu seama că în loc să netezească drumul spre dialog, întrebările sale îl făceau pe celălalt să se simtă şi mai neliniştit.

– Mai am un singur lucru să întreb, spuse el. Când un test Pap iese „atipic", ce se face de obicei?

– Depinde, spuse Harper precaut. Sunt două categorii de celule atipice. Unele sunt atipice dar nu sunt semnificative pentru o tumoare, în vreme ce celelalte sunt şi ele atipice, dar sugerează o tumoare.

– În oricare dintre situaţii, n-ar trebui să se facă ceva? Adică, dacă testul nu e normal, trebuie analize suplimentare, nu?

– Ba da, spuse Harper evaziv. Dar de ce-mi puneţi astfel de întrebări?

Avea impresia clară că era încolţit.

– Pur şi simplu, mă interesează, zise Martin. Îi arătă dosarul clinic al lui Collins. Am dat peste câţiva pacienţi cărora le-au ieşit testele Pap atipice aici, la clinică. Dar citind însemnările făcute de ginecologie, n-am găsit nici o referinţă la testul Schiller, ca să nu mai vorbim de biopsie sau colposcopie. Numai repetarea testului Pap. Nu e asta o... neregulă? Philips îl

privi cu atenţie pe Harper, sesizându-i stinghereala. Uite care-i treaba, n-am venit aici să învinuiesc pe cineva. Pur şi simplu mă interesează.

– Nu pot să spun nimic până nu-i văd fişa, spuse Harper.

Comentariul lui vrusese să pună capăt convorbirii. Philips îi întinse dosarul şi-l urmări pe rezident în timp ce-l deschidea. Când Harper citi numele „Katherine Collins", trăsăturile feţei sale deveniră încordate. Martin privi cu interes cum celălalt frunzărea grăbit paginile, prea repede ca să poată citi ceva cum se cuvine. Ajungând la sfârşit, acesta îşi ridică privirea şi-i dădu înapoi dosarul.

– Nu ştiu ce să zic.

– Nu e-n regulă, aşa-i? întrebă Martin.

– Să zicem mai bine că eu nu aşa aş fi procedat. Dar acum trebuie să mă întorc la treaba mea. Vă rog să mă scuzaţi.

Trecu pe lângă Philips, care trebui să se lipească de perete ca să-i facă loc să treacă.

Surprins de sfârşitul precipitat al conversaţiei, Martin îl urmări cu privirea pe rezident cum intra grăbit într-una din sălile de consult. Nu avesese intenţia ca întrebările sale să aibă un caracter ofensator şi se întrebă dacă nu cumva tonul său păruse mai acuzator decât îşi dăduse el seama. Şi totuşi, reacţia rezidentului la deschiderea dosarului lui Katherine Collins fusese stranie. În privinţa asta, Philips nu avea nici o îndoială.

Înţelegând că nu mai avea nici un rost să încerce continuarea discuţiei cu Harper, Martin se duse înapoi la secretară şi se interesă de Kristin Lindquist. La început, Ellen Cohen se purtă de parcă nici n-ar fi auzit întrebarea. Când Philips o repetă, ea îi spuse răstit că domnişoara Lindquist se afla în compania infirmierei şi că va ieşi în curând. Neplăcându-i de Kristin din capul locului, secretara o detesta şi mai mult acum când Philips dădea semne c-ar fi interesat de ea. Fără să observe gelozia secretarei, Martin se simţea doar incredibil de derutat în privinţa clinicii ginecologice a universităţii.

Câteva minute mai târziu, Kristin ieşi din sala de consultaţii, ajutată de o infirmieră. Martin o mai văzuse pe aceasta înainte, probabil la cantină, amintindu-şi părul ei negru şi des, pe care-l purta prins într-un coc strâns, în creştetul capului.

Se ridică în timp ce femeia se apropie de birou şi o auzi spunându-i secretarei să-i fixeze pacientei o consultaţie peste

patru zile. Kristin arăta foarte palidă.

– Domnişoară Lindquist, strigă Martin. Aţi terminat?

– Cred că da, răspunse Kristin.

– Ce ziceţi de radiografia aceea? întrebă Philips. Vă simţiţi în stare?

– Cred că da, îngână din nou Kristin.

Brusc, infirmiera brunetă se întoarse la birou.

– Dacă nu vă deranjează întrebarea, despre ce radiografie e vorba?

– Un film cranian lateral.

– Înţeleg, spuse infirmiera. Am întrebat pentru că dânsa a avut un test Pap anormal şi am prefera să se evite radiografii în zona abdominală sau pelviană până când testul îi iese normal.

– Nici o problemă, spuse Philips. În secţia mea nu ne interesează decât capul.

Nu mai auzise până atunci despre o asociere între testele Pap şi radiografiile de diagnosticare, dar i se păru ceva rezonabil.

Infirmiera încuviinţă din cap şi plecă. Ellen Cohen trânti un bon de consultaţii în palma întinsă a lui Kristin, după care se întoarse, prefăcându-se că are de lucru la maşina de scris.

– Japiţă din California, murmură ea printre dinţi.

Martin o conduse pe Kristin departe de aglomeraţia din clinică şi apoi, printr-o uşă de legătură, intrară în spitalul propriu-zis. De îndată ce trecură de uşă, ambianţa păru foarte plăcută prin comparaţie cu clinica. Kristin se arătă surprinsă.

– Aici sunt nişte cabinete personale pentru unii dintre chirurgi, îi explică Philips în timp ce străbăteau un hol lung mochetat. Pe pereţii proaspăt zugrăviţi se vedeau chiar şi picturi.

– Credeam că tot spitalul e vechi şi părăginit.

– Nici pomeneală. Imaginea morgii subterane trecu fulgerător prin mintea lui Philips, contopindu-se imediat cu cea mai recentă a clinicii de ginecologie. Spune-mi, Kristin, în calitate de pacient, cum ţi se pare clinica universităţii?

– Asta-i o întrebare dificilă, spuse Kristin. Îmi displac atât de mult consultaţiile ginecologice încât nu cred că pot să dau un răspuns obiectiv.

– Atunci, fă o comparaţie cu experinţele tale din trecut.

– Păi, e ceva teribil de impersonal, cel puţin aşa a fost ieri, când l-am văzut pe doctor. Dar astăzi nu m-a văzut decât infir-

miera şi a fost mai bine. Pe de altă parte, azi nu a trebuit să aştept ca ieri, şi n-au făcut decât să-mi mai ia puţin sânge pentru analize şi să-mi verifice din nou vederea. Nu mi s-a făcut un nou consult, slavă Domnului.

Ajunseră la ascensor şi Philips apăsă butonul de comandă.

– Totodată, domnişoara Blackman a avut timp să-mi explice ce-i cu testul ăla Pap al meu. Se pare că n-a fost ceva rău. Mi-a spus că a ieşit de tip II, care e ceva obişnuit şi aproape că revine la normal de la sine. Mi-a spus că probabil a fost provocat de o eroziune a colului uterin, că ar trebui să fac nişte spălături uşoare şi să evit sexul.

Pentru moment, Martin fu surprins de francheţea manifestată de Kristin. Ca majoritatea celor ce îmbăţişaseră această profesie, era surprinzător de puţin conştient de faptul că tocmai amănuntul că erau medici îi încuraja pe oameni să-şi destăinue secretele.

Ajungând la radiologie, Philips îl căută pe Kenneth Robbins şi o lăsă pe Kristin în grija lui, pentru a-i face radiografia dorită de el. Fiind trecut de patru, secţia era relativ liniştită şi una din sălile principale de radiologie era liberă. Robbins luă caseta cu filmul şi dispăru în camera obscură pentru a-l introduce în instalaţia automată de developat. Lăsând-o pe Kristin să aştepte, Philips se duse în holul principal şi se postă în dreptul fantei unde urma să iasă filmul.

– Arăţi ca un motan care pândeşte o gaură de şoarece, îi spuse Denise, care venise din spatele lui, luându-l prin surprindere.

– Păi, chiar aşa mă simt. Am găsit la ginecologie o pacientă cu simptome similare cu ale lui Marino şi ale celorlalte, şi sunt tare nerăbdător să văd dacă prezintă acelaşi tablou radiologic. Cum au mers în după-amiaza asta angiogramele?

– Foarte bine, mulţumesc de întrebare. Îţi sunt recunoscătoare că m-ai lăsat să lucrez singură.

– Nu-mi mulţumi. Ţi-ai câştigat acest drept.

În clipa aceea se ivi un colţ al radiografiei lui Kristin, apoi filmul se prelinse afară, căzând în conteinerul de colectare. Martin îl înşfăcă şi-l puse pe ecranul proiectorului. Degetul lui se plimbă încoace şi încolo într-o zonă situată cu aproximaţie deasupra urechii lui Kristin.

– Fir-ar să fie! exclamă Philips. E curată!

– Hai, las-o-ncolo! protestă Denise. N-ai să-mi spui acum

că ai vrut ca pacienta să aibă boala asta.

– Ai dreptate, zise Martin. N-am vrut să spun că aş dori aşa ceva cuiva. Nu vreau decât un caz pe care să-l pot radiografia cum se cuvine.

Robbins ieşi din camera obscură.

– Mai vreţi şi alte filme, domnu' doctor?

Martin scutură din cap, luă radiografia şi intră în camera unde aştepta Kristin. Denise veni după el.

– Veşti bune, spuse Philips, fluturând filmul. Radiografia dumitale e normală.

Apoi îi spuse că probabil ar trebui să repete radiografia după o săptămână, dacă simptomele persistau. Îi ceru numărul de telefon şi îi dădu numărul lui direct, în caz că avea vreo întrebare.

Kristin îi mulţumi şi încercă să se ridice. Imediat fu nevoită să se sprijine de masa aparatului de raze X, căci un val de ameţeală o cuprinsese. Camera părea să se învârtească în direcţia acelor de ceasornic.

– Ţi-e rău? întrebă Martin, ţinând-o de braţ.

– Nu cred, spuse Kristin, clipind din ochi. Am avut din nou senzaţia aia de ameţeală, dar acum mi-a şi trecut. Nu-i mai spuse însă că simţise iarăşi mirosul acela urât şi familiar. Îmi trece. Cred c-ar fi bine să mă duc acasă.

Philips se oferi să-i cheme un taxi, dar ea insistă că nu are nimic. În timp ce uşa liftului se închidea, ea îi făcu semn cu mâna şi reuşi chiar să zâmbească.

– Iată o metodă foarte inteligentă ca să obţii numărul de telefon al unei femei tinere şi frumoase, spuse Denise, în timp ce intra în biroul lui Philips. Dând colţul, Martin văzu cu uşurare că Helen plecase deja. Denise aruncă o privire în încăpere şi rămase cu gura căscată de uimire: - Ce naiba-i aici?

– Să nu spui nimic, zise Philips, croindu-şi drum spre biroul lui. Simt că viaţa mi se dezintegrază şi comentariile spirituale nu mi-ar fi de nici un folos.

Luă mesajele lăsate de Helen. Aşa cum se aşteptase, găsi nişte apeluri marcate ca fiind importante, din partea lui Goldblatt şi a lui Drake. După ce se holbă la ele un minut, lăsă cele două bileţele să alunece într-un zbor spiralat în coşul de hârtii încăpător aflat în dotarea biroului.

Apoi se duse la computer şi introduse filmul lui Kristin.

– Ei, cum merge? spuse Michaels, apărând în cadrul uşii.

După haosul din încăpere îşi putea da seama că puţine se schimbaseră de la vizita lui de dimineaţă.

– Depinde la ce te referi, spuse Philips. Dacă mă întrebi de program, răspunsul este „excelent". Am rulat doar câteva filme, dar până acum se comportă cu o precizie de circa o sută zece la sută.

– Minunat, făcu Michaels, pocnind din palme.

– E mai mult decât minunat, zise Philips. E fantastic! E singurul lucru de pe-aici care a mers cum trebuie. Nu-mi pare rău decât că n-am avut mai mult timp să lucrez cu el. Din păcate, am rămas în urmă cu lucrările curente. Dar am de gând să mai rămân aici în noaptea asta şi să rulez cât de multe filme-am să pot.

Philips o văzu pe Denise întorcându-şi privirea spre el. Încercă să-i descifreze expresia, dar clănţănitul zgomotos al imprimantei care scria cu rapiditate raportul îi atrase atenţia. Michaels văzu ce se întâmpla şi veni lângă Philips, ca să se uite peste umărul lui. Din perspectiva lui Denise, cei doi păreau nişte părinţi mândri.

– Îmi citeşte un film pe care tocmai l-am făcut pe o tânără pacientă, explică Martin. O cheamă Kristin Lindquist. M-am gândit că s-ar putea să aibă şi ea aceeaşi anomalie ca şi celelalte paciente despre care ţi-am vorbit. Dar nu are.

– De ce eşti tu atât de pornit pe anomalia asta? îl întrebă Michaels. Personal, aş prefera să te văd petrecându-ţi mai mult timp cu programul în sine. O să ai timp mai târziu pentru astfel de distracţii investigative.

– Nu-i cunoşti pe doctori, spuse Martin. Când vom lansa acest mic computer spre comunitatea medicală, care nu bănuieşte nimic deocamdată, o să fie ceva precum confruntarea dintre Biserica Catolică medievală şi astronomia lui Copernic. Dacă am putea prezenta un nou semnal radiologic descoperit de program, acceptarea ar fi uşurată.

Când imprimanta se opri, Philips detaşă fila cu raportul. Ochii săi trecură rapid în revistă textul, apoi rămaseră ţintuiţi pe un paragraf central.

– Nu-mi vine să cred!

Înşfăcă filmul şi-l puse din nou pe proiector. Obturând cu mâinile cea mai mare parte a radiografiei, Philips izolă o mică regiune în partea din spate a craniului.

– Uite-o! Dunezeule! Am ştiut că pacienta a avut aceleaşi

simptome! Programul şi-a amintit celelalte cazuri şi a fost în stare să găsească această mică exemplificare a aceleiaşi anomalii.

– Şi noi care credeam că pe celelalte filme e vorba de ceva de fineţe, spuse Denise privind peste umărul lui Philips. Asta nu implică decât extremitatea polului occipital, nu şi regiunea parietală sau temporală.

– Poate că e o fază mai timpurie a bolii, sugeră Philips.

– Ce boală? întrebă Michaels.

– Nu ştim încă sigur, spuse Martin, dar câţiva dintre pacienţii care au prezentat aceeaşi anomalie de densitate au fost suspectaţi de scleroză multiplă. E o soluţie riscantă.

– Eu nu văd absolut nimic, admise Michaels. Se apropiase foarte mult de radiografie, fără folos însă.

– E vorba de starea ţesutului, spuse Martin. Trebuie să ştii cum ar trebui să arate ţesutul normal înainte de a putea aprecia diferenţa. Crede-mă, e acolo. Nu o inventează programul ăsta. Mâine am să chem înapoi pacienta şi-am să mă concentrez chiar pe această regiune. Poate cu nişte filme mai bune ai s-o vezi şi tu.

Michaels recunoscu că aprecierile sale în privinţa anomaliei nu erau aşa de importante. După ce refuză o invitaţie la cină în cantina spitalului, el îşi ceru scuze şi plecă. Din uşă, îl imploră din nou pe Philips să aloce mai mult timp rulării programului cu filmele vechi, spunându-i că era foarte posibil ca programul să scoată la iveală tot soiul de noi semne radiologice şi dacă Philips pierdea timpul cu aprofundarea fiecăruia, programul n-avea să mai fie corectat niciodată. Cu o ultimă fluturare de mână, Michaels plecă.

– E cam nerăbdător, nu ţi se pare? spuse Denise.

– Şi pe bună dreptate, zise Martin. Mi-a spus azi că, pentru perfecţionarea programului, au proiectat un procesor nou, cu o memorie mai eficientă. S-ar părea că va fi gata în scurt timp. În cazul ăsta, numai eu îl voi ţine pe loc.

– Vasăzică, ai de gând să lucrezi în noaptea asta?

– Fireşte, zise Martin uitându-se la ea şi pentru prima oară observă cât de obosită era. Nu dormise aproape deloc în noaptea trecută şi muncise apoi toată ziua.

– Speram că te-ar putea interesa să vii la mine acasă să mâncăm ceva şi, poate, să terminăm ce-am început astă-noapte.

Erotismul ei era deliberat iar Martin era o pradă uşoară.

Rezolvarea sexuală ar fi fost o minunată modalitate de compensare pentru frustrările şi exasperările de peste zi. Dar ştia totodată că avea de lucru iar Denise era prea importantă ca să se folosească de ea ca de infirmierele cu ajutorul cărora îşi risipea tensiunea pe vremea când era intern.

– Trebuie să mai recuperez ceva din rămânerea în urmă, spuse el într-un târziu. Ce-ar fi să te duci acasă mai devreme? Am să-ţi telefonez şi poate c-am să vin mai târziu.

Dar Denise insistă să aştepte până când trecu în revistă toate angiografiile şi examinările CAT din timpul zilei, ale căror rapoarte fuseseră dictate de colegii neuroradiologi. Chiar dacă numele lui nu apărea pe buletine, Philips verifica tot ce se făcea în secţia sa.

Se făcuse şapte fără un sfert când îşi traseră scaunele înapoi şi se ridicară să-şi întindă oasele. Martin se întoarse spre Denise, dar ea îşi ascunse faţa.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, dar nu vreau să mă mai vezi când arăt atât de groaznic.

Clătinând din cap neîncrezător, el întinse braţul şi încercă să-i ridice bărbia, dar ea îi dădu mâna la o parte. Era uluitor cum în cele câteva secunde de când stinseseră lumina proiectorului, ea se schimbase dintr-un om de ştiinţă pasionat într-o femeie sensibilă. Din punctul lui de vedere, poate că arăta obosită dar era la fel de ademenitoare ca oricând. Încercă să-i spună asta, dar ştia că n-avea să-l creadă. Îl sărută în fugă, apoi îi spuse că se ducea acasă să facă o baie prelungită şi că spera să-l vadă mai târziu. După care, ca o pasăre în zbor, plecă.

Martin avu nevoie de câteva clipe ca să se adune. Denise avea puterea să-i scurtcircuiteze creierul. Era îndrăgostit şi îşi dădea seama de asta. Formă numărul de telefon al lui Kristin, dar nu-i răspunse nimeni. Hotărî să ia cu el un dosar cu corespondenţă pentru a o cerceta în timp ce lua masa la cantină.

Se făcuse nouă şi un sfert când Martin termina cu corespondenţa şi ultima dictare. În acelaşi timp, reuşise să ruleze alte douăzeci şi cinci de filme vechi prin computerul care funcţiona fără greş. În tot acest timp, Randy Jacobs făcea naveta între biroul lui şi arhivă. Dusese înapoi plicurile completate, dar întrucât scosese alte câteva sute, biroul lui Philips arăta şi mai aglomerat şi mai înghesuit ca înainte.

Folosindu-se de telefonul de pe masă, Philips încercă din

nou numărul lui Kristin. La al doilea apel, ea îi răspunse.

– Sunt un pic cam jenat, spuse el, dar uitându-mă mai de aproape la radiografia ta, cred că e o regiune foarte mică în care ar fi nevoie de o examinare mai detaliată. Speram c-ai să poţi veni aici din nou, să zicem, mâine dimineaţă?

– Nu pot de dimineaţă, spuse Kristin. Am pierdut deja orele două zile la rând. N-aş vrea să mai lipsesc de la şcoală.

Conveniră asupra orei trei şi jumătate. Martin o asigură că nu va avea de aşteptat. Când ajungea acolo, trebuia să sune direct la biroul lui Philips.

Închizând telefonul, Martin se lăsă pe spătarul fotoliului şi recapitulă în gând problemele din timpul zilei. Convorbirile cu Mannerheim şi Drake fuseseră exasperante dar cel puţin conforme cu personalităţile celor doi bărbaţi. Conversaţia cu Goldblatt fusese însă diferită. Philips nu se aşteptase la un asemenea atac de la cineva care-i fusese mentor. Martin era aproape sigur că numirea sa în postul de director adjunct la neuroradiologie, acum patru ani, fusese opera lui Goldblatt. Aşa încât situaţia era ilogică. Dacă în spatele comportamentului său se afla ostilitatea faţă de computere, atunci se puteau aştepta la mult mai multe necazuri decât anticipaseră el sau Michaels. Gândul îl făcu pe Martin să se îndrepte în scaun şi să caute lista pe care o întocmise cu pacienţii ce ar fi putut să prezinte nişte semnalmente radiologice noi. Confirmarea noii tehnici de diagnosticare căpătase o şi mai mare importanţă. Găsi lista şi adăugă numele lui Kristin Lindquist.

Dar chiar acceptând aversiunea lui Goldblatt faţă de noua unitate computerizată, comportamentul lui rămânea inexplicabil. El sugera o complicitate cu Mannerheim şi Drake, iar ca Goldblatt să i se alăture lui Mannerheim, dacă aşa stăteau lucrurile, trebuia să se fi întâmplat ceva ieşit din comun. Ceva extrem de bizar.

Philips se ridică şi-şi luă lista de pe birou: Marino, Lucas, Collins, McCarthy şi Lindquist. După McCarthy scrisese: „Laborator neurochirurgie". Dacă Mannerheim putea să lucreze pe căi lăturalnice, atunci putea şi el. Philips ieşi din biroul său întunecos în coridorul puternic iluminat. Înspre sala de fluoroscopie, văzu ceea ce căuta: cărucioarele personalului de întreţinere.

Obişnuit să lucreze până târziu, Martin avusese numeroase prilejuri să devină familiarizat cu cei însărcinaţi cu curăţenia. În

câteva rânduri, aceştia făcuseră curat în biroul lui cu el de faţă. glumind că ducea o viaţă ascunsă sub masa de lucru. Era un grup interesant, alcătuit din doi bărbaţi tineri, cam la douăzeci şi cinci de ani, unul alb şi altul negru, şi două femei mai în vârstă, o portoricancă şi o irlandeză. Philips voia să vorbească cu irlandeza. Lucra la centrul medical de paisprezece ani şi era şefa grupului.

Philips îi găsi într-una din sălile de fluoroscopie, în timpul pauzei de cafea.

– Uite ce e, Dearie[1], îi spuse Martin femeii. Dearie era porecla ei, pentru că aşa li se adresa ea tuturor. Ai putea să intri în laboratorul de neurochirurgie?

– Pot să intru oriunde în spitalul ăsta, în afară de dulapurile de narcotice, spuse Dearie cu mândrie.

– Excelent, zise Martin. Am să-ţi fac o ofertă pe care n-ai cum s-o refuzi.

Continuă spunându-i că voia să-i împrumute şperaclul ei pentru un sfert de oră, ca să scoată din laboratorul cu pricina un eşantion pe care dorea să-l radiografieze. În schimb, putea beneficia de o examinare CAT gratuită!

Dearie avu nevoie de un minut întreg ca să se poată opri din râs:

– N-ar trebui să dau ăsta nimănui, dar având în vedere cine sunteţi... Aveţi grijă numai să vă întoarceţi înainte să plecăm de la Radiologie. Asta înseamnă peste douăzeci de minute.

Philips o luă prin tunel ca să ajungă la Centrul de Cercetare Watson. Ascensorul aştepta în holul pustiu, aşa că intră imediat şi apăsă butonul pentru etajul care-l interesa. Deşi se găsea în inima unui centru medical aglomerat, situat într-o metropolă puternic populată şi întinsă, Martin se simţea izolat şi singur. Activitatea de cercetare se desfăşura între orele opt şi cinci, aşa încât clădirea era părăsită. Nu se auzea decât vântul care şuiera în puţul ascensorului în timp ce acesta urca spre etajele superioare.

Uşile se deschiseră şi Martin păşi într-un foaier slab iluminat. Trecând pe lângă o uşă de incendiu, se pomeni într-un hol lung care străbătea clădirea pe toată lungimea. Pentru economisirea energiei, aproape toate luminile fuseseră stinse. Dearie nu-i dăduse doar una, ci tot setul ei de chei prinse pe un inel de bronz, care zăngăneau în liniştea clădirii pustii.

[1] *Scumpete, dragă (lb. engleză în original: n. tr.).*

Laboratorul de neurochirurgie era a treia uşă pe stânga, spre celălalt capăt al coridorului, şi pe măsură ce se apropia, Martin se simţea agitat. Uşa laboratorului era din metal, cu un panou central din sticlă mată. Aruncând o privire peste umăr, strecură şperaclul în broască. Uşa se deschise şi Philips păşi iute înăuntru, închizând-o la loc. Încercă să râdă de propria senzaţie de suspans, dar nu-i servi la nimic. Nervozitatea îi crescuse disproporţionat faţă de ceea ce făcea. Hotărât lucru, ca spărgător ar fi făcut o figură jalnică.

Întrerupătorul scoase un zgomot exagerat de puternic când îl acţionă. Bancuri de tuburi fluorescente scăldară în lumină uriaşul laborator. La mijloc, două mese de laborator ocupau jumătate din încăpere, dotate fiind cu chiuvete, arzătoare de gaz şi rafturi suprapuse de sticlărie de laborator. În capătul îndepărtat se afla zona de chirurgie animală, care arăta ca o sală de operaţii modernă, cu dimensiunile reduse la trei sferturi. Avea reflectoare chirurgicale, o mică masă de operaţii şi chiar o instalaţie pentru anestezie. Nu exista nici o separaţie între laboratorul propriu-zis şi zona de chirurgie, cu excepţia faptului că aceasta din urmă era faianţată. Una peste alta, constituia un decor impresionant şi stătea mărturie pentru abilitatea lui Mannerheim de a obţine fonduri pentru cercetare.

Philips habar nu avea unde ar fi putut fi depozitat un creier, dar se gândi că probabil exista o colecţie, aşa încât căută numai în dulapurile mari. Nu obţinu nici un rezultat, dar observă că lângă zona chirurgicală se mai găsea o uşă. Avea un panou de sticlă transparentă cu un grilaj de sârmă încastrată şi se lipi de fereastră, uitându-se în încăperea întunecată de dincolo. Imediat lângă uşă, văzu nişte rafturi ca de bibliotecă, pe care se aflau nişte borcane; dintre acestea, un grup întreg avea înăuntru creiere scufundate într-un lichid de conservare.

Cu fiecare secundă care trecea, starea de nelinişte a lui Martin creştea. În momentul în care văzu creierele, nu mai vru decât să-l găsească pe-al lui McCarthy şi să plece. Deschise uşa şi începu să cerceteze în grabă etichetele. Un miros animalic puternic îi asaltă nările şi în întunericul din stânga prinse cu coada ochiului imaginea unor cuşti. Dar borcanele îi menţinură interesul treaz. Ghicind că datele înscrise se refereau la moartea pacientului, Philips se deplasă repede de-a lungul şirului lung de borcane. Deoarece singura lumină provenea de la panoul de sticlă al uşii, cu fiecare pas trebuia să se aplece tot mai aproape

ca să descifreze etichetele. McCarthy se afla chiar la celălalt capăt al încăperii, aproape de o uşă de ieşire.

Întinzându-se să apuce eşantionul, Philips fu zguduit la auzul unui răcnet înfiorător care reverberă în jurul micii încăperi, urmat imediat de un zgomot de metal lovit de metal. Picioarele i se îndoiră în timp ce se răsuci ca să se apere, lovindu-se cu umărul de perete Un alt ţipăt sfâşie aerul, fără să se materializeze însă într-un atac. În schimb, Martin se pomeni holbându-se la o maimuţă aflată într-o cuşcă. Animalul era cuprins de o furie dementă. Ochii îi ardeau ca nişte tăciuni încinşi. Buzele încreţite lăsau să se vadă dinţii, dintre care doi se spărseseră când încercase să muşte din barele de oţel ale închisorii sale. Din creştetul capului se iţea un mănunchi de electrozi, ca nişte spaghetti multicolore.

Philips îşi dădu seama că avea în faţa sa unul din animalele pe care Mannerheim şi băieţii lui le transformaseră în nişte monştri urlători. În cadrul Centrului Medical era notoriu faptul că în ultima vreme pe Mannerheim îl interesa găsirea localizării exacte în creier a centrului asociat cu reacţiile de furie. Faptul că alţi cercetători considerau că nu exista un centru unic nu-l influenţase în nici un fel pe Mannerheim.

Pe măsură ce ochii lui Philips se acomodau cu lumina slabă, putu vedea mai multe cuşti. În fiecare se afla câte o maimuţă cu tot soiul de mutilări craniene. Unele aveau toată partea din spate a craniului înlocuită cu o emisferă de plexiglas, prin care treceau sute de electrozi încastraţi. Câteva dintre ele erau docile, de parcă fuseseră supuse unor lobotomii.

Philips se sili să revină la verticală. Privind din când în când la animalul furios, care continua să urle şi şă-şi zgâltâie zgomotos cuşca, Philips ridică borcanul ce conţinea creierul parţial disecat al lui McCarthy. În spatele recipientului se afla un mănunchi de lame de sticlă ţinute laolaltă de o bandă de cauciuc. Philips le luă şi pe ele. Dădu să plece când auzi uşa de afară a laboratorului deschizându-se şi închizându-se, urmată de nişte zgomote înăbuşite.

Martin intră în panică. Ţinând în echilibru borcanul, lamelele şi inelul cu chei, deschise uşa din spate a laboratorului cu animale. În faţa lui, scara de incendiu plonja într-un şir nesfârşit de unghiuri care se repliau. Prinzând uşa cu puţin înainte ca aceasta să se închidă, se întoarse în laborator.

– Dom' doctor Philips! făcu surprins paznicul. Se numea

Peter Chobanian. Făcea parte din selecţionata de baschet a Centrului Medical şi în câteva rânduri stătuse cu Philips la un pahar de vorbă, până noaptea târziu. Ce căutaţi aici?

– Aveam nevoie de o gustărică, spuse Martin, păstrându-şi o mină serioasă şi ridicând spre paznic borcanul.

– Puah! făcu Chobanian, uitându-se în altă parte. Până să lucrez aici, credeam că numai psihiatrii sunt într-o ureche!

– Acum, serios vorbind, spuse Philips, păşind înainte cu picioare tremurânde. Am de gând să radiografiez eşantionul ăsta. Trebuia să-l ridic astăzi, dar n-am ajuns...

Îl salută cu o mişcare a capului pe celălalt paznic, pe care nu-l cunoştea.

– Trebuie să ne anunţaţi când mai veniţi pe-aici, spuse Chobanian. Câteva microscoape au făcut paşi din clădirea asta şi încercăm să fim mai vigilenţi.

Philips îl chemă pe unul din tehnicienii radiologi să vină până la neuroradiologie, între două cazuri de traume de la urgenţe, să-şi dea cu părerea. Philips încercase fără succes să obţină nişte radiografii ale creierului parţial disecat al lui McCarthy, pe care-l pusese într-o tavă de carton. Indiferent ce făcea, radiografiile ieşeau prost. Pe toate filmele era foarte greu de distins structura internă. A încercat să reducă tensiunea de accelerare, inutil însă. Tehnicianul aruncă o privire la creier şi se făcu verde la faţă de greaţă. După plecarea lui, Martin decise în sfârşit care era problema. Cu toate că eşantionul fusese păstrat în formaldehidă, structura internă probabil că se descompusese în asemenea măsură încât altera orice definiţie radiologică. Punând creierul la loc în borcan, Philips porni cu el şi cu lamelele de sticlă către Patologie.

Laboratorul nu era încuiat, dar era părăsit. Dacă cineva vrea să fure microscoape, aici ar trebui să vină, îşi zise Philips. Deschise uşa către sala de autopsii. Nici acolo nu era nimeni. Trecând pe lângă lunga masă centrală pe care stătea o întreagă baterie de microscoape, fiecare având alături câte un dictafon, Philips îşi aminti de prima oară când se uitase prin microscop la propriul sânge. Îşi aduse aminte de teroarea care-l cuprinsese la gândul că s-ar putea ca proba să fie leucemică. Facultatea de medicină fusese o perioadă a bolilor închipuite iar Philips le contractase aproape pe toate.

În partea din spate a încăperii, găsi un bec Bunsen deasupra

căruia fierbea un pahar Berzelius cu apă. Aşeză pe masă borcanul şi lamelele şi aşteptă. Nu dură mult. Un rezident cu gabaritul mult depăşit, de la patologie, îşi făcu intrarea cu un mers clătinat. Nu se aştepta la musafiri, căci tocmai îşi trăgea fermoarul de la şliţ în timp ce intra pe uşă. Îl chema Benjamin Barnes.

Philips se prezentă şi-l întrebă dacă i-ar putea face un serviciu.

– Ce fel de serviciu? Mă chinui să termin autopsia asta ca să-mi pot mişca hoitul de-aci.

– Am câteva lamele de microscop. N-ai putea să arunci o privire la ele?

– Ia te uită ce de microscoape sunt pe-aci. Ce-ar fi să te serveşti singur?

Era un comportament impertinent faţă de un superior, chiar dacă era de la altă secţie, dar Martin se strădui să-şi reprime iritarea.

– Au trecut câţiva anişori, spuse el. În plus, e un creier, şi la astea n-am fost niciodată grozav.

– Ar fi mai bine să aştepţi până mâine dimineaţă, să-l dai celor de la neuropatologie, zise Barnes.

– Mă interesează acum o părere, insistă Martin.

Philips nu-i considerase niciodată pe obezi nişte oameni agreabili, iar Barnes îi confirma impresia.

Fără tragere de inimă, Barnes luă lamelele şi aşeză una pe măsuţa portobiect a microscopului. O cercetă, i-o puse alta sub obiectiv. După zece minute, analizase tot grupul.

– Interesant, spuse el. Uite, aruncă o privire aci.

Se dădu la o parte, ca Philips să se poată uita.

– Vezi zona aia deschisă? întrebă Barnes.

– Da.

– Acolo ar fi trebuit să fie o celulă nervoasă.

Philips se uită la Barnes.

– Toate lamelele astea marcate cu creionul roşu au zone în care neuronii fie lipsesc, fie sunt într-o stare jalnică, spuse rezidentul. Chestia curioasă e că inflamaţii sunt foarte puţine, ba chiar deloc. Habar n-am ce-ar putea fi. Dac-ar fi s-o descriu, aş zice „moarte neuronică discretă, multifocală", etiologie necunoscută.

– N-ai vrea nici măcar să ghiceşti care-ar fi cauza? întrebă Philips.

– Nţ.

– Ce-ai zice de scleroză multiplă? sugeră Martin.

Rezidentul făcu o grimasă ciudată, încreţindu-şi fruntea.

– Se poate. Uneori în scleroza multiplă apar leziuni ale materiei cenuşii, deşi de obicei apar toate în materia albă. Dar nu arată aşa. Ar trebui să apară mai multe inflamaţii. Dar ca să fiu sigur, ar trebui să fac un test de colorare a mielinei.

– Ce zici de prezenţa calciului?

Philips ştia că nu erau multe elementele care afectau densitatea radiografică, dar calciul se număra printre acestea.

– N-am văzut nimic care să-mi sugereze calciul. Dar, din nou, ar trebui să fac o colorare.

– Încă un lucru, spuse Philips. Aş vrea să facem nişte lamele şi din lobul occipital.

Bătu cu palma în capacul borcanului de sticlă.

– Parcă ziceai că vrei numai să mă uit pe lamelele alea, spuse Barnes.

– Păi, da. Nu vreau să te uiţi la creier, doar să-l secţionezi.

Martin avusese o zi grea şi n-avea nici un chef să stea la tocmeală cu un rezident leneş de la patologie.

Barnes avu destul bun simţ să nu mai spună altceva. Luă borcanul şi se duse cu mersul lui legănat în sala de autopsie. Philips îl urmă. Cu o lopăţică, Barnes scoase creierul din formaldehidă şi-l aşeză pe tejgheaua din oţel inoxidabil, lângă chiuvetă. Luând în mână un cuţit mare de autopsie, se dădu la o parte ca să-i permită lui Philips să arate exact porţiunea pe care o dorea secţionată. După aceea, Barnes luă mai multe probe lamelare de circa un centimetru pătrat şi le înglobă în parafină.

– Secţiunile vor fi analizate mâine. Ce fel de colorări doriţi?

– Toate câte-ţi trec prin minte, spuse Philips. Şi încă ceva. Îl cunoşti pe tipul care lucrează în schimbul de noapte jos, la morgă?

– Pe Werner?

Philips încuviinţă din cap.

– Vag. E un tip cam ciudat, dar e un om de nădejde şi un bun muncitor. Lucrează acolo de ani de zile.

– Crezi că umblă după şperţuri?

– Habar n-am. Dar pentru ce ar putea el să primească şperţuri?

– Orice. Glande pituitare pentru hormonul de creştere; dinţi de aur, servicii speciale.

– Ştiu şi eu ce să zic? Dar cred că nu m-ar surprinde.

După experienţa neliniştitoare din laboratorul de neurochirurgie, Philips se simţea deosebit de tulburat în timp ce urmărea linia roşie de la subsol care ducea la morgă. Încăperea uriaşă şi întunecoasă ca o peşteră din afara morgii părea un decor perfect pentru un film horror. Fereastra de cuarţ de la uşa crematoriului lucea în întuneric precum ochiul uriaş al unui ciclop.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Martin. Ce naiba se-ntâmplă cu tine? zise Philips cu glas tare, încercând să-şi fortifice încrederea în sine pe cale să se risipească. Morga arăta exact ca şi cu o seară înainte. Corpurile de iluminat fără becuri, spânzurate de cablurile electrice, împrumutau întregii atmosfere o tentă stranie de lugubru. Se simţea un miros slab de putreziciune. Uşa frigoriferului era întredeschisă şi o parte din lumina dinăuntru se răspândea prin fantă, împreună cu un curent de ceaţă rece.

– Werner! strigă Philips.

Vocea lui se reverberă de pereţii acoperiţi cu faianţă ai vechii încăperi. Nici un răspuns. Philips păşi în încăpere şi uşa se închise instantaneu în urma lui.

– Werner!

Liniştea nu era deranjată decât de un robinet defect. Temător, Philips înaintă până la frigorifer şi aruncă o privire înăuntru. Werner se lupta cu unul dintre cadavre. După toate aparenţele, acesta căzuse de pe brancardă, căci Werner ridica trupul ţeapăn şi gol şi se chinuia să-l aşeze la loc pe targa mobilă. I-ar fi prins bine o mână de ajutor, dar Philips rămase pe loc şi se mulţumi să privească. Când Werner reuşi să salte cadavrul pe brancardă, Martin intră în camera frigorifică.

– Werner! strigă din nou Philips, cu o voce ca de lemn.

Gustodele îşi flexă genunchii şi-şi ridică mâinile asemenea unei vietăţi din junglă gata de atac. Philips îl luase pe individ prin surprindere.

– Vreau să vorbesc cu tine, spuse Philips. Se hotărâse să se poarte autoritar, dar vocea îi răsună jalnic de slab. Înconjurat de morţi, curajul i se risipise. Îţi înţeleg poziţia, şi nu vreau să-ţi provoc necazuri, dar am nevoie de nişte informaţii.

Recunoscându-l pe Philips, Werner se relaxă, dar nu se mişcă. Respira cu norişori scurţi de vapori condensaţi.

– Trebuie să găsesc creierul Lisei Marino. Nu mă interesează cine l-a luat şi de ce. Vreau numai să am posibilitatea să-l studiez pentru un proiect de cercetare.

Werner rămase nemişcat ca o statuie. Cu excepţia semnelor vizibile ale respiraţiei, era la fel ca unul dintre cadavre.

– Uite ce-i, zise Philips. Te plătesc.

Niciodată în viaţa lui nu mai mituise pe cineva.

– Cât? spuse Werner.

– O sută de dolari, propuse Philips.

– Nu ştiu nimic despre creierul Lisei Marino.

Philips se uită la trăsăturile încremenite ale individului. În împrejurările date, se simţea neputincios.

– Ei bine, sună-mă la radiologie dacă-ţi aduci aminte subit.

Se întoarse şi ieşi, dar ajuns în coridor, se pomeni luând-o la goană spre şirul de ascensoare.

Intrând în holul exterior al blocului unde locuia Denise, Martin cercetă plăcuţele cu numele locatarilor. Ştia cu aproximaţie cam pe unde se afla numele ei, dar erau atât de multe încât întotdeauna trebuia să caute un timp. După ce apăsă butonul negru, aşteptă cu mâna pe clanţa uşii până când sistemul de siguranţă avea să-i permită accesul.

Înăuntrul blocului mirosea de parcă toată lumea făcuse sote de ceapă la cină. Philips începu să urce scările. Clădirea avea ascensor, dar dacă nu se afla deja la parter, aşteptarea dura prea mult. Denise locuia la al treilea etaj şi pentru el nu era greu să urce pe jos. Dar când ajunse la ultimul şir de trepte, începu să-şi dea seama cât de obosit era. Fusese o zi extenuantă.

Denise suferise o nouă transformare. Nu mai arăta obosită şi-i spuse că apucase să doarmă un pic după baie. Scăpat din constrângerea agrafei, părul ei lucios se revărsa pe umeri în valuri uşor unduitoare. Era îmbrăcată într-o cămăşuţă cu broderii din mătase roz şi cu nişte pantaloni asortaţi care lăsau imaginaţiei exact atâta libertate câtă era nevoie. O parte din oboseala lui Martin se risipi ca prin farmec. Întotdeauna era uluit de abilitatea cu care se debarasa de personalitatea eficientă de la spital, înţelegând totodată că ea era îndeajuns de încrezătoare în capacităţile intelectuale proprii pentru a-şi îngădui fanteziile feminine. Era un echilibru deosebit şi minunat.

Se îmbrăţişară lângă uşă şi apoi, fără nici un cuvânt, merseră ţinându-se de mână în dormitor. Martin o trase lângă el

pe pat. La început ea doar consimţi, bucurându-se de nerăbdarea lui, dar pe urmă i se alătură, pasiunea ei armonizându-se cu a lui până când se prăbuşiră epuizaţi şi satisfăcuţi.

Pentru un timp, rămaseră îmbrăţişaţi, mulţumiţi să savureze senzaţia de apropiere şi dorindu-şi să poată păstra în memorie plăcerea pe care şi-o oferiseră reciproc. În cele din urmă, Martin se sprijini într-un cot, ca să-şi poată plimba degetul pe conturul nasului ei fin alcătuit şi peste buzele ei.

– Cred că relaţia asta a noastră devine tot mai greu controlabilă, spuse el zâmbind.

– Asta cam aşa e.

– Am prezentat simptomele de vreo două săptămâni, dar abia de două zile sunt sigur de diagnostic. Sunt îndrăgostit de tine, Denise.

Niciodată până atunci cuvântul nu fusese mai încărcat de semnificaţie pentru Denise. Martin nu pomenise înainte despre dragoste, nici atunci când îi spusese cât de mult ţine la ea.

Se sărutară cu gingăşie. Cuvintele nu fuseseră absolut necesare, dar adăugaseră apropierii o nouă dimensiune.

– Faptul că-mi recunosc dragostea pentru tine, spuse Martin după câteva clipe, mă sperie într-un fel. Medicina mi-a distrus relaţia anterioară şi mi-e teamă că s-ar putea s-o facă din nou.

– Eu nu cred.

– Eu da. Are un stil de a-l face pe om prizonierul ei, crescându-şi în permanenţă soilicitările.

– Dar eu înţeleg aceste solicitări.

– Nu sunt atât de sigur că le-ţi înţelegi. Nu încă.

Martin era conştient că remarca lui avusese o sonoritate condescendentă, dar ştia că în această etapă a carierei lui Sanger ar fi fost imposibil s-o convingă că conducerea unei secţii de spital făcea ca medicina de zi cu zi să semene la fel de mult cu o competiţie nemiloasă ca orice alt domeniu de activitate. În plus, provocarea enunţată de Goldblatt la adresa relaţiei lor îi stăruia în minte, aşa încât grija lui nu era doar ipotetică.

– Cred că înţeleg mai mult decât ai tu impresia, spuse Denise. Cred că te-ai schimbat de la divorţ încoace. La vremea aceea probabil că erai animat de un soi de credinţă masculină şi arogantă că-ţi poţi găsi împlinirea în carieră. Acum cred că asta s-a schimbat. Sunt încredinţată că-ţi dai seama că cea mai mare parte a satisfacţiei are să provină din relaţiile interpersonale.

Urmă o tăcere. Martin era uluit de propria sa transparenţă,

precum şi de clarviziunea Denisei. Femeia întrerupse liniştea.

– Singurul lucru pe care nu pot să-l înţeleg este că dacă tot eşti interesat să ai o viaţă mai bogată în afara spitalului, de ce n-o laşi mai moale cu cercetarea?

– Pentru că ea poate fi cheia spre libertatea mea, spuse Martin, ţinând-o aproape de el. Ai devenit promisiunea mea de împlinire iar cercetarea are puterea să-mi ofere ceea ce doresc de la medicină, precum şi mai mult timp alături de tine.

Se sărutară, cuprinşi de siguranţa de curând mărturisitei lor afecţiuni reciproce. Dar, în timp ce stăteau unul în braţele celuilalt, începură să simtă oboseala şi ştiură că trebuiau să meargă la culcare.

Denise se duse să se spele pe dinţi, în vreme ce Martin îşi lăsă mintea să rătăcească spre dispariţia misterioasă a lui Lynn Anne Lucas. Aruncând o privire spre uşa de la baie închisă, decise să dea un telefon la spital, amintindu-i infirmierei că Lynn Anne fusese internată prin secţia de urgenţe şi apoi imediat transferată. Sora ţinea minte cazul deoarece transferul survenise imediat după ce terminase de completat documentele de internare. Martin o întrebă dacă îşi amintea unde fusese trimisă pacienta, dar primi un răspuns negativ. Philips îi mulţumi şi închise telefonul.

În pat se ghemui lângă spatele Denisei, dar nu reuşi să adoarmă. Începu să-i relateze experienţa tulburătoare avută cu maimuţele cu electrozii înfipţi în cap şi o întrebă dacă informaţiile obţinute astfel de Mannerheim meritau sacrificiul. Denise, gata să adoarmă, se mulţumi să mormăie ceva, dar mintea surescitată a lui Martin se întoarse la vizita lui de la clinica ginecologică.

– Ia spune-mi, ai fost vreodată la clinica ginecologică din spital?

Se ridică într-un cot, întorcând-o pe Denise pe spate. Mişcarea avu darul s-o trezească.

– Nu, n-am fost.

– Am vizitat-o azi şi locul ăsta mi-a dat o senzaţie stranie.

– În ce sens?

– Nu ştiu. E greu de spus, dar drept e că nici n-am fost în prea multe clinici ginecologice.

– Sunt realmente distractive, spuse Denise cu sarcasm, şi se întoarse din nou pe o parte, cu spatele la Martin.

– N-ai vrea să-mi faci un serviciu şi să vezi care-i treaba?

– Să mă duc acolo ca pacient?

– Nu contează cum te duci, dar aş vrea să-ţi ştiu părerea despre personalul de acolo.

– Ei bine, am cam întârziat cu vizita anuală. Presupun că aş putea s-o fac aici. De fapt, am să sun mâine.

– Îţi mulţumesc, spuse Martin, care reuşi în sfârşit să adoarmă.

CAPITOLUL 10

Trecuse de şapte când Denise se trezi şi se-ntinse după deşteptător. Se îngrozi când văzu cât de târziu se făcuse ora. Fiind atât de obişnuită ca Martin să se scoale înainte de şase, nu mai fixase alarma înainte să se culce. Aruncând aşternutul la o parte, alergă în baie, pentru un duş rapid. Philips deschise ochii tocmai la timp ca să-i vadă spatele gol îndepărtându-se pe hol. Era o imagine minunată pentru un început de zi.

Dormitul până târziu fusese din partea lui Martin un gest deliberat de sfidare la adresa vechii sale vieţi. Se întinse în voie, savurând căldura matinală a patului. Se gândi să se culce din nou, dar apoi decise că un duş împreună cu Denise era o idee mai bună.

În baie, constată însă că ea aproape terminase şi n-avea nici un chef de joacă. Intrând în compartimentul duşului, se proţăpi în drumul ei dar Denise îi aminti cu iritare că avea de prezentat un curs de radiologie la ora opt fix, la CPC.

– Ce-ar fi să facem dragoste din nou? se tângui Philips. Am să-ţi dau o scutire medicală pentru întârziere.

Denise îi puse în cap cârpa umedă cu care se spălase şi păşi pe covoraşul de baie. În timp ce se ştergea cu prosopul, îi spuse lui Philips, peste zgomotul apei de la duş:

– Dacă termini azi la o oră raţională, am să pregătesc o cină în seara asta.

– Nu accept nici un fel de mită, strigă Martin. Vreau să văd

ce zice Patologia despre secţiunile mele din creierul lui McCarthy, şi sper să-i fac lui Kristin Lindquist nişte politomografii şi un examen CAT. În plus, am de rulat pe computer o droaie de radiografii vechi. Astăzi, cercetarea va ajunge cap de afiş!

– Eu zic că eşti încăpăţânat, opină Denise.

– Conştiincios, spuse Martin.

– Când vrei să mă duc la clinica de ginecologie?

– Cât mai curând posibil.

– În regulă. Am să mă programez pentru mâine.

Când Sanger începu să folosească uscătorul de păr, conversaţia deveni imposibilă. Philips ieşi de sub duş şi se bărbieri cu unul din aparatele ei cu folosinţă unică. Amândoi fură nevoiţi să facă un dans complicat în spaţiul restrâns al băii.

Apropiindu-se cu faţa de oglindă, ca să-şi aplice machiajul pentru ochi, Denise întrebă:

– Care crezi că e cauza fluctuaţiilor de densitate pe radiografiile alea?

– Zău că nu ştiu, spuse Philips, încercând să-şi aranjeze părul blond şi des. De-aia am şi dus secţiunile acelea la Patologie.

Denise se trase mai în spate, ca să-şi poată aprecia rezultatul strădaniilor.

– S-ar părea că răspunsul la această întrebare va fi un prim pas, mai curând decât asocierea anomaliei cu o boală specifică precum scleroza multiplă.

– Ai dreptate, zise Philips. Ideea cu scleroza multiplă mi-a venit citind fişele clinice. A fost o tentativă hazardată. Dar ştii ceva? Tocmai mi-ai dat o nouă idee.

Philips intră în vechiul sediu al facultăţii de medicină dinspre tunel. Intrarea de la stradă fusese de mult sigilată. Urcând scara ce ducea în hol, se simţi cuprins de un surprinzător sentimentalism faţă de acea perioadă a vieţii sale, când viitorul părea să nu conţină altceva decât promisiuni. Când ajunse la uşile familiare din lemn închis la culoare, cu canaturi din piele roşie şi uzată, se opri. Firma cu litere frumos desenate, care anunţa FACULTATEA DE MEDICINĂ, fusese pângărită cu o scândură bătută în cuie la întâmplare, de-a curmezişul. Dedesubt, pe un carton prins în pioneze, scria: „Facultatea de Medicină se află în Clădirea Burger".

Dincolo de venerabilele uşi, decorul era în paragină. Vechiul foaier fusese demolat, lambriul din stejar fiind vândut la licitaţie. Fondurile de renovare se topiseră încă înainte de terminarea demolării.

Martin o luă pe o potecă ce se furişa printre grămezile de moloz, ocolind fosta gheretă pentru informaţii, şi începu să urce scara în spirală. Privind în jos de-a lungul foaierului, văzu intrarea părăsită dinspre stradă. Uşile fuseseră legate cu un lanţ.

Destinaţia lui Philips era Amfiteatrul Barrow. Ajuns acolo, observă o firmă nouă pe care scria: DEPARTAMENTUL DE ŞTIINŢA COMPUTERELOR - SECŢIA DE INTELIGENŢĂ ARTIFICIALĂ. Philips deschise uşa şi, apropiindu-se de ţevăria metalică ce constituia balustrada, se uită în jos la amfiteatrul semicircular. Scaunele fuseseră demontate. Aranjate în intervaluri pe diferite niveluri se aflau tot soiul de componente. Pe palierul cel mai de jos se aflau două instalaţii mari, construite similar cu micul procesor adus în biroul lui Philips. Un tânăr îmbrăcat într-un bluzon alb. cu mâneci scurte, lucra la una dintre ele. Avea un pistol de lipit într-o mână şi o sârmă în cealaltă.

– Pot să v-ajut cu ceva? strigă el.

– Îl caut pe William Michaels, ţipă Philips.

– N-a ajuns încă aici. Bărbatul îşi lăsă jos sculele şi se apropie de Philips. Vreţi să-i lăsaţi un mesaj?

– Am să vă rog să-i spuneţi domnului Michaels să-i dea un telefon doctorului Philips.

– Sunteţi doctorul Philips? Încântat de cunoştinţă. Eu sunt Carl Rudman, unul din studenţii din echipa domnului Michaels.

Rudman întinse mâna printre gratiile balustradei. Philips i-o strânse, uitându-se spre echipamentele impresionante.

– V-aţi aranjat un decor pe cinste aici. Martin nu mai vizitase până atunci laboratorul de computere şi nu-şi imaginase cât de extins putea să fie. Faptul că se află în această sală îmi dă un sentiment ciudat, admise el. Am făcut facultatea de medicină în clădirea asta şi în şaizeci şi unu am făcut cursul de microbiologie în acest amfiteatru.

– Ei bine, spuse Rudman, cel puţin i-am găsit o întrebuinţare utilă. Probabil că n-am mai fi obţinut vreun alt spaţiu dacă nu li s-ar fi terminat banii de renovare. Iar locul ăsta e perfect pentru munca cu computere fiindcă nu vine nimeni niciodată pe-aici.

– Laboratoarele de microbiologie au rămas intacte în spatele amfiteatrului?

– Bineînţeles. De fapt, le folosim pentru cercetările în privinţa memoriilor. Izolarea e perfectă. Sunt convins că nu vă daţi seama ce spionaj se practică în lumea computerelor.

– Ai dreptate, spuse Philips, moment în care avertizorul lui electronic începu să sune insistent. Îl deconectă şi întrebă: Ştii ceva despre programul de analiză a radiografiilor craniene?

– Fireşte. Asta-i programul nostru prototip de inteligenţă artificială. Toţi cei de-aici ştim o mulţime despre el.

– Păi, atunci poate c-ai să-mi poţi răspunde la întrebare. Vroiam să-l întreb pe Michaels dacă subrutina care se ocupă de densităţi poate fi tipărită separat.

– Bineînţeles. Trebuie doar să-i cereţi asta computerului. Singurul lucru pe care nu poate să-l facă drăcovenia aia e să vă lustruiască pantofii.

La opt şi un sfert, Patologia lucra din plin. Masa lungă de laborator cu şirul de microscoape era înţesată de rezidenţi. Eşantioanele congelate începuseră să sosească de la chirurgie cu un sfert de oră în urmă. Martin îl găsi pe Reynolds în micul său birou, în faţa unui microscop sofisticat, echipat cu o cameră de luat vederi de treizeci şi cinci de milimetri, care-i permitea să fotografieze orice imagine văzută în ocularul aparatului.

– Ai un minut liber? întrebă Philips.

– Desigur. De fapt, tocmai m-am uitat la secţiunile pe care le-ai adus astă-noapte. Benjamin Barnes mi le-a adus azi dimineaţă.

– E un tip fermecător, spuse Martin cu sarcasm.

– O fi el cam arţăgos, dar e un foarte priceput rezident în patologie. Şi-apoi, îmi place să-l ştiu prin preajmă. Mă face să mă simt suplu.

– Ce-ai găsit pe lamele?

– E foarte interesant. Vreau să se uite la ele şi cineva de la neuropatologie, fiindcă nu ştiu ce este. Focal, celulele nervoase fie au dispărut, fie au fost grav deteriorate, cu nucleele întunecate şi dezintegrate. Inflamaţia apare slab sau deloc. Dar cel mai curios lucru e că distrugerea celulelor nervoase s-a produs în nişte coloane înguste, perpendiculare pe suprafaţa creierului. Aşa ceva n-am mai văzut.

– Care-i treaba cu metodele de colorare? Ce au arătat?

– Nimic. Nici calciu, nici alte metale grele, dacă la asta te referi.

– Să înţeleg că nimic din ce se vede nu ar putea apărea pe o radiografie? întrebă Philips.

– Absolut nimic, răspunse Reynolds. În mod cert n-au cum să apară coloanele microscopice pe care s-a produs moartea celulelor. Barnes mi-a zis că ai pomenit de scleroza multiplă. Nici o şansă. Nu se observă nici un fel de modificări ale mielinei.

– Dacă ar fi să te aventurezi să dai un diagnostic, ce-ai spune?

– Ar fi foarte greu. Un virus, presupun. Dar n-aş fi aşa sigur. Chestia asta arată bizar.

Când Philips ajunse în birou, Helen îl aştepta, practic, ca la o ambuscadă. Sări de pe scaun şi încercă să-i bareze intrarea cu o mână plină de mesaje telefonice şi de plicuri de corespondenţă. Dar Philips se făcu că o ia la stânga şi trecu pe lângă ea prin dreapta, rânjind tot timpul. Noaptea petrecută cu Denise îi schimbase întreaga înfăţişare exterioară.

– Unde ai umblat? E aproape nouă!

Helen începu să-i înşire mesajele telefonice, în timp ce el scotocea de zor pe birou în căutarea radiografiei Lisei Marino. O găsi sub dosarele clinice, care se aflau sub lista principală cu radiografii craniene. Cu radiografia sub braţ, se duse la micul computer şi îl porni. Spre iritarea lui Helen, începu să tasteze informaţiile necesare pe claviatură. Ceru maşinii să-i listeze subrutina de analiză a densităţii.

– Secretara doctorului Goldblatt a sunat de două ori, spuse Helen, şi a zis să-i telefonezi de îndată ce ajungi în birou.

Imprimanta de ieşire se activă şi îl întrebă pe Martin dacă dorea o afişare digitală şi/sau analogică. Neştiind care-i diferenţa, Philips le ceru pe amândouă. Imprimanta îi ceru să introducă filmul.

– De asemenea, continuă Helen, dr. Clinton Clark, directorul clinicii de ginecologie, a sunat, el însuşi, nu secretara. Şi părea tare supărat. Vrea să-l suni. Şi domnul Drake vrea să-l suni.

Imprimanta trecu la acţiune şi începu să scoată la iveală un şir nesfârşit de pagini pline cu numere. Philips privea cu o derută crescândă. Era ca şi cum mica maşină suferise un soi de

colaps nervos.

Helen îşi ridică glasul, ca să poată concura cu ţăcănitul rapid al maşinăriei.

– William Michaels a sunat şi şi-a cerut scuze că n-a fost acolo când ai făcut acea vizită surpriză în laboratorul lui. Vrea să vorbească cu tine la telefon. Cei de la Houston au sunat în lagătură cu prezidarea secţiunii de neuroradiologie la convenţia naţională. Au zis că astăzi le trebuie un răspuns. Să vedem ce-ar mai fi...

În timp ce Helen frunzărea teancul de hârtii, Philips aduna de pe jos foile de hârtie neinteligibile, pline de mii de cifre. În sfârşit, imprimanta încetă să mai tipărească numere şi trasă o diagramă a craniului văzut din lateral, în care diferitele arii erau codificate literal. Philips pricepu că dacă găsea codul corespunzător, putea descoperi fila corespunzătoare la zonele care-l interesau. Dar imprimanta nu se opri aici. În continuare trasă diagrame ale diferitelor regiuni ale craniului, iar valorile de densitate erau tipărite în nuanţe de gri. Acesta era afişajul analogic care era mai uşor de cercetat.

– A, da, spuse Helen. Sala nr. 2 de angiografie va fi azi închisă toată ziua, până când instalează noul dispozitiv de încărcare a filmelor.

În momentul acesta, Philips n-o mai asculta deloc pe Helen. Comparând zonele din afişajul analogic, Martin observă că regiunile anormale aveau o densitate globală mai mică decât regiunile înconjurătoare normale. Era ceva surprinzător, deoarece, cu toate că fluctuaţiile erau fine, el avusese impresia greşită că densitatea era mai mare. Uitându-se la afişajul digital, înţelese de ce. În reprezentarea digitală era evident că existau salturi mari între valorile cifrelor apropiate, acesta fiind motivul pentru care când se uitase pe radiografii crezuse că ar putea fi nişte pete mici de calciu sau vreun alt material dens. Dar maşina îi spuse că ariile anormale erau per total mai puţin dense sau mai transparente, adică razele X puteau să treacă pe acolo mai uşor. Philips se gândi la celulele nervoase moarte pe care le văzuse la Patologie, dar în mod cert asta nu era de ajuns ca să afecteze absorbţia razelor X. Era un mister pe care Philips nu-l putea explica.

– Uită-te aici, spuse el, arătându-i secretarei reprezentarea digitală. Helen încuviinţă din cap, prefăcându-se că înţelege.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea.

– Nu ştiu, doar dacă...

Martin se opri la mijlocul frazei.

– Doar dacă ce? întrebă Helen.

– Dă-mi un cuţit. Orice fel de cuţit, zise Philips, pe un ton agitat.

Helen luă unul din borcanul cu unt de alune de lângă ibricul de cafea, minunându-se de şeful ei trăsnit. Când se întoarse în birou, icni, deloc pregătită pentru ceea ce vedea. Philips tocmai scotea un creier uman dintr-un borcan cu formaldehidă şi îl puse înapoi pe un ziar, circumvoluţiunile familiare ale acestuia scânteind în lumina de la proiectorul radiologic. Luptându-se cu valul de greaţă, Helen îl urmări în continuare pe Philips, care tăie o felie neregulată de la spatele eşantionului. După ce aruncă creierul la loc în borcan, el se îndreptă spre uşă, ducând bucata de creier pe foaia de ziar.

– De asemenea, soţia doctorului Thomas vă aşteaptă în sala pentru mielografie, spuse Helen, când văzu că Philips urma să plece.

Martin nu-i răspunse. Se duse repede cu proba în camera obscură. Ochii lui avură nevoie de câteva momente pentru a se acomoda cu lumina roşie slabă. Când reuşi să vadă acceptabil, scoase un film radiologic neexpus, aşeză pe el folia de creier si le puse pe amândouă în dulapul de sus. Sigilând dulapul cu bandă adezivă, lipi şi un bilet: „Film neexpus. Nu deschideţi! Dr. Philips".

Când ieşi de la conferinţa CPC, Denise sună la clinica de ginecologie. Decise că ar putea să evalueze mai bine personalul clinicii dacă nu ar dezvălui faptul că era medic, aşa că spuse doar că făcea parte din comunitatea universitară. Fu surprinsă, când funţionara de la recepţie o rugă să rămână pe fir. Când următoarea persoană ridică receptorul, Denise fu impresionată de volumul de informaţii cerut de clinică în vederea unei consultaţii. Voiau să ştie care era starea ei generală a sănătăţii, ba chiar statutul ei neurologic, precum şi istoricul ginecologic.

– Vom fi încântaţi să vă consultăm, spuse în sfârşit femeia. De fapt, avem o fereastră chiar în după-amiaza asta.

– Astăzi n-am să pot să ajung, zise Denise. Mâine nu s-ar putea?

– Excelent, spuse femeia. La doisprezece fără un sfert, e bine?

– Perfect, răpunse Denise.

După ce puse receptorul în furcă, se întrebă de ce era aşa de suspicios Martin în privinţa clinicii. Impresia ei iniţială era cât se poate de pozitivă.

Aplecându-se mai aproape de mielograma de raze X de pe proiector, Philips încercă să-şi dea seama ce anume făcuse chirurgul ortoped la coloana vertebrală a doamnei Thomas. Lucrurile se prezentau ca şi cum femeia suferise o laminectomie[1] extensivă, implicată fiind cea de-a patra vertebră lombară.

În acel moment, uşa biroului se dădu de perete şi, foarte mânios, Goldblatt dădu buzna înăuntru. Era roşu la faţă şi ochelarii îi atârnau în vîrful nasului. Martin îi aruncă o privire, apoi se întoarse spre radiografiile lui.

Purtarea lui dispreţuitoare nu făcu decât să-i amplifice furia lui Goldblatt.

– Insolenţa ta e uluitoare, rosti el cu glas răguşit.

– Mie mi se pare că aţi dat buzna aici fără să bateţi la uşă, stimate domn. Eu vă respect biroul. Cred că ar trebui să fiu în măsură să mă aştept la acelaşi lucru din partea dumneavoastră.

– Comportarea ta recentă privind proprietatea particulară nu confirmă astfel de politeţuri. Mannerheim m-a sunat în zorii zilei, ţipând că ai pătruns cu forţa în laboratorul lui de cercetare şi i-ai furat un eşantion. Ţi se pare corect?

– L-am împrumutat, îl corectă Philips.

– L-ai împrumutat, Dumnezeule! strigă Goldblatt. Iar ieri n-ai făcut decât să împrumuţi un cadavru de la morgă. Ce dracu te-a apucat, Philips? Chiar ţi-ai pus în gând să te sinucizi profesional? Dacă aşa stau lucrurile, spune-mi, dragă. Ar fi mai simplu pentru amândoi.

– Asta e tot? întrebă Philips, cu un calm deliberat.

– Nu! Nu e tot! ţipă Goldblatt. Clinton Clark mi-a spus că te-ai apucat să-l iei la rost pe unul dintre cei mai buni rezidenţi de la clinica de ginecologie. Philips, ai înnebunit? Tu eşti radiolog, dragă! Şi dacă n-ai fi aşa de bun, ai zbura de-aici cât ai zice peşte!

Philips rămase tăcut.

– Necazul e, continuă Goldblatt cu o voce care-şi pierdea treptat intonaţia mânioasă, că eşti un neuroradiolog excelent.

[1] *Rezecţie a apofizelor vertebrale, practicată în operaţiile pe măduva spinării (n.tr.)*

Aş vrea ca pentru un timp să stai în banca ta, okay? Ştiu că Mannerheim poate să fie tare agasant. Lasă-l în pace şi nu-l mai provoca. Şi, fir-ar să fie, nu mai intra în laboratorul lui! Individului nu-i place să vadă pe nimeni pe-acolo, indiferent de oră, cu atât mai puţin noaptea, pe furiş.

Pentru prima oară de la sosirea sa, Goldblatt îşi îngădui o privire de asamblu prin biroul dezordonat al lui Martin. Încet, gura i se deschise de uimire în faţa harababurii incredibile. Întorcându-se spre Philips, se uită la el în tăcere, preţ de un minut întreg.

– Săptămâna trecută erai un om normal şi făceai o treabă minunată. Din capul locului ai fost omul cel mai potrivit să conducă sectorul ăsta. Vreau să redevii vechiul Martin Philips. Nu-ţi înţeleg putarea din ultimul timp şi nu înţeleg de ce biroul tău arată în halul ăsta. Dar dă-mi voie să-ţi spun că, dacă nu te pui la punct, ai să-ţi cauţi alt post.

Goldblatt se răsuci pe călcâie şi părăsi încăperea. Philips rămase tăcut, privind lung în urma lui. Nu ştia dacă să fie supărat sau să râdă. După toate gândurile sale de independenţă, ideea de a fi concediat era îngrozitoare. În consecinţă, Martin deveni un vârtej de activitate direcţională. Vizită întreaga secţie şi verifică toate cazurile aflate în lucru, dând anumite sugestii acolo unde erau necesare. Citi toate filmele care se strânseseră dimineaţă. Apoi efectuă personal o angiogramă cerebrală stânga la un caz dificil, care demonstră fără putinţă de tăgadă că pacientul nu avea nevoie de operaţie. Adunându-i laolaltă pe studenţii medicinişti, la ţinu un curs despre instalaţia CAT, care-i lăsă fie uluiţi, fie complet derutaţi, în funcţie de gradul lor de concentrare. Între timp, îi dădu de lucru lui Helen, răspunzând la toată corespondenţa şi mesajele care se acumulaseră în ultimele câteva zile. Şi, în plus faţă de toate astea, chemă un angajat să-i aranjeze grămezile de radiografii din birou într-o ordine sistematică, astfel încât până la trei după-amiază reuşi de asemenea să ruleze şaizeci de filme vechi pe computer şi să compare rezultatele nou obţinute cu vechile interpretări. Programul funcţiona excelent.

La trei şi jumătate, scoase capul pe uşă şi o întrebă pe Helen dacă primise vreun apel telefonic de la Kristin Lindquist. Ea scutură din cap. Mergând în sălile de radiologie, îl întrebă pe Kenneth Robbins dacă nu cumva apăruse pe acolo o femeie tânără. Răspunsul acestuia fu negativ.

Pe la ora patru, Philips rulase alte şase filme vechi pe computer. Încă o dată maşina îi dădu de înţeles că era un radiolog mai bun decât Philips, depistând o urmă de calcifiere care sugera o tumoare a meningelului. Cercetând din nou filmul, Philips se văzu nevoit să fie de acord. Puse radiografia deoparte, să vadă dacă Helen putea să dea de urma pacientului.

La patru şi un sfert, Philips formă numărul lui Kristin Lindquist. La al doilea apel, îi răspunse colega ei de cameră .

– Îmi pare rău, domnule doctor, dar n-am văzut-o pe Kristin de azi dimineaţă, de când a plecat la Muzeul Metropolitan. A lipsit de al cursurile de la unsprezece şi de la unu şi un sfert, ceea ce nu-i stă în obicei.

– N-ai putea să-ncerci să dai de ea şi s-o rogi să-mi dea un telefon?

– M-aş bucura s-o pot găsi. Serios vorbind, sunt cam îngrijorată.

La cinci fără un sfert, Helen intră în birou cu corespondenţa zilei la semnat, ca s-o poată pune la poştă în drum spre casă. Puţin după cinci şi jumătate, Denise trecu pe la el.

– S-ar zice că am devenit ceva mai stăpâni pe situaţie, spuse ea, aruncând în jur o privire apreciativă.

– Nu te lăsa înşelată de aparenţe, spuse Philips, în timp ce scannerul cu laser îi smulgea din mână o radiografie.

Închise apoi uşa biroului şi o îmbrăţişă cu putere. Nu mai voia să-i dea drumul şi când în sfârşit o făcu, ea se uită la el şi spuse:

– Aoleu, da' ce-am făcut ca să merit asta?

– M-am gândit la tine toată ziua şi am retrăit noaptea trecută.

Ar fi vrut teribil de mult să vorbească cu ea despre pericolele evocate de Goldblatt şi să-i spună că dorea să rămână alături de el toată viaţa. Necazul era că nu-şi oferise nici un răgaz pentru reflecţie şi, cu toate că nu se-ndura s-o lase să plece, ar fi vrut să rămână singur, măcar pentru un timp. Când ea îi aminti că promisese o cină în seara aceea, Martin şovăi. Văzându-i faţa dezamăgită, spuse:

– Mă gândeam că dacă aş putea avea un început promiţător în rularea filmelor astea vechi poate că am putea să mergem cu maşina pe insulă, sâmbătă seara.

– Ar fi nemaipomenit, zise Denise, îmbunată. A, apropo, am sunat la ginecologie şi am stabilit o consultaţie pentru

mâine în jurul prânzului.

– Bun. Cu cine-ai vorbit?

– Nu ştiu. Dar au fost foarte amabili şi păreau de-a dreptul fericiţi să mă poată servi. Uite, dacă termini mai devreme, n-ai vrea să vii pe la mine?

Denise era plecată cam de o oră când apăru Michaels, încântat să vadă că Philips începuse în sfârşit să lucreze cu seriozitate la program.

– Îmi depăşeşte toate aşteptările, zise Martin. N-a apărut nici o citire fals negativă.

– Fantastic, spuse Michaels. Poate că am ajuns mai departe de cât am bănuit.

– Cu siguranţă, aşa pare să fie. Dacă o ţine tot aşa, s-ar putea să obţinem un sistem funcţional, gata să fie lansat pe piaţă, pe la începutul toamnei. Am putea să-l anunţăm cu ocazia convenţiei anuale de radiologie.

Mintea lui Philips gonea înainte în timp, imginându-şi impactul. Sentimentul de insecuritate de azi-dimineaţă i se păru ridicol.

După plecarea lui Michaels, Philips se întoarse la lucru. Reuşi să pună la punct un sistem de alimentare cu filme a maşinăriei care accelerase procesul. Dar o dată cu trecerea timpului începu să se simtă tot mai neliniştit de absenţa lui Kristin Lindquist. Un sentiment de resposabilitate luă locul iritării sale iniţiale cauzată de aparenţa ei neseriozitate. Prea mare ar fi fost coincidenţa dacă şi acestei femei i s-ar întâmpla ceva care să-l împiedice să obţină radiografii suplimentare.

În jurul orei nouă, Martin formă din nou numărul de telefon al lui Kristin. Colega ei de cameră răspunse de la primul apel.

– Îmi cer scuze, domnule doctor. Eu ar fi trebuit să vă sun. Dar n-am găsit-o nicăieri pe Kristin. Nimeni n-a văzut-o toată ziua. Am sunat şi la poliţie.

Philips închise telefonul, încercând să nege realitatea, spunându-şi că aşa ceva nu se poate întâmpla. Era imposibil... Marino, Lucas, McCarthy, Collins şi acum Lindquist! Nu. Nu era posibil. Era de-a dreptul absurd. Deodată îşi aduse aminte că nu primise nici un mesaj de la Internări. Ridicând telefonul, rămase surprins când i se răspunse după numai patru apeluri. Numai că persoana de care avea nevoie pentru cazul respectiv plecase la cinci şi n-avea să se întoarcă decât a doua zi de dimineaţă, la ora opt. Philips trânti receptorul.

– Dar-ar dracii! strigă el, ridicându-se de pe scaun şi începând să umble prin încăpere. Brusc îşi aduse aminte de bucata de creier pe care o pusese în dulap.

Ajuns la camera obscură, fu nevoit să aştepte până când un tehnician termină de developat nişte filme de la urgenţă. De îndată ce reuşi să intre, Martin deschise dulapul şi scoase filmul şi felia de creier care între timp se uscase. Neştiind ce să facă cu eşantionul, îl aruncă până la urmă în coşul de gunoi. Introduse filmul neexpus în instalaţia de developat.

Aşteptând în hol, lângă fanta pe care trebuia să iasă filmul, Martin se întrebă dacă era posibil ca dispariţia lui Kristin să fie doar o nouă coincidenţă. Şi dacă nu era, ce ar fi putut să însemne? Mai important, ce putea el să facă?

În momentul acela, filmul radiografic căzu în cuva de colectare. Martin se aştepta ca filmul să fie complet negru, aşa încât când îl aşeză pe ecranul proiectorului, rămase şocat.

– Sfinte Dumnezeule!

Rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă. Pelicula prezenta o arie transparentă, având forma feliei de creier. Philips ştia că nu exista decât o singură posibilitate: radiaţii! Anomaliile de densitate de pe radiografii se datorau unor doze semnificative de radiaţii!

Philips parcurse în fugă distanţa până la secţia de medicină nucleară. În laboratorul de lângă betatron găsi ceea ce căuta: un detector de radiaţii şi o cutie de depozitare de dimensiuni generoase, cu pereţii protejaţi cu plumb. Putea să ridice cutia, dar n-avea nici un interes s-o care după el, aşa încât o puse pe o brancardă.

Mai întâi se opri la biroul său. Borcanul cu creierul era fără doar şi poate cald aşa încât puse nişte mănuşi de cauciuc şi îl aşeză în cutia cu pereţi plumbuiţi. Găsi ziarul pe care ţinuse creierul şi-l aruncă în cutie. Căută chiar şi cuţitul folosit pentru tăierea secţiunii de creier şi îl puse şi pe el în cutie. Apoi se plimbă cu detectorul de radiaţii prin încăpere. Era curat.

Revenind în camera obscură, Philips luă coşul de gunoi şi-i răsturnă conţinutul în cutie. După aceea testă coşul şi fu satisfăcut. Ajunse din nou în birou, îşi ascoase mănuşile, le aruncă în cutie şi o încuie. Verifică din nou încăperea cu detectorul şi constată mulţumit că debitul de radiaţii era nesemnificativ. În continuare, scoase filmul din dozimetrul pe care-l purta la centură şi-l pregăti pentru developare. Voia să ştie cu exactitate ce

doză de radiaţii primise de la eşantionul de creier.

În tot timpul acestei activităţi fizice febrile, Martin încercă fără succes să coreleze toate acele fapte disparate: cinci femei tinere, având probabil toate niveluri semnificative de radiaţii în capete şi poate şi în alte organe ale trupurilor lor... simptome ce sugerau o boală precum scleroza multiplă... toate cu examene ginecologice şi teste Pap atipice.

Philips nu avea nici o explicaţie pentru aceste fapte, dar i se părea că radiaţia trebuie să fi fost elementul central. Conchise că nivelurile înalte ale radiaţiei generale puteau provoca alterări ale celulelor cervixului şi, prin urmare, pete Pap atipice. Dar era neobişnuit că toate cazurile prezentaseră pete atipice. Şi de data asta părea dificil de explicat un anumit fenomen prin coincidenţă. Şi totuşi, care alta ar fi putut fi explicaţia?

Când termină cu curăţenia, Philips trecu pe lista sa numerele de înregistrare ale lui Collins şi McCarthy, precum şi datele efectuării vizitelor la ginecologie. Apoi porni grăbit pe coridorul central al secţiei şi scurtă drumul, luând-o direct prin sala principală de citire a radiografiilor. Ajuns la ascensoare, apăsă butonul de chemare a liftului cu un sentiment de agitaţie crescândă. Îşi dădu seama că Kristin Lindquist era o bombă cu efect întârziat ambulantă. Pentru ca radiaţia din corpul ei să apară pe o radiografie obişnuită, trebuia ca doza de radiaţii implicată să fie foarte mare. Şi pentru a da de urma ei, Martin era încredinţat că va fi nevoit să rezolve toate evenimentele deconcertante ale ultimei săptămâni.

Spre surprinderea sa, îl găsi pe Benjamin Barnes la masa lui de lucru. Poate că rezidentul patolog nu avea o fire prea agreabilă, dar Martin nu putea să nu-i respecte conştiinciozitatea.

– Ce vânt te aduce aici a doua noapte la rând? întrebă rezidentul.

– Testele Pap, spuse Philips fără preambul.

– Presupun că iar ai o lamelă de examinat urgent la microscop, spuse Barnes cu sarcasm.

– Nu. Nu vreau decât câteva informaţii. Vreau să ştiu dacă radiaţia poate provoca pete Pap atipice.

Barnes reflectă o clipă înainte de a răspunde.

– În privinţa radiologiei de diagnosticare, n-am auzit aşa ceva, dar cu siguranţă că radioterapia afectează celulele cervixului şi de aici, petele Pap.

– Dacă te-ai uita la o probă din asta atipică, ai putea să ...ai

dacă a fost provocată de radiaţii?

– Poate, spuse Barnes.

– Ţi-aduci aminte de lamelele pe care te-am rugat să le examinezi azi-noapte? Secţiunile de creier. Leziunile alea ale celulelor nervoase ar putea fi provocate de către radiaţii?

– M-aş cam îndoi spuse Barnes. A fi trebuit ca fluxul de radiaţii să fie direcţionat cu o precizie microscopică. Celulele nervoase din imediata lor apropiere n-au nimic.

Chipul lui Philips rămase impenetrabil în timp ce încerca să stabilească legătura dintre toate aceste fapte incoerente. Pacienţii absorbiseră suficientă radiaţie ca să apară pe o radiografie, totuşi, la nivelul celular, o celulă era total deteriorată, în vreme ce vecina ei n-avea nici pe naiba.

– Ştii cumva, probele pentru testele Pap se păstrează? întrebă el într-un târziu.

– Cred că da. Cel puţin o anumită perioadă, dar nu aici, Sunt la laboratorul de citologie, care funcţionează după orarul băncilor. Îl găseşti mâine dimineaţă, după ora nouă.

– Mulţumesc, zise Philips cu un oftat. Se întrebă dacă ar fi cazul să intre neîntârziat în laboratorul cu pricina. Poate dacă-l suna pe Reynolds... Tocmai se pregătea să plece când se gândi la altceva.

– După examinarea probelor pentru testele Pap, în fişă se trece numai clasificarea sau e descrisă şi patologia?

– Păi, aşa mi se pare, spuse Barnes. Rezultatele sunt memorate pe o bandă de calculator. Nu ai nevoie decât de numărul de înregistrare al pacientului şi poţi să citeşti buletinul.

– Mulţumesc mult, zise Philips. Ştiu că eşti ocupat, aşa că-ţi sunt recunoscător pentru timpul acordat.

Barnes dădu uşor din cap în semn de acceptare a mulţumirilor, după care îşi vârî ochii în microscop.

Terminalul de computer al Patologiei era separat de laborator printr-un şir de paravane. Trăgându-şi un scaun, Philips se aşeză în faţa monitorului. Era similar cu terminalul de la radiologie, cu un ecran mare ca de televizor, aşezat chiar în spatele claviaturii. Scoţând din buzunar lista celor cinci paciente, Philips tastă numele lui Katerine Collins, urmat de numărul de înregistrare şi de codul testului Papanicolau. După o scurtă pauză, literele se înşirau pe ecran ca şi cum un personaj invizibil le-ar fi tastat pe o altă claviatură. Mai întâi apăru numele lui Katherine Collins, urmat de o mică pauză. Urmă data

primului test Pap, însoţită de textul:

Probă adecvată, fixare bună, colorare corespunzătoare.
Celulele prezintă maturare şi diferenţiere normală.
Efect estrogen normal: 0/20/80. S-au observat câteva microorganisme candida[1]. Rezultatul negativ.

Philips verifică data primului test în timp ce pe ecran se tipărea următorul buletin. Data corespundea cu prima dată înscrisă de el pe listă. Uitându-se din nou la ecran, nu-i veni să-şi creadă ochilor când citi că al doilea test Pap al lui Collins ieşise de asemenea negativ!

Philips şterse ecranul şi introduse rapid numele lui Ellen McCarthy, numărul de înregistrare şi codul corespunzător. Simţi cum i se strânge stomacul când citi informaţia furnizată de computer. Şi de data asta, rezultatul fusese negativ!

În timp ce se întorcea la parter, Martin se simţea buimăcit. În practica medicală învăţase să creadă ceea ce citea în foile de observaţii, în special rezultatele ce proveneau de la laboratoare. Acestea erau informaţiile obiective, în vreme ce simptoamele pacienţilor şi impresiile medicilor erau subiective. Philip ştia că exista o mică posibilitate de eroare în testele de laborator, aşa cum ştia că există o posibilitate ca el să nu observe sau să interpreteze greşit ceva de pe o radiografie. Dar probabilitatea scăzută a unei erori era cu totul altceva faţă de o falsificare deliberată. Asta necesita un soi de complicitate, iar Philips se simţea ofensat.

Aşezat la biroul lui Martin îşi prinse capul în mâini şi-şi masă ochii. Primul gând fu să telefoneze autorităţilor spitalului, dar asta însemna Stanley Drake, şi se răzgândi. Reacţia lui Drake ar fi fost de muşamalizare, de păstrare a secretului faţă de presă. Poliţia! Parcurse în minte o convorbire ipotetică: „Alo, sunt doctorul Martin Philips şi aş vrea să vă aduc la cunoştinţă că la Centrul Medical al Universităţii Hobson se întâmplă ceva ciudat. Sunt nişte fete cărora testele Pap le-au ieşit normale dar care în fişele clinice au fost trecute ca fiind atipice." Philips clătină din cap. Prea suna ridicol. Nu, înainte de a amesteca poliţia, avea nevoie de informaţii suplimentare. Intuiţia îi spunea că toate astea aveau o legătură cu radiaţia,

[1] *Gen de ciuperci microscopice levuriforme ce cuprinde specii saprofite care, în anumite condiţii, pot deveni patogene (n.tr.).*

deşi părea ilogic. De fapt, radiaţia putea provoca un test Pap atipic şi lui Philips i se părea că dacă cineva voia să evite descoperirea radiaţiei, ar fi trebuit să dea normale testele atipice, şi nu invers.

Philips se gândi din nou la custodele de la morgă. După întâlnirea lor ratată din seara precedentă, Martin rămăsese convins că Werner ştia mai multe despre Lisa Marino decât era dispus să dezvăluie. Poate că o sută de dolari nu fuseseră de ajuns. Poate că ar fi trebuit să ofere mai mult. La urma urmei, afacerea depăşise graniţele unui exerciţiu teoretic.

Martin îşi dădu seama că, la morgă, reuşita unei confruntări cu Werner era exclusă. Înconjurat de morţi, Werner era în elementul său, în vreme ce Philips îşi pierdea acolo tot curajul şi ştia că, pentru a-l convinge pe Werner să vorbească, trebuia să adopte o atitudine fermă şi autoritară. Philips se uită la ceas. Era unsprezece şi douăzeci şi cinci. Era limpede că Werner lucra în schimbul de seară, de la patru la douăsprezece. Fără să mai stea pe gânduri, Martin decise să-l urmărească până acasă şi să-i ofere cinci sute de dolari.

Curpins de o oarecare agitaţie, formă numărul de telefon al lui Denise. Sună de şase ori înainte ca o voce somnoroasă să-i răspundă:

– Te-ai hotărât să vii?

– Nu, răspunse Philips în doi peri. Sunt prins într-o chestie şi vreau să mă ţin de ea.

– Te-aşteaptă un locuşor călduţ, să ştii.

– Las' că recuperăm noi în week-end. Vise plăcute.

Martin îşi luă din dulap hanoracul de schi bleumarin, şi-şi puse pe cap şapca pe care-o găsi în buzunar. Era aprilie, dar ploaia măruntă adusese şi un vânt de la nord-est şi afară era frig.

Părăsi spitalul prin salonul de urgenţe, sărind de pe platformă pe asfaltul plin de băltoace al parcării. Dar în loc să iasă la stradă, făcu la dreapta, dădu spre defileul format cu zidul nordic al Spitalului de Pediatrie Brenner. După cincizeci de paşi, acesta dădea în curtea interioară a Centrului Medical.

Clădirile spitalului se înălţau brusc în noaptea ceţoasă ca nişte stânci abrupte alcătuind o vale de beton asimetrică. Centrul Medical fusese construit în salturi, fără să se aibă în vedere vreun plan general raţional. Acest aspect era evident în curtea interioară, unde clădirile îşi adjudecau spaţiul disponibil

la nişte unghiuri imposibile, susţinute de contraforţi. Philips recunoscu aripa mică unde se afla biroul lui Goldblatt şi, folosind-o ca punct de reper, reuşi să se orienteze. La doar douăzeci şi cinci de paşi mai departe găsi platforma lipsită de semne distinctive, despre care ştia că duce în străfundurile morgii. Spitalului nu-i plăcea să se ştie că şi moartea se număra printre consecinţele activităţii sale, aşa încât cadavrele erau excretate pe ascuns, departe de ochii publicului, în furgoanele mortuare aflate în preajmă.

Martin se rezemă de zid şi îşi vârî mâinile în buzunare. În timp ce aştepta, încercă să analizeze evenimentele complicate trăite de când Kenneth Robbins îi dăduse radiografia Lisei Marino. Abia trecuseră două zile, dar parcă fuseseră două săptămâni. Entuziasmul iniţial pe care-l simţise când văzuse strania anomalie radiologică se preschimbase acum într-o teamă profundă. Aproape că-i era frică să afle ce se întâmpla în spital. Era ca o boală în sânul propriei familii. Medicina fusese viaţa lui. De n-ar fi fost sentimentul său acut de responsabilitate faţă de Kristin Lindquist, s-ar fi putut întreba dacă nu era mai bine să uite pur şi simplu ceea ce aflase. Tirada lui Goldblatt despre sinuciderea profesională îi răsuna şi acum în urechi.

Werner ieşi la ora fixată prin program, şi zăbovi ca să asigure uşile la plecare. Philips se aplecă înainte şi-şi puse mâna streaşină la ochi ca să poată vedea în lumina palidă dacă într-adevăr era Werner. Îşi schimbase hainele şi era îmbrăcat acum în costum închis la culoare, cămaşă albă şi cravată. Spre surprinderea lui Martin, custodele arăta acum ca un negustor prosper care-şi închide prăvălia la sfârşitul zilei de lucru. Faţa lui scofâlcită, care între perţii morgii păruse hidoasă, îi conferea acum individului o înfăţişare aproape aristocratică.

Werner se întoarse şi ezită o clipă, întinzând palma răsucită în sus, ca să vadă dacă plouă. Satisfăcut, porni în direcţia străzii. În mâna dreaptă purta o servietă neagră. Peste braţul stâng îndoit avea petrecut mânerul unei umbrele strânse.

Urmărindu-l de la o depărtare prudentă, Martin observă că Werner avea un umblet ciudat. Nu şchiopăta; semăna mai mult cu un ţopăit, ca şi cum un picior era mult mai puternic decât celălalt. Dar se deplasa rapid şi într-un ritm constant.

Speranţele lui Martin că Werner ar locui în apropierea spitalului se năruiră în momentul în care acesta dădu colţul pe Broadway şi coborî treptele ce duceau la metrou. Grăbind

pasul, Philips micşoră distanţa, sărind câte două trepte deodată. La început, nu-l văzu. Se părea că Werner avusese fisă. Philips îşi cumpără grăbit una şi trecu prin turnichet. Escalatorul era pustiu şi Philips coborî în fugă treptele ce duceau la peronul pentru zona industrială. În timp se dădea colţul, apucă să vadă capul lui Werner, care tocmai cobora cu escalatorul ce ducea la peronul pentru linia către centru.

Scoţând un ziar dintr-un coş de gunoi, Philips se prefăcu că citeşte. Werner se afla la nici zece metri depărtare, aşezat pe un scaun din material plasctic turnat, adâncit în lectura unei cărţi intitulate, incredibil, „Jocul de deschidere în şah". În lumina albicioasă din tunelul metroului, Philips putu să aprecieze mai bine ţinuta bărbatului pe care-l urmărea. Costumul era de culoare bleumarin cu o croială edwardiană, cu pense laterale. Părul tuns scurt şi-l pieptănase de curând; cu obrajii lui bronzaţi şi pometii proeminenţi arăta ca un general prusac. Singurul element discordant în înfăţişarea sa erau pantofii. Scâlciaţi rău, aceştia aveau mare nevoie de cremă şi lustru.

Fiind ora de schimb a spitalului, peronul era plin de infirmiere, sanitari şi tehnicieni. Când expresul pentru centru intră huruind în staţie, Werner se urcă într-un vagon, urmat de Philips. În tren, custodele şedea pe scaun ca o statuie, ţinând cartea în faţă. Ochii lui ascunşi în fundul capului urmăreau cu rapiditate rândurile tipărite. Prinsă între genunchi, servieta stătea pe podea. Philips ocupă un loc pe la jumătatea vagonului, vizavi de un spaniol chipeş îmbrăcat într-un costum de poliester.

La fiecare oprire, Martin era gata să se dea jos, dar Werner nici nu se clinti. Când trecură de Strada 59, Philips deveni îngrijorat. Poate că Werner nu se ducea direct acasă. Din cine ştie ce motiv, posibilitatea asta nici nu-i trecuse prin cap lui Philips. Se simţi uşurat când în sfârşit coborî după custode la staţia de la Strada 42. Acum nu se mai punea problema dacă Werner se ducea sau nu acasă. Acum întrebarea era cât timp avea să petreacă acolo unde se ducea. Când ajunse în stradă, Philips se simţi penibil şi descurajat.

Păsările de noapte îşi făceau din plin simţită prezenţa. În ciuda orei înaintate şi a frigului umed, Strada 42 era strălucitoare cu priveliştile ei stridente. Elegant îmbrăcatul Werner ignoră oamenii bizari şi caraghioşi care se îmbulzeau în faţa cinematografelor şi a librăriilor pornografice. Părea familiarizat

cu perversiunile psihosexuale pământene. Cu Philips, lucrurile stăteau diferit. Era ca şi cum o lume de pe un alt tărâm îi încetinea dinadins înaintarea, silindu-l să se sucească, să se întoarcă, ba chiar uneori să o ia pe stradă, ca să poată trece de grupurile umane dense, în timp ce se chinuia să nu-l scape pe Werner din ochi. În faţa sa îl văzu pe acesta cotind brusc şi intrând într-un magazin cu articole „de specialitate".

Martin se opri afară. Hotărî să-i ofere lui Werner o oră pentru toată această idioţenie. Dacă în acest interval de timp custodele nu se întorcea la locuinţa sa, Philips era hotărât să renunţe. În timp ce aştepta, Martin constată curând că devenise un subiect interesant pentru o mulţime de solicitanţi, negustori ambulanţi ba chiar şi cerşetori. Erau tare insistenţi şi pentru a scăpa de stăruinţele lor, Philips se răzgândi şi intră în magazin.

Aproape de intrare, postată într-un balcon ca un amvon, cocoţat aproape de tavan, stătea o femeie cu părul violet şi înfăţişare dură, care se uita la el cu insistenţă. Ochii ei, duşi în fundul capului, deasupra unor cearcăne vineţii, îl cântăreau din priviri pe Martin, încercând să aprecieze dacă era sau nu apt pentru a fi primit. Evitându-i căutătura, jenat să fie văzut într-un astfel de loc, Philips o luă de-a lungul culoarului cel mai apropiat. Werner nu se vedea pe nicăieri!

Un client trecu pe lângă Philips, cu braţele atârnându-i pe lângă corp, astfel încât în trecere îl pipăi pe Martin pe spate. Abia după ce individul trecu, Philips îşi dădu seama ce se întâmplase. I se făcu greaţă şi-i veni să urle, dar ultimul lucru pe care-l voia era să atragă atenţia asupra lui.

Se plimbă prin magazin, ca să vadă dacă nu cumva Werner stătea pitit după vreunul din rafturile de cărţi sau după galantarele magazinului. Din punctul ei de observaţie, femeia cu părul ca levănţica părea să urmărească fiecare mişcare a lui Martin, aşa încât, ca să nu bată la ochi, acesta luă din raft o revistă, ca să constate că era sigilată în plastic, astfel că o puse la loc. Pe copertă erau doi bărbaţi cuplaţi într-o poziţie acrobatică.

Deodată, Werner ieşi pe o uşă din spatele magazinului şi trecu pe lângă Philips, luându-l prin surprindere. Acesta se întoarse la iuţeală ca să cerceteze cu interes nişte casete video pornografice. Dar Werner nu se uită nici în stânga, nici în dreapta. Parc-ar fi purtat ochelari de cal. Ieşi din magazin în câteva secunde.

Martin zăbovi atât cât crezu că nu risca să-l piardă de sub urmărire. Nu voia să pară prea evident că îl urmărea pe Werner, dar în timp ce ieşea, femeia de la balcon se aplecă peste balustradă şi îl privi cu atenţie. Ştia ea că punea la cale ceva.

Ajungând în stradă, Philips îl zări pe Werner urcându-se într-un taxi. Temându-se să nu-l piardă după atâtea eforturi, sări de pe bordură şi făcu semne disperate, ca să atragă atenţia taximetriştilor. Unul dintre ei opri în partea cealaltă a străzii şi, evitând maşinile care treceau în goană, Philips traversă şi sări în autoturism.

– Urmăreşte taxiul Checker din spatele autobuzului, spuse Martin agitat.

Taximetristul se uită la el fără un cuvânt.

– Hai odată, insistă Philips.

Bărbatul sări din umeri şi urni maşina din loc.

– Da' ce, eşti vreun poliţist?

Martin nu-i răspunse. Cu cât mai puţină conversaţie, cu atât mai bine. Werner coborî la intersecţia dintre Strada 52 şi Second Avenue. Martin coborî cam la treizeci de metri de intersecţie şi alergă până la capătul cvartalului, căutându-l din priviri. Werner intră într-un magazin, la a treia uşă mai încolo.

Traversând bulevardul, Martin se uită la firma magazinului. Se numea „Articole sexuale". Era foarte diferit de librăria „pentru adulţi" de pe Strada 42, având un exterior foarte conservator. Privind în jur, Philips observă că era situat printre magazine de antichităţi, restaurante elegante şi magazine scumpe. Uitându-se mai sus îşi dădu seama că apartamentele erau locuite de oameni din clasa mijlocie. Era un cartier onorabil.

Werner apăru în faţa uşii, însoţit de un alt bărbat care râdea şi-l ţinea cu braţul pe după umeri. Custodele zâmbi şi-i strânse mâna celuilalt, după care o porni la drum pe Second Avenue. În urma lui venea Philips, atent să păstreze o distanţă sigură.

Dacă ar fi bănuit câtuşi de puţin că urmărirea lui Werner avea să impună toate aceste opriri, n-ar mai fi făcut-o. Aşa stând lucrurile, tot mai spera ca odiseea să se încheie. Numai că Werner avea alte planuri. Traversă Third Avenue, croindu-şi drum spre Strada 55, unde pătrunse într-o clădire mică adăpostită la umbra unui zgârie-nori din beton şi sticlă. Era un bar care arăta desprins parcă dintr-o fotografie din perioada interbelică.

După o scurtă consultare cu sine însuşi, Martin îl urmă, temându-se să nu-l piardă dacă l-ar scăpa din ochi. Spre

uimirea lui Philips, în pofida orei târzii, stabilimentul era înţesat de clienţi plini de viaţă, şi trebui să-şi facă loc cu coatele. Era un bar pentru celibatari popular, din nou un teren cu care Philips nu era familiarizat.

Căutându-l prin mulţime pe Werner, Philips constată şocat că acesta se afla în stânga, în imediata apropiere. Ţinea în mână o halbă de bere şi-i zâmbea unei secretare blonde. Philips îşi trase şapca mai jos, pe frunte.

– Şi cu ce zici că te ocupi? întrebă secretara, nevoită să strige din pricina larmei.

– Sunt doctor, zise Werner. Patolog.

– Serios? făcu secretara, evident impresionată.

– Are şi părţi bune şi rele, spuse Werner. De obicei trebuie să lucrez până târziu, dar poate c-ai să vrei să vii din când în când, să bem un păhărel.

– O, mi-ar plăcea tare mult, strigă femeia.

Martin îşi croi drum spre bar, întrebându-se dacă femeia avea habar în ce intra. Comandă o bere şi reuşi să se strecoare până la peretele din spate, unde găsi un loc din care putea să-l ţină sub observaţie. În timp ce-şi sorbea băutura, Martin începu să realizeze absurditatea situaţiei. După atâţia ani petrecuţi prin şcoli, iată-l într-un bar pentru celibatari, la miezul nopţii, urmărind un individ ciudat, care părea înspăimântător de normal. De fapt, uitându-se de jur împrejur, remarcă impresionat cât de uşor se amesteca Werner printre avocaţi şi oameni de afaceri.

După ce obţinu numărul de telefon al secretarei, custodele îşi termină berea, îşi adună lucrurile şi, ieşind în Third Avenue, luă un alt taxi. Martin avu o scurtă controversă cu taximetristul său, care nu se lăsă convins să urmărească celălalt taxi decât cu ajutorul unei bancnote de cinci dolari.

Călătoria se desfăşură în tăcere. Philips privi luminile oraşului, până când imaginea se înceţoşă din pricina unei averse de ploaie. Ştergătoarele de parbriz îşi grăbiră mişcarea ca să poată ţine piept ploii. Traversară oraşul pe Strada 57; merseră în diagonală spre nord pe Broadway, de la Circul Columbus, cotind apoi pe Amsterdam Avenue. Philips recunoscu Universitatea Columbia pe stânga, când trecură prin dreptul ei. Ploaia încetă la fel de brusc cum începuse. Pe Strada 141, întoarseră la dreapta iar Philips se aplecă în faţă şi întrebă în ce sector al oraşului se aflau. „Hamilton Heights", îi

răspunse şoferul, care întoarse la stânga pe Hamilton Terrace şi apoi încetini.

Înaintea lor, taxiul lui Werner se oprise. Philips plăti şi coborî din maşină. Deşi peisajul citadin se deteriorase pe măsură ce merseseră spre nord, Philips se pomeni într-un cartier surprinzător de atractiv. Strada era mărginită de case de un pitoresc bizar, ale căror faţade ilustrau cam toate şcolile de arhitectură de la Renaştere încoace. Majoritatea clădirilor fuseseră în mod clar renovate, la altele se lucra chiar atunci. La capătul străzii ce dădea spre Hamilton Terrace, Werner intră într-o clădire cu faţada văruită, ale cărei ferestre erau înconjurate de ornamente gotice veneţiene.

Când Philips ajunse în clădire, luminile de la etajul al treilea se aprinseseră. De aproape, casa se vedea a nu mai fi într-o stare la fel de bună ca de la depărtare, dar calitatea inferioară a construcţiei nu-i diminua efectul de asamblu. Lui Philips îi dădea o senzaţie de eleganţă lipsită de strălucire, şi medicul fu impresionat de priceperea lui Werner de a se chiverisi.

Intrând în foaier, Philips îşi dădu seama că nu va fi în stare să-l surprindă pe Werner bătându-i direct la uşă. Ca şi la blocul Denisei, exista un sistem interfonic de blocare, cu sonerii pentru fiecare apartament în parte. Numele Helmuth Werner era al treilea de jos în sus.

Ridicându-şi mâna spre butonul soneriei, Philips ezită, nefiind sigur că vroia să meargă până la capăt. Nu era sigur nici pe ce avea să spună, dar gândul la Kristin Lindquist îi dădu curaj. Apăsă butonul şi aşteptă.

– Cine e? se auzi vocea lui Werner, încărcată de paraziţi electrostatici, dintr-un difuzor minuscul.

– Dr. Philips. Am nişte bani pentru tine, Werner. Bani serioşi.

Urmă o clipă sau două de linişte şi Martin îşi auzi bătăile inimii.

– Cine mai e cu tine, Philips?

– Nimeni.

Un bâzâit răguşit umplu foaierul altădată somptuos şi Philips împinse uşa şi intră. Urcă pe scări până la etajul al treilea. În spatele singurei uşi de pe palier auzi descuindu-se mai multe încuietori. Uşa se întredeschise uşor şi o felie de lumină ajunse pe faţa lui Philips. Văzu unul din ochii lui

Werner uitându-se la el. După asta, lanţul de siguranţă fu desfăcut şi uşa se deschise larg.

Martin pătrunse rapid înăuntru, silindu-l pe Werner să facă un pas înapoi ca să evite o ciocnire. În mijlocul camerei, Philips de opri.

– Nu mă deranjează faptul că plătesc nişte bani, amice, rosti el cu toată agresivitatea de care era în stare. Dar vreau să aflu ce s-a întâmplat cu creierul Lisei Marino.

– Cât eşti dispus să plăteşti?

Mâinile lui Werner se strângeau şi se desfăceau ritmic.

– Cinci sute de dolari, spuse Philips. Dorea ca suma pomenită să pară tentantă fără a fi ridicolă.

Buzele subţiri ale lui Werner se întinseră într-un zâmbet larg, care făcu să-i apară în obrajii scofâlciţi nişte riduri adânci. Avea dinţii mici şi pătraţi.

– Şi sigur eşti singur? întrebă Werner.

Philips încuviinţă din cap.

– Unde-s banii?

– Chiar aici, zise Philips, bătându-se cu palma peste partea stângă a pieptului.

– În regulă, spuse Werner. Ce vrei să ştii?

– Totul.

Werner săltă din umeri.

– E o poveste lungă.

– Nu mă grăbesc.

– Tocmai vroiam să mănânc. Vrei şi tu?

Philips clătină din cap. Îşi simţea stomacul strâns ca într-un nod.

– Cum doreşti.

Werner se întoarse şi, cu mersul lui caracteristic, se duse la bucătărie. Philips îl urmă, îngăduindu-şi să arunce o privire rapidă prin apartament. Pereţii erau acoperiţi cu un soi de catifea roşie, iar mobila era victoriană. Camera avea o eleganţă greoaie şi sordidă, impresie accentuată de lumina slabă venită de la o singură veioză Tiffany. Pe masă se afla servieta lui Werner. Un aparat fotografic Polaroid, scos se pare din servietă, stătea alături, împreună cu un teanc de fotografii.

Bucătăria era o încăpere mică, cu o chiuvetă, un aragaz minuscul şi un frigider, de genul celor văzute de Martin în copilărie. Era o cutie cu suprafaţa din porţelan, cu o serpentină cilindrică deasupra. Werner deschise frigiderul şi scoase de

acolo un sandviş şi o sticlă de bere. Dintr-un sertar de sub chiuvetă, scoase un deschizător cu care desfăcu dopul metalic al sticlei, aşezând apoi ustensila la loc în sertar.

. Ridicând sticla de bere, Werner spuse:

– Nu vrei şi tu un pahar?

Philips clătină din cap. Custodele ieşi din bucătărie şi Philips se retrase. Ajuns la masa din sufragerie, Werner dădu la o parte servieta şi Polaroidul, îndemnându-l pe Martin să ia loc. Sorbi apoi o duşcă zdravănă de bere, râgâind zgomotos în timp ce punea sticla pe masă. Pe măsură ce trecea timpul, Philips se simţea tot mai puţin încrezător. Pierduse avantajul iniţial al surprizei. Ca să-şi împiedice mâinile să mai tremure, şi le aşeză pe genunchi. Stătea cu ochii lipiţi de Werner, urmărindu-i fiecare mişcare.

– Nimeni nu poate să trăiască dintr-un salariu de custode, zise acesta. Philips încuviinţă din cap, aşteptând. Werner muşcă din sandviş.

– Ştii că eu am venit aici din patria mea, spuse Werner cu gura plină, din România. Nu-i o poveste prea simpatică, pentru că naziştii mi-au ucis familia şi m-au dus înapoi în Germania când aveam cinci anişori. Asta a fost vârsta la care am început să am de-a face cu cadavrele, la Dachau...

Werner continuă să-şi spună povestea, oferind detalii îngrozitoare despre cum îi fuseseră ucişi părinţii, cum fusese tratat în lagărul de concentrare şi cum fusese silit să trăiască printre morţi. Relatarea înfiorătoare nu se mai sfârşea şi Werner nu-l scuti pe Martin de nici un capitol respingător. În câteva rânduri, Philips încercă să întrerupă povestea oribilă, dar Werner insistă şi medicul simţi cum hotărârea i se topeşte ca o bucată de ceară în preajma unor cărbuni încinşi.

– Pe urmă am venit în America, spuse Werner, terminându-şi berea cu o sorbitură zgomotoasă. Se ridică de pe scaun şi se duse în bucătărie după altă sticlă. Amorţit de povestea auzită, Philips îl urmări de la masă. Am obţinut o slujbă la facultatea de medicină, la morgă, strigă Werner în timp ce deschidea sertarul de sub chiuvetă. Sub deschizătorul de capace se aflau mai multe cuţite mari de autopsie, subtilizate de Werner de la morgă pe vremea când autopsiile se făceau pe vechea lespede de marmură. Luă unul din ele şi, cu vârful înainte, îl strecură în mâneca stângă a hainei.

– Dar aveam nevoie de mai mulţi bani decât obţineam din

salariu.

Desfăcu capacul sticlei şi puse la loc deschizătorul. Închise sertarul şi se întoarse în sufragerie.

– Ştii, de fapt eu venisem să aflu câte ceva despre Lisa Marino, spuse Martin pe un ton moale. Povestea vieţii istorisită de Werner îl făcuse conştient de propria oboseală fizică.

– Ajung şi la asta, zise Werner. Luă o înghiţitură de bere şi aşează sticla pe masă. Am început să fac ciubucuri la morgă pe vremea când anatomia era mai populară decât acum. O mulţime de chestii mărunte. Pe urmă am dat de treaba asta cu pozele. Le vând pe strada 42. Fac lucrul ăsta de ani de zile.

Werner făcu un gest larg cu braţul, ca de prezentare al apartamentului. Philips îşi lăsă ochii să rătăcească prin încăperea slab luminată. Sesizase vag că pereţii tapetaţi cu catifea roşie erau plini de tablouri. Acum când se uită într-acolo, îşi dădu seama că tablourile erau de fapt nişte fotografii lascive şi totodată înspăimântătoare ale unor cadavre de femei goale. Philips îşi întoarse încet privirea spre Werner care-l studia cu o uitătură piezişă.

– Lisa Marino a fost unul din modelele mele cele mai bune, spuse Werner. Luă teancul de fotografii de pe masă şi-l aruncă în poala lui Philips. Uită-te la ele. Valorează bani grei, în special pe Second Avenue. Nu te grăbi. Trebuie să mă duc până la baie. De la bere mi se trage; trece prin mine val-vârtej.

Werner trecu pe lângă Philips, care rămăsese înmărmurit, şi dispăru pe uşa ce dădea în dormitor. Fără tragere de inimă, Martin îşi coborî privirea spre fotografiile îngreţoşător de sadice ale cadavrului Lisei Marino. Îi era frică să le atingă, ca şi cum aberaţia mentală pe care o întruchipau ar fi fost contagioasă. Era evident că Werner interpretase greşit interesul lui Philips. Poate că individul nu ştia nimic despre creierul lipsă iar comportarea sa suspectă se datora numai comerţului său ilicit cu fotografii necrofile. Philips simţi asaltul unui val de greaţă.

Werner ajunsese în baie, trecând prin dormitor. Dădu drumul la apă la un debit care să dea impresia că cel aflat acolo urinează, apoi scoase din mânecă cuţitul lung de autopsie. Îl apucă cu mâna dreaptă ca pe un pumnal şi, în liniştе, începu să se deplaseze înapoi, prin dormitor.

Philips şedea la nici cinci metri depărtare, cu spatele spre Werner, cu capul plecat, uitându-se la fotografiile din poală. Werner se opri imediat lângă uşa de la dormitor. Degetele

zvelte se încleştară pe mânerul uzat de lemn al cuţitului şi-şi ţinu buzele strâns lipite.

Philips luă fotografiile şi le ridică, pregătindu-se să le aşeze pe masă, cu faţa în jos. Ajunsese cu ele în dreptul pieptului când sesiză o mişcare în spatele său. Dădu să se întoarcă. Se auzi un ţipăt!

Lama cuţitului plonjă exact în spatele claviculei din dreapta, la baza gâtului, spintecând lobul superior al plămânului înainte de a străpunge artera pulmonară dreaptă. Sângele se revărsă în bronhia deschisă, provocând o tuse agonică reflexă ce făcu ca sângele să ţâşnească din gură pe o traiectorie balistică peste creştetul capului lui Philips, udând masa din faţa lui.

Martin se mişcă dintr-un reflex animalic, sărind spre dreapta şi înşfăcând din mers sticla de bere. Răsucindu-se, se pomeni faţă în faţă cu Werner, care se bălăbănea pe picioare, bâjbâind zadarnic cu mâna ca să-şi scoată din gât pumnalul înfipt până la prăsele. Cu un singur gâlgâit care-i ieşi pe gât, trupul lui se prăvăli peste masă înainte de a se prăbuşi grămadă la podea. Cuţitul de autopsie pe care-l ţinuse în mână zăngăni când căzu pe masă şi alunecă de pe tăblie, lovind podeaua cu un trosnet.

– Nu te mişca şi nu atinge nimic, ţipă agresorul lui Werner, care intrase pe uşa deschisă dinspre hol. Bine că ne-am hotărât să te punem sub supraveghere.

Era hispano-americanul cu mustaţă deasă şi costum de poliester pe care Philips îl văzuse în metrou.

– Ideea e să loveşti inima sau unul din vasele importante, dar individul ăsta n-avea de gând să-mi lase nici o clipă de răgaz.

Bărbatul se aplecă şi încercă să tragă cuţitul din gâtul lui Werner. Acesta se prăbuşise cu capul proptit în umărul drept şi lama era blocată. Agresorul păşi peste trupul cuprins de convulsii al custodelui ca să poată apuca mai bine de mâner.

Philips îşi revenise îndeajuns din şocul iniţial, ca să poată reacţiona în timp ce bărbatul stătea aplecat lângă masă. Rotind sticla într-un arc de cerc amplu, o coborî cu putere spre capul intrusului. Acesta sesizase iminenţa loviturii şi, în ultima clipă, se dăduse uşor într-o parte, aşa încât o parte din forţa impactului se risipi în umărul lui. Totuşi, căzu peste victima sa muribundă.

Cuprins de o panică teribilă, Philips o rupse la fugă, conti-

nuânû să strângă în mână sticla. Dar, ajuns la uşă, i se păru că aude zgomote în casa scării şi se temu că ucigaşul nu era singur. Sprijinindu-se de tocul uşii ca să-şi schimbe direcţia, se întoarse în goană în apartament. Văzu că ucigaşul se ridicase în picioare, dar nu-şi revenise din ameţeală şi-şi ţinea capul cu amândouă mâinile.

Martin alergă la fereastra dormitorului şi ridică cerceveaua. Încercă să deschidă oblonul, dar nu putu aşa că-l izbi cu piciorul. Ajuns pe scara de incendiu, îşi dădu drumul în jos. Numai printr-un miracol nu se împiedică, evadarea sa semănând mai curând cu o cădere controlată. Ajuns la sol, nu avu de ales decât să alerge spre est. Imediat după clădirea învecinată, pătrunse într-o grădină de zarzavaturi, situată pe un teren viran. Spre dreapta se vedea un paravan împotriva vântului, care bara accesul spre Hamilton Terrace.

Terenul se înclina abrupt în timp ce alerga spre est şi se pomeni alunecând şi rostogolindu-se pe panta abruptă şi plină de pietre răzleţe a unui deal. Zona luminată rămăsese în urma lui şi acum înainta în întuneric. Curând, dădu peste un gard de sârmă. Dincolo de el se vedea zona slab iluminată a bulevardului St. Nicholas. Se pregătea să escaladeze gardul nu prea înalt, când îşi dădu seama că acesta fusese tăiat. Se strecură prin deschizătură şi-şi dădu drumul de-a lungul peretelui de beton, parcurgând ultimii câţiva paşi pe bâjbâite.

Nu era o adevărată groapă de gunoi, ci doar un teren viran unde maşinile erau lăsate să ruginească. Călcând cu prudenţă, Martin îşi croi drum printre carcasele metalice contorsionate către lumina bulevardului din faţa sa. Din clipă în clipă se aştepta să-i audă pe urmăritori.

Odată ajuns în stradă, putea să alerge mai uşor. Voia să ajungă cât mai departe de apartamentul lui Werner. Căută zadarnic cu privirea o maşină de patrulă a poliţiei. Nu zări nici una. Clădirile ce mărgineau bulevardul erau deteriorate, şi uitându-se în stânga şi în dreapta, constată că multe dintre ele erau incendiate sau părăsite. În noaptea neagră şi ceţoasă, uriaşele construcţii pustii arătau ca nişte schelete. Trotuarele erau pline de gunoaie şi grămezi de moloz.

Deodată Philips îşi dădu seama unde se afla. În goana lui ajunsese tocmai în Harlem. Constatarea îl făcu să încetinească pasul. Peisajul întunecat şi părăsit îşi accentuă impresia de teroare. Două cvartale mai încolo, Martin zări un grup de negri

cu înfăţişare de duri ai străzii, care rămaseră cu gura căscată la vederea siluetei în alergare a lui Philips. Se opriră din negocierile lor cu droguri ca să-l vadă pe nebunul ăla alb care se îndrepta în goana mare spre centrul Harlemului.

Deşi avea o bună condiţie fizică, ritmul susţinut îl stoarse de vlagă nu după multă vreme şi Martin se simţi în pragul prăbuşirii, fiecare respiraţie provocându-i o înţepătură dureroasă în piept. În cele din urmă, în disperare de cauză, coti într-un gang întunecos, gâfâind zgomotos în timp ce cu picioarele se împiedica de nişte cărămizi împrăştiate pe jos. Sprijinindu-se de zidul jilav, îşi domoli suflul. Imediat nările îi fură asaltate de duhoarea respingătoare, dar nu o băgă în seamă. Prea se simţea uşurat că se putuse opri din fugă.

Cu prudenţă, se aplecă în afară şi se strădui să vadă dacă-l urmărise cineva. Domnea o linişte mormântală. Philips simţi mai întâi mirosul individului şi abia pe urmă mâna care se întinse din străfundurile întunecoase ale clădirii şi-l apucă de braţ. Dădu să ţipe, dar din gură îi ieşi un behăit jalnic, ca de miel. Sări din gang, scuturându-şi braţul de parcă vroia să-l scoată din strânsoarea unei insecte veninoase. Fără voia lui, proprietarul mâinii se pomeni scos afară din gangul întunecos şi Martin avu în faţa ochilor un drogat buimac, care abia mai putea să se ţină pe picioare. „Cristoase!" ţipă Philips, răsucindu-se şi rupând-o la sănătoasa în noapte.

Hotărându-se să nu se mai oprească, Martin trecu la ritmul său obişnuit de jogging. Se rătăcise complet, dar îşi făcu socoteala că dacă continua să alerge în linie dreaptă, în cele din urmă avea să ajungă într-o zonă populată.

Începuse din nou să plouă, burniţa măruntă rotindu-se în vârtejuri în lumina lampioanelor stradale răzleţe.

După încă două cvartale, Philips dădu peste oaza căutată. Ajunsese la un bulevard larg şi pe colţ se vedea un bar cu program non-stop. Reclama stridentă de neon scălda intersecţia într-o lumină roşiatică interminentă. Câteva siluete stăteau îngrămădite în cadrele uşilor din apropiere, ca şi cum reclama luminoasă ar fi oferit un soi de refugiu faţă de oraşul cuprins de descompunere. Trecându-şi mâna prin părul umed, Martin simţi ceva cleios. În lumina reclamei, constată că fusese stropit de sângele lui Werner. Nevrând să pară că tocmai scăpase din vreo încăierare, încercă să îndepărteze sângele cu mâna. După câteva astfel de încercări, senzaţia de vâscozitate dispăru şi Philips

deschise uşa barului.

Atmosfera din local era siropoasă şi încărcată de fum. Muzica disco asurzitoare vibra în aşa fel încât Martin resimţea în piept şocul fiecărei lovituri de tobă. Înăuntru se aflau cam doisprezece oameni, toţi negri şi toţi aflaţi într-o stare de letargie parţială. În afară de muzica disco, un mic televizor color transmitea un film cu gangsteri din anii treizeci. Singurul care-l urmărea era barmanul mătăhălos; acesta purta un şorţ alb jegos.

Feţele clienţilor se întoarseră spre Philips şi brusc atmosfera se încărcă cu o tensiune asemănătoare electricităţii statice dinaintea furtunii. Cu toată panica sa, Philips o simţi instantaneu. Deşi locuia în New York de aproape două decenii, Philips trăise la adăpost de sărăcia disperată care caracteriza metropola în aceeaşi măsură ca şi bogăţia ostentativă.

În timp ce înainta precaut pe culoarul barului, aproape că se aştepta în orice moment să fie atacat. Chipurile ameninţătoare se întoarseră ca să-i urmărească înaintarea. Înaintea sa, un individ bărbos se întoarse pe taburetul său şi se postă în drumul lui Philips. Era un negru musculos, al cărui trup lucea în lumina discretă, respirând forţă prin toţi porii.

– Haide, albule, vin' la tata, lătră el.

– Flash, se răsti barmanul. Nu te ambala. Apoi, adresându-se lui Philips, zise: Măi, domnule, ce mama dracului cauţi p-aci? Vrei s-o mierleşti?

– Am nevoie de un telefon, bâigui Philips.

– Vezi în spate, spuse barmanul, clătinând din cap a uimire.

Philips îşi ţinu respiraţia în timp ce trecu pe lângă cel pe care-l chema Flash. Scoase o monedă din buzunar şi porni în căutarea telefonului. Găsi unul aproape de toaletă, dar era ocupat de un tip care se certa cu prietena lui:

– Măi, fetiţo, acu' ce-ai de te smiorcăi?

Mai devreme în panica ce-l cuprinsese, poate că Martin ar fi încercat să smulgă receptorul din mâna individului, dar acum îşi recăpătase măcar parţial stăpânirea de sine, aşa că se întoarse la bar şi aşteptă. Atmosfera se mai relaxase un pic şi conversaţiile reîncepuseră.

Barmanul îi ceru banii înainte şi îl servi cu un coniac. Lichidul tare îi linişti nervii zdruncinaţi şi-l ajută să-şi pună ordine în gânduri. Pentru prima oară de la moartea incredibilă a lui Werner, Martin avu răgazul să reflecteze la ce se întâm-

plase. În momentul înjunghierii crezuse că el nu era decât un coparticipant întâmplător şi că lupta se dăduse între Werner şi agresorul său. Dar pe urmă necunoscutul spusese ceva care sugera că îl urmărise pe Philips. Dar era ceva absurd! Martin îl urmărise pe Werner, şi tot el văzuse cuţitul acestuia. Era cu putinţă ca Werner să se fi pregătit să-l atace? Cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea mai derutat, mai ales când îşi aminti că-l văzuse în seara aceea pe agresor în metrou. Îşi goli paharul şi plăti pentru încă unul. Îl întrebă pe barman unde se afla şi acesta îi spuse. Denumirile străzilor nu aveau nici o semnificaţie pentru el.

Negrul care se certase la telefon trecu pe lângă el şi ieşi din bar. Martin coborî de pe taburet şi, cu paharul în mână, se îndreptă către spatele încăperii. Se simţea întru câtva mai calm şi se gândi la o manieră mai inteligentă de prezentare a situaţiei pentru poliţie. Sub telefon se afla un raft mic şi îşi puse paharul acolo. Introduse o monedă şi formă 911.

Pe fondul muzicii disco şi al televizorului, auzi apelurile de la celălalt capăt al liniei. Se întrebă dacă era cazul să pomenească ceva despre ce descoperise la spital, dar decise că n-ar face decât să sporească confuzia unei situaţii şi aşa confuze. Hotărî să nu spună nimic despre îngrijorările sale de natură medicală, decât dacă era întrebat anume ce căuta în apartamentul lui Werner la miezul nopţii. O voce răguşită şi plictisită îi răspunse.

– Secţia şase. La telefon, sergent McNeally.

– Vreau să vă aduc la cunoştinţă o crimă, spuse Martin, încercând să-şi păstreze calmul vocii.

– Unde a avut loc? întrebă sergentul.

– Nu sunt sigur de adresă, dar aş putea să recunosc clădirea dacă aş vedea-o din nou.

– În clipa asta vă aflaţi cumva în pericol?

– Nu cred. Sunt într-un bar din Harlem...

– Un bar! Uite care-i treaba, tăticu', îl întrerupse sergentul. Ia zi, câte păhărele ai tras pe goarnă?

Philips îşi dădu seama că celălalt îl credea un aiurit.

– Ascultaţi-mă. Am văzut cum a fost înjunghiat un om.

– O mulţime de oameni sunt înjunghiaţi în Harlem, amice. Cum te cheamă?

– Dr. Martin Philips. Sunt radiolog angajat permanent la Centrul Medical al Universităţii Hobson.

– Philips ai spus? Vocea sergentului se schimbase.

– Întocmai, spuse Martin, surprins de reacţia sergentului.

– De ce n-aţi spus aşa de la început? Să ştiţi că aşteptam să ne sunaţi. Trebuie să vă fac imediat legătura cu Biroul. Rămâneţi pe fir! Dacă se întrerupe, sunaţi-mă din nou. Okay!

Poliţistul nu-i mai aşteptă răspunsul. Se auzi un declic şi Philips fu lăsat să aştepte. Luând receptorul de la ureche, Martin se uită la el de parcă i-ar fi putut explica acea conversaţie ciudată. Era sigur că sergentul îi spusese că aşteptau telefonul lui! Şi ce înţelegea el prin „Birou"? Biroul pentru ce?

Şirul de declicuri fu urmat de sunetul ridicării receptorului de către persoana necunoscută aflată la celălalt capăt al liniei. Vocea acesteia era tensionată şi agitată.

– În regulă, Philips, unde eşti?

– În Harlem. Cine-i la telefon?

– Sunt agentul Sansone, şi sunt directorul adjunct al Biroului în oraşul ăsta.

– Ce fel de birou?

Nervii lui Philips, care abia începuseră să se liniştească, tresăriră de parc-ar fi fost conectaţi la o sursă galvanică.

– Biroul Federal de Investigaţii, nătărăule! Ascultă, s-ar putea să n-avem prea mult timp la dispoziţie. Trebuie să părăseşti zona aia.

– De ce?

Martin era consternat, dar sesizase seriozitatea lui Sansone.

– N-am timp să-ţi explic. Dar bărbatul pe care l-ai lovit în cap era unul din agenţii mei. Încerca să te protejeze. A raportat adineauri. Nu pricepi? Amestecul lui Werner n-a fost un accident bizar.

– Nu-nţeleg nimic, strigă Philips.

– N-are-a face, se răsti Sansone. Important e să te scoatem de acolo. Stai aşa, trebuie să văd dacă linia asta e sigură.

Urmă un nou declic şi Philips fu lăsat din nou să aştepte. Holbându-se la receptorul tăcut, Philips simţi cum emoţiile sale evoluau spre o stare de mânie. De bună seamă, întreaga chestie nu putea să fie decât o farsă.

– Linia nu e sigură, spuse Sansone, revenind la telefon. Dă-mi numărul şi te sun eu.

Philips îi dădu numărul şi închise. Mânia începu să i se fragmenteze într-o teamă reînnoită. La urma urmei, era vorba

de FBI.

Telefonul sună puternic, surprinzându-l pe Philips. Era Sansone.

– Okay, Philips, ascultă-mă! E vorba de o conspiraţie în care e amestecat Centrul Medical al Universităţii Hobson şi pe care o investigăm în secret.

– Şi totul e legat de radiaţii, lăsă Philips să-i scape. Lucrurile începeau să devină logice.

– Eşti sigur?

– Absolut, spuse Philips.

– Foarte bine. Uite ce e, Philips, e nevoie de tine în ancheta asta, dar ne e teamă că s-ar putea să fii pus sub supraveghere. Trebuia să discutăm cu tine. Avem nevoie de cineva din interiorul centrului medical, pricepi? Sansone nu aşteptă ca Philips să răspundă. Nu te putem aduce aici în caz că eşti urmărit. Ultimul lucru pe care-l dorim în clipa asta e să le dăm de ştire că FBI-ul îi anchetează. Stai aşa.

Sansone părăsi convorbirea, dar Philips îl auzi cum discută cu altcineva aflat în încăpere.

– La Cloisters, Philips. Ştii unde-i asta? întrebă Sansone, după ce reveni pe fir.

– Sigur că da, răspunse Martin consternat.

– Ne-ntâlnim acolo. Ia un taxi şi coboară la intrarea principală. Lasă taxiul să plece. În felul ăsta, putem să vedem că eşti curat.

– Curat?

– Că nu eşti urmărit, Doamne Dumnezeule! Haide, Philips, dă-i bătaie!

Philips rămase cu receptorul mort în mână. Sansone nu mai aşteptase alte întrebări sau consimţământul lui. Instrucţiunile sale nu fuseseră nişte sugestii, ci nişte ordine. Philips nu putu decât să fie impresionat de seriozitatea agentului. Se duse la barman şi-l întrebă dacă putea să-i cheme un taxi.

– E greu să aduci un taxi în Harlem în miez de noapte, spuse acesta.

O bancnotă de cinci dolari îl făcu să-şi schimbe opinia şi se folosi de telefonul aflat lângă casa de bani. Martin observă în aceeaşi poziţie mânerul unui revolver de calibrul patruzeci şi cinci.

Ca să-l convingă pe taximetrist să vină, Martin fu nevoit să-i promită un bacşiş de douăzeci de dolari şi să-i spună că vroia să

ajungă în Washington Heights. Apoi petrecu cincisprezece minute agitate până văzu taxiul trăgând lângă bordura trotuarului. Martin se urcă în maşina care porni cu un scrâşnet de cauciucuri pe artera cândva elegantă. Imediat după plecare, şoferul îi ceru lui Martin să blocheze portierele.

Parcurseră zece intersecţii până când oraşul începu să arate mai puţin ameninţător. Curând ajunseră într-o zonă familiară lui Philips şi vitrinele luminoase ale magazinelor luară locul peisajului dezolant de dinainte. Martin văzu chiar şi câţiva trecători nocturni, adăpostiţi sub umbrele.

– Okay, acum încotro? spuse şoferul.

Era evident uşurat, de parcă tocmai salvase pe cineva din spatele liniilor inamice.

– La Cloisters, spuse Philips.

– La Cloisters? Nenică, e trei şi jumătate dimineaţa. N-o să găseşti nici ţipenie în zona aia.

– Am să te plătesc, spuse Martin, dorind să evite o controversă.

– Ia stai aşa, zise şoferul, oprind la semaforul care trecuse pe roşu. Se întoarse să se uite prin despărţitura de plexiglas. Nu vreau să dau de belea. Nu ştiu ce dracu pui mata la cale, dar nu vreau să dau de belea.

– N-o să fie nici o belea. Nu vreau decât să mă laşi la intrarea principală. Pe urmă, îţi vezi de drum.

Semaforul trecu pe verde şi şoferul acceleră. Comentariul lui Philips îl satisfăcuse probabil, căci încetă să se mai plângă şi Martin fu bucuros că avea timp să se gândească.

Maniera autoritară a lui Sansone îi fusese de ajutor. În împrejurările date, Philips simţea că n-ar fi fost în stare să ia o decizie de unul singur. Totul era din cale-afară de bizar! Din clipa în care părăsise spitalul, coborâse într-o lume neîngrădită de constrângerile obişnuite ale realităţii. Începu chiar să se întrebe dacă nu cumva toate întâmplările prin care trecuse nu fuseseră imaginare, până când văzu petele de sânge de pe hanorac. Într-un fel, avură un efect liniştitor: cel puţin ştia că nu înnebunise.

Uitându-se pe fereastră, privi la luminile în mişcare ale oraşului şi încercă să se concentreze asupre intervenţiei improbabile a FBI-ului. Philips avea destulă experienţă în cadrul spitalului ca să-şi dea seama că, ca o caracteristică generală, organizaţiile funcţionează în sensul apărării propriilor

interese şi nu pe cele ale indivizilor. Dacă această afacere, indiferent depre ce era vorba, era aşa de importantă pentru FBI, ce motive avea Martin să creadă că aceştia aveau să ţină cont de interesele lui? Nici unul! Astfel de gânduri îl făcură să se simtă neliniştit în privinţa întâlnirii de la Cloisters. Caracterul ei îndepărtat îl tulbura. Întorcându-se, privi scrutător prin parbrizul din spate ca să-şi dea seama dacă era urmărit. Circulaţia era puţin intensă şi lucrul părea improbabil, dar nu putea fi sigur. Tocmai se pregătea să-i spună şoferului să modifice traseul când realiză cu un simţământ de neputinţă că nu exista un loc sigur în care să se ducă. Rămase încordat până ajunseră aproape de Cloisters, când se aplecă în faţă şi spuse:

– Nu te opri. Mergi înainte.

– Dar ai spus că vrei să cobori aici! protestă taximetristul.

Maşina tocmai intrase în zona ovală pavată, care servea drept intrare principală. Deasupra porticului medieval se afla un felinar mare şi lumina răspândită se reflecta de pavajul de granit umed.

– Fă un ocol, spuse Philips, în timp ce cerceta cu privirea împrejurimile. Două alei se pierdeau în întuneric. Deasupra se puteau vedea aprinse câteva din luminile interioare ale clădirii. Noaptea, complexul avea aura ameninţătoare a unui castel din epoca cruciaţilor.

Şoferul înjură dar merse mai departe pe drumul circular care se deschidea în faţă pentru o panoramă a râului Hudson. Martin nu reuşi să vadă apa fluviului, dar podul George Washington cu parabolele sale graţioase de lumini se înălţa pe fondul întunecat al cerului.

Martin îşi roti privirea de jur împrejur, căutând vreun alt semn de viaţă. Nu se zărea nici o mişcare, nici măcar obişnuitele maşini cu îndrăgostiţi, parcate în apropierea râului. Când parcurseră cercul complet şi ajunseră din nou în faţa clădirii, maşina se opri.

– Bun, acum ce dracu mai vrei să faci? întrebă şoferul, uitându-se la Philips în oglinda retrovizoare.

– Hai să plecăm de-aici, spuse acesta.

Şoferul reacţionă punând în mişcare automobilul, care se îndepărtă de clădire.

– Stai, opreşte! strigă Philips şi şoferul frână brusc.

Philips zărise trei vagabonzi care urmăriseră scena, iţindu-şi capetele pe deasupra zidului de piatră ce mărginea aleea de la

intrare. Auziseră scrâşnetul pneurilor. În momentul în care taxiul opri, ei se retrăseseră cu treizeci de paşi.

– Cât mă costă? întrebă Martin, privind afară pe ferestra maşinii.

– Nimic. Numai dă-te jos odată!

Philips puse o bancnotă de zece dolari pe suportul de plexiglas şi coborî. În secunda în care uşa se închise, taxiul porni la drum şi zgomotul motorului se pierdu cu repeziciune în aerul umed al nopţii. În urma sa rămase o linişte apăsătoare, întreruptă doar de şuieratul sporadic al maşinilor pe bulevardul Henry Hudson, ascuns vederii. Philips se întoarse în direcţia vagabonzilor. În dreapta lui, o alee pietruită părăsea drumul şi se afunda în desişul copacilor înmuguriţi. Philips văzu vag că aleea se bifurca la un moment dat, unul din braţe întorcându-se înapoi şi trecând pe sub bolta pasajului rutier.

Merse de-a lungul cărării şi se uită sub pasarelă. Nu erau trei, ci patru vagabonzi. Unul zăcea lungit pe spate şi sforăia. Ceilalţi trei jucau cărţi. Lângă ei ardea un foc mic, iluminând două butelci goale de vin. Philips îi urmări un timp, vrând să se asigure că erau ceea ce păreau să fie, nişte simple haimanale. Încerca să găsească o modalitate de a se folosi de ei ca de un soi de amortizor între el şi Sansone. Nu fiindcă se aştepta să fie arestat, dar experinţa sa în materie de instituţii îi dădea motive să cerceteze şi să-şi facă o ideea cu privire la ce s-ar putea aştepta şi singura metodă care-i trecea prin cap era folosirea unor intermediari. La urma urmelor, chiar dacă se putea explica logic, nu se putea spune că întâlnirea la Cloisters în puterea nopţii se număra printre procedurile normale.

După ce-i mai urmări vreo două minute, Philips se apropie de ei, purtându-se ca şi cum ar fi fost uşor pilit. Cei trei pierde-vară îi aruncă o privire şi, hotărând că nu putea să le facă nici un rău, îşi văzură de jocul de cărţi.

– Măi băieţi, e vreunul din voi amator să câştige zece mangoţi? spuse Martin.

Pentru a doua oară, cei trei hoinari îşi ridicară privirile.

– Şi ce-ar trebui să facem pentru ăia zece mangoţi? întrebă cel mai tânăr.

– Să fiţi eu timp de zece minute.

Vagabonzii se uitară unul la celălalt şi izbucniră în râs. Cel mai tânăr dintre ei se ridică în picioare.

– Bun, şi ce-o să fac eu când o să fiu tu?

– Te duci până la Cloisters şi te plimbi pe-acolo. Dacă te-ntreabă cine eşti, spui că eşti Philips.

– Să văd mai întâi biştarii.

Philips scoase banii.

– Păi, şi eu aş vrea să fac asta, zise unul din bărbaţii mai în vârstă, ridicându-se în picioare cu greutate.

– Tacă-ţi fleanca, Jack, spuse tânărul. Care ţi-e numele întreg, domnule?

– Martin Philips.

– Okay, Martin, ne-am înţeles.

Scoţându-şi hanoracul şi şapca, Philips i le dădu bărbatului să le îmbrace, trăgându-i şapca pe frunte. Apoi Martin luă pardesiul vagabondului şi, fără tragere de inimă, îşi vârî mâinile în mâneci. Era un palton „chesterfield", vechi şi ponosit, cu nişte revere înguste din catifea. În buzunar dădu peste un sandviş neînvelit în hârtie.

În ciuda obiecţiilor lui Martin, ceilalţi doi insistară să vină şi ei. Râseră şi glumiră până când Philips îi ameninţă cu retragerea ofertei în caz că nu stăteau liniştiţi.

– Şi trebuie să merg drept, pur şi simplu? întrebă tânărul.

– Da, spuse Martin, care începea să se îndoiască de utilitatea acestei mascarade. Aleea se apropia de curte mai jos de aleea principală. Chiar înainte de aria acoperită cu macadam era o pantă abruptă, la capătul căreia se găsea o bancă pentru pietonii obosiţi. Zidul de piatră care împrejmuia zona din faţa intrării se termina brusc în dreptul intersecţiei. Exact vizavi se vedea intrarea principală în clădirea Cloisters propriu-zisă.

– Okay, şopti Martin. Du-te până la uşa aia, încearcă s-o deschizi, pe urmă te întorci şi verzişorii sunt ai tăi.

– De unde ştii că n-am să fug cu haina şi cu şapca ta? spuse tânărul.

– Merg la risc. Şi-n plus, te-aş prinde din urmă, spuse Philips.

– Mai zi-mi o dată cum te cheamă.

– Philips. Martin Philips.

Vagabondul îşi trase şapca şi mai jos pe frunte, aşa încât fu nevoit să-şi lase capul pe spate ca să vadă pe unde merge. Începu să urce panta, dar îşi pierdu echilibrul. Martin îi dădu un brânci în şale şi bărbatul urcă panta de-a buşilea.

Martin urcă pe pantă până când reuşi să vadă pe deasupra zidului de piatră. Tânărul vagabond traversase deja şoseaua şi

ajunsese la zona pavată. Suprafaţa neregulată îl făcu să-şi piardă echilibrul dar se ţinu tare pe picioare şi nu căzu. Ocoli porţiunea centrală, care servea drept staţie de autobuz, şi se apropie de uşa de lemn.

– E cineva acasă? ţipă el. Vocea lui răsună în curte. Merse cu paşi şovăielnici până în mijlocul curţii şi strigă:

– Sunt Martin Philips.

Nu se auzea nici un sunet, în afară de răpăitul uşor al ploii, care abia începuse. Străvechea mânăstire, cu fortificaţiile ei prelucrate grosolan, conferea întregii scene un aer ireal, atemporal. Martin se întrebă din nou dacă nu era victima unei uriaşe halucinaţii.

Deodată un foc de armă sfârâmă liniştea. Vagabondul din curte fu săltat de pe picioare şi trântit pe pavajul de granit. Împuşcătura avusese acelaşi efect ca şi un glonţ de mare viteză care pătrunde într-un pepene copt. Intrarea glonţului lăsase o urmă ca o incizie chirurgicală; la ieşire, uriaşa forţă distructivă a proiectilului împrăştiase faţa victimei pe un arc de zece metri.

Philips şi cei doi însoţitori ai săi rămaseră înmărmuriţi. Când îşi dădură seama că cineva îl împuşcase pe tânărul vagabond, se întoarseră şi o rupseră la fugă, căzând unul peste altul pe panta abruptă ce cobora dinspre mânăstire.

Niciodată în viaţa lui Martin nu se simţise atât de disperat. Nici când fugise de la locuinţa lui Werner nu trecuse printr-o asemenea teamă. Dintr-o clipă în alta se aştepta să audă o nouă împuşcătură şi să simtă durerea sfâşietoare provocată de glonţul mortal. Ştia că indiferent cine urmărea să-i facă de petrecanie avea să controleze cadavrul din curte, dându-şi seama imediat de eroarea comisă. Trebuia s-o şteargă de acolo.

Dar coasta stâncoasă era ea însăşi un pericol. Piciorul îi alunecă şi Philips căzu cu capul înainte, trecând cu puţin pe lângă afloriment. Ridicându-se de la pământ, zări o potecă ce cotea spre dreapta. Dând la o parte tufişurile, îşi croi drum către ea.

A doua împuşcătură fu urmată de un ţipăt agonizant. Philips simţi cum îi sare inima din loc. De îndată ce ieşi din pădure, alergă cât de repede putu, năpustindu-se de-a lungul potecii în întuneric.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, se lansase într-un plonjon aerian la capătul unei scări. Timpul scurs până la aterizare i se păru incredibil de lung. Instinctiv, se aplecă înainte ca

să absoarbă şocul, trăgându-şi capul între umeri şi efectuând un salt mortal, ca un acrobat. Căzu pe spate şi se ridică în capul oaselor, ameţit. În urma sa auzi pe cărare zgomot de paşi şi se sili să se ridice în picioare. Continuă să alerge, luptându-se cu ameţeala.

De data asta, văzu scara la timp şi încetini. Urcă treptele câte trei, patru, apoi alergă mai departe cu picioarele înmuiate. Cărarea se intersecta cu o alta, în unghi drept. Apăruse atât de brusc încât nu avu timp să se hotărască dacă să-şi schimbe direcţia de înaintare sau nu.

La următoarea intersecţie, cărarea lui Martin se termină, obligându-l să ezite o clipă. Sub el şi spre dreapta, văzu că pădurea se termina. La marginea copacilor, era un soi de balcon cu balustradă de ciment. Deodată, Philips auzi iarăşi zgomot de paşi şi de data asta păreau să fie mai mulţi. Nu mai avea timp să stea pe gânduri. Sub el, pe o distanţă de circa o sută de metri, se afla un teren de joacă asfaltat, cu balansoare şi bănci şi o porţiune centrală adâncită care vara era probabil folosită ca piscină. Dincolo de terenul de joacă era o şosea şi Martin văzu un taxi galben trecând.

Auzind paşii apropiindu-se, coborî treptele largi care coborau din partea laterală a balconului către terenul de joacă. Abia atunci, când auzi şi mai aproape tropăitul urmăritorilor, îşi dădu seama că nu va putea să traverseze zona descoperită înainte ca cei aflaţi pe urmele sale să ajungă la balcon. Ar fi rămas expus.

Se aplecă iute la adăpostul oferit de balcon, neluând în seamă duhoarea de urină. În acelaşi moment, auzi paşi greoi deasupra sa. Se trase pe bâjbâite înapoi până când se lovi de un zid. Întorcându-se, se lăsă uşor pe vine, încercând să-şi stăpânească gâfâitul zgomotos.

Coloanele care sprijineau balconul se profilau pe fondul slab iluminat al terenului de joacă. Se puteau vedea şi câteva din luminile oraşului situat dincolo de acesta. Paşii grei străbătură platforma de deasupra sa, apoi coborâră treptele. Brusc, o siluetă întunecată a cărei respiraţie şuierătoare ajungea până la Martin, apăru cu claritate în timp ce individul înainta poticnindu-se pe terenul de joacă, îndreptându-se spre şosea.

Pe balconul de deasupra se auziră alţi paşi, mai uşori, şi un schimb de replici în şoaptă. Apoi urmă o perioadă de linişte. În faţă, silueta necunoscutului traversa piscina în diagonală.

Glasul puştii răsună cu asprime deasupra lui Philips şi în

aceeaşi clipă individul care alerga pe terenul de joacă căzu pe burtă. Din momentul în care atinse cimentul, nu se mai mişcă. Murise instantaneu.

Martin se resemnă în faţa sorţii. Să fugă mai departe era imposibil. Era încolţit ca o vulpe la sfârşitul unei vânători. Nu mai rămăsese de dat decât lovitura de graţie. De n-ar fi fost atât de epuizat, poate s-ar fi gândit să opună rezistenţă, dar, date fiind împrejurările, rămase nemişcat, ascultând paşii uşori care traversau balconul, coborând apoi pe trepte.

Aşteptându-se să vadă siluetele apărând dintr-un moment în altul în intervalul dintre coloanele din faţa sa, Philips rămase în ascunzătoarea sa, ţinându-şi respiraţia.

CAPITOLUL 11

Denise Sanger se trezi într-o clipită. Rămase nemişcată, abia respirând în timp ce asculta zgomotele nopţii. Îşi simţea pulsul în tâmple, bubuind din pricina adrenalinei revărsată în sistemul ei circulator. Ştia că fusese trezită de un zgomot nefamiliar, care însă nu se repetă. Nu se auzea decât huruitul frigiderului vechi. Treptat, respiraţia îşi recăpătă ritmul normal. Până şi frigiderul se opri, cu un icnet final, lăsând apartamentul în linişte.

Întorcându-se pe o parte şi, întrebându-se dacă nu cumva avusese doar un vis urât, îşi dădu seama că trebuie să meargă la baie. Presiunea în vezică se amplifică încet, până când nu o mai putu ignora. Oricât de neplăcută era ideea, trebuia să se scoale din pat.

Ieşind de sub aşternutul cald, Denise lipăi desculţă până în baie. Strângându-şi cămaşa de noapte ghem în poală, se aşeză pe scaunul de toaletă rece. Nu aprinse lumina şi nici nu închise uşa.

Adrenalina din organism părea să-i fi inhibat sfincterul, căci fu nevoită să rămână pe scaun câteva minute până când

reuşi să urineze. Tocmai terminase când auzi un bufnet înăbuşit, care ar fi putut fi produs de cineva care lovea în perete din apartamentul vecin.

Denise îşi încordă auzul în aşteptarea altor sunete, dar nu mai auzi nimic. Adunându-şi curajul, parcurse în tăcere holul până când avu în faţa ochilor uşa de la intrare. Cu un sentiment de uşurare, constată că broasca de siguranţă nu fusese atinsă.

Se întoarse şi dădu să plece spre dormitor. În clipa aceea, simţi curentul de aer la picioare şi auzi foşnetul unor foi de hârtie cu diverse însemnări pe care le ţinea prinse în pioneze pe un panou lângă uşă. Schimbându-şi din nou direcţia, reveni în foaier şi aruncă o privire în camera de zi neluminată. Fereastra dinspre scara de incendiu din puţul de aeraj era deschisă!

Denise încercă cu disperare să nu intre în panică, dar posibilitatea unui intrus în locuinţă fusese cea mai mare teamă a ei de când venise la New York. La aproape o lună de la sosirea în oraş, încă mai avea dificultăţi cu dormitul. Iar acum, când fereastra era deschisă, coşmarul ei cel mai îngrozitor părea să se fi transformat în realitate. Cineva pătrunsese în apartament!

O dată cu trecerea secundelor, îşi aduse aminte că avea două telefoane. Unul lângă pat, celălalt pe peretele din bucătărie, chiar în faţa ei. Dintr-un pas traversă holul, simţind sub tălpi linoleul îmbătrânit. Trecând pe lângă chiuvetă, luă un cuţit mic de bucătărie. O rază de lumină slabă scânteie pe lama lui îngustă. Micuţa armă îi dădu Denisei un fals sentiment de siguranţă.

Întinzându-se peste frigider, prinse în mână receptorul. În acel moment, termostatul frigiderului dădu semnalul de pornire şi, cu un zgomot ca de metrou, bătrânul compresor se trezi la viaţă.

Surprinsă de zgomot, având deja nervii încordaţi la maximum, ea intră în panică, dând drumul telefonului şi începând să ţipe.

Dar înainte de a scoate vreun sunet, o mână o înşfăcă de ceafă şi o ridică cu o forţă impresionantă, făcând să-i dispară orice urmă de vlagă. Braţele îi căzură neputincioase pe lângă trup şi cuţitul căzu zăngănind pe pardoseală.

Se pomeni răsucită ca o păpuşă din cârpe şi împinsă la repezeală pe hol, cu picioarele abia atingând podeaua. Ajunse împleticindu-se în dormitor unde văzu mai multe fulgere luminoase, însoţite de o senzaţie de fierbinţeală pârjolitoare în

partea dreaptă a capului şi zgomotele unui pistol cu amortizor.

Gloanţele pătrunseră în mormanul de pături de pe patul ei. Un ultim brânci violent o făcu pe Denise să cadă în genunchi în vreme ce păturile erau smulse de pe pat.

– Unde e? lătră unul dintre agresori. Celălalt începu să deschidă uşile şifonierului.

Tupilându-se lângă pat, Denise îşi ridică privirea. Doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru, cu centuri late din piele, stăteau în faţa ei.

– Cine? îngăimă ea cu o voce slabă.

– Iubitul tău, Martin Philips.

– Nu ştiu. La spital.

Unul dintre bărbaţi se aplecă şi o ridică de jos, aruncând-o în pat.

– Atunci, o să aşteptăm.

Pentru Philips, timpul trecuse ca într-un vis. După ultima împuşcătură nu mai auzise nimic. Noaptea rămăsese tăcută, liniştea nefiind întreruptă decât din când în când de maşinile care treceau pe şoseaua de dincolo de terenul de joacă. Era conştient că pulsul îi revenise la normal, dar încă nu reuşea să-şi adune gândurile. Abia acum, când primele raze ale soarelui mângâiau imperceptibil asfaltul, mintea începea din nou să-i funcţioneze. Pe măsură ce lumina devenea mai puternică, izbutea să distingă mai multe detalii ale peisajului înconjurător, precum şirul de coşuri de gunoi din beton, fasonate în aşa fel încât să semene cu stâncile naturale din preajmă. Dintr-o dată, păsările se adunară în zonă şi câţiva porumbei îndrăzniră să se apropie de cadavrul întins pe fundul piscinei secate.

Martin încercă să-şi mişte picioarele ţepene. Îşi dădu seama treptat că trupul neînsufleţit de pe terenul de joacă reprezenta o nouă ameninţare. Cineva avea să cheme în curând poliţia şi, după noaptea trecută, Martin era în mod explicabil îngrozit de asta.

Opintindu-se să se ridice în picioare, se sprijini de zid până când circulaţia sângelui se restabili. Întreg corpul îl durea în timp ce-şi croia drum cu prudenţă către treptele de ciment, cercetând cu privirea împrejurimile. Se uită la poteca pe care alergase cu disperare cu doar câteva ore înainte. În depărtare văzu pe cineva care-şi plimba câinele. N-avea să treacă mult până când cadavrul era descoperit.

Coborî treptele şi se grăbi către colţul îndepărtat al parcului, trecând pe lângă cadavrul vagabondului. Porumbeii se ospătau cu bucăţile de materie organică împrăştiate de glonţ. Martin îşi mută privirea în altă parte.

Ieşind din parc, ridică reverele înguste ale paltonului vagabondului şi traversă şoseaua care, după cum îşi dăduse seama, era Broadway. La un colţ văzu intrarea într-o staţie de metrou, dar se temu să nu fie prins în capcană sub pământ. Habar n-avea dacă oamenii care-l urmăriseră se mai aflau încă prin preajmă.

Se ascunse în cadrul unei uşi şi cercetă strada cu privirea. Se lumina tot mai mult cu fiecare clipă şi traficul devenea mai intens. Asta îl făcu pe Philips să se simtă mai bine. Cu cât mai mulţi oameni, cu atât mai în siguranţă ar fi trebuit să fie, şi nu văzu pe nimeni suspect plimbându-se fără rost prin zonă sau şezând în vreuna din maşinile parcate.

Un taxi se opri la semafor chiar în faţa lui. Martin ieşi din cadrul uşii şi încercă să deschidă uşa din spate. Era încuiată. Şoferul se întoarse să se uite la Philips, apoi acceleră în ciuda luminii roşii.

Martin rămase în stradă consternat, uitându-se la maşina care se pierdea în depărtare. Abia când se întoarse la ascunzătoarea lui şi-şi văzu imaginea reflectată în vitrină îşi dădu seama de ce o luase din loc taximetristul. Martin arăta ca un vagabond veritabil. Părul îi era răvăşit iremediabil, lipit pe o parte a capului cu sânge coagulat şi frunze uscate. Avea faţa murdară şi pe obraji se lăfăia barba nerasă de douăzeci şi patru de ore. Paltonul ponosit completa imaginea unui vagabond sadea.

Întinzând mâna după portofel, Philips îi găsi uşurat forma familiară în buzunarul de la spate al pantalonilor. Îl scoase şi îşi numără banii. Avea treizeci şi unu de dolari. În împrejurările date, cărţile de credit nu i-ar fi folosit la nimic. Păstră o bancnotă de cinci dolari şi-şi băgă la loc portofelul.

Cinci minute mai târziu, un alt taxi opri la intersecţie. De data asta Philips se apropie din faţă, astfel ca şoferul să-l poată vedea. Îşi aranjase părul cât putuse de bine şi se descheiase la palton astfel ca starea lui jalnică să nu fie imediat evidentă. Cel mai important, ţinea ridicată bancnota de cinci dolari. Şoferul îi făcu semn să urce.

– Încotro, domnule?

– Înainte, spuse Philips, mergi înainte!

Deşi îi aruncă o privire bănuitoare în oglinda retrovizoare, şoferul schimbă vitezele când semaforul trecu pe verde şi se aşternu la drum pe Broadway.

Philips se suci pe banchetă şi se uită pe fereastra din spate. Parcul Fort Tyron şi micul teren de joacă dispărură rapid. Martin nu era sigur nici acum unde-ar trebui să meargă, dar ştia că s-ar simţi mai bine într-o zonă aglomerată.

– Aş vrea să ajung pe Strada 42, spuse el într-un târziu.

– De ce nu mi-aţi spus mai devreme, se plânse şoferul. Puteam s-o luăm pe Riverside Drive.

– Nu, spuse Philips. Nu vreau să merg acolo. Vreau să merg în East Side.

– Asta o să vă coste vreo zece dolari, domnule.

– Nici o problemă! spuse Martin. Îşi scoase portofelul şi-i arătă bancnota de zece dolari şoferului, care-l urmărea în oglinda retrovizoare.

Când maşina se puse din nou în mişcare, Martin îşi îngădui să se relaxeze. Tot nu-i venea să creadă ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore. Era ca şi cum întreaga lui lume se năruise dintr-o dată. Trebuia să-şi reprime pornirea firească de a merge la poliţie după ajutor. De ce îl lăsaseră pe mâinile celor de la FBI? Şi care era, Doamne Dumnezeule, motivul pentru care agenţii Biroului voiau să-l lichideze, fără să-i pună nici o întrebare? În timp ce maşina gonea pe Second Avenue, sentimentul de teroare îi reveni.

Strada 42 îi oferi anonimatul de care avea nevoie. Cu şase ore mai devreme zona aceea i se păruse străină şi ameninţătoare. Acum, aceleaşi aspecte i se păreau liniştitoare. Oamenii aceştia îşi purtau pe faţă dereglările psihice. Nu se ascundeau îndărătul unei faţade de normalitate. Oamenii periculoşi puteau fi recunoscuţi şi evitaţi.

Martin îşi cumpără o porţie mare de suc de portocale şi o bău pe nerăsuflate. Mai ceru unul. Apoi o luă de-a lungul străzii 42. Trebuia să reflecteze. Nu se putea să nu existe o explicaţie raţională pentru tot. Ca medic, ştia că indiferent cât de multe semnalmente şi simptome disparate apăreau într-o maladie, ele conduceau invariabil la aceeaşi boală. Apropiindu-se de Fifth Avenue, Philips intră în micul parc de lângă bibliotecă. Găsi o bancă goală pe care se aşeză. Înfăşurându-se mai bine în paltonul murdar, se făcu cât mai confortabil cu putinţă şi încercă

să recapituleze evenimentele nopţii. Totul începuse la spital...

Martin se trezi cu soarele aproape deasupra capului. Se uită în jur să vadă dacă cineva îl urmărea. Parcul se umpluse între timp de oameni, dar nimeni nu părea să-i acorde vreun pic de atenţie. Vremea se încălzise şi transpira din abundenţă. Când se ridică, îşi dădu seama de mirosul greu pe care-l emana. Ieşind din parc se uită la ceasul de mână şi află cu stupoare că se făcuse zece şi jumătate.

Câteva cvartale mai încolo, găsi o cafenea grecească. Făcu paltonul ponosit ghem şi-l ascunse sub masă. Era lihnit de foame aşa încât comandă ouă, frigărui, jambon, pâine prăjită şi cafea. Se duse la toaleta pentru bărbaţi, dar se hotărî să nu-şi aranjeze ţinuta. Nimeni din cei care-l vedeau nu putea ghici că e doctor. În cazul în care era căutat, n-ar fi putut găsi o deghizare mai bună.

În timp ce-şi termina de băut cafeaua, dădu peste foaia mototolită ce conţinea lista cu cei cinci pacienţi: Marino, Lucas, Collins, McCarthy şi Lindquist. Era posibil oare să existe vreo legătură între aceşti pacienţi cu poveştile lor şi faptul bizar că era urmărit de către autorităţi? Dar chiar aşa fiind, de ce să vrea să-l omoare; şi ce se întâmplase cu aceste femei? Fuseseră ucise? Putea fi corelată afacerea cu sexul şi lumea interlopă? Şi, în cazul ăsta, unde se potriveau radiaţiile în această schemă? Şi de ce era amestecat FBI-ul? Poate că era vorba de o conspiraţie la nivel naţional, afectând spitalele din întreaga ţară.

Luând încă o porţie de cafea, Martin fu sigur că rezolvarea acestui joc de puzzle se afla în Centrul Medical al Universităţii Hobson, dar îşi dădu seama că acolo era locul unde autorităţile s-ar fi aşteptat să se ducă. Cu alte cuvinte, spitalul era locul cel mai periculos pentru Martin şi, totodată, singurul în care avea şansa să afle ce se întâmplă. Lăsându-şi cafeaua pe masă, Philips se duse în spate la telefonul public. Primul apel fu către Helen.

– Doctore Philips! Ce bucuroasă sunt că m-aţi sunat. Unde sunteţi? Vocea ei părea tensionată.

– Sunt în afara spitalului.

– Asta mi-am dat seama, dar unde?

– De ce mă-ntrebi? zise Martin.

– Voiam doar să ştiu, spuse Helen.

– Spune-mi, zise Martin. M-a căutat cumva cineva... cum ar

fi... de la FBI?

– De ce să vă caute cineva de la FBI?

Martin era de-acum destul de sigur că Helen se afla sub supraveghere. Nu-i stătea în fire să răspundă la întrebare cu o altă întrebare, mai ales la una absurdă despre FBI. În condiţii normale ea i-ar fi spus pur şi simplu lui Martin că înnebunise. Însemna că Sansone sau unul din agenţii lui stătea lângă ea. Trebuia să se gândească la o altă posibilitate de a ajunge la foile de observaţie clinică şi la celelalte informaţii de care avea nevoie din biroul lui.

În continuare, Martin sună la spital şi ceru ca dr. Denise Sanger să fie apelată prin sistemul de comunicaţii intern. Trebuia să evite cu orice chip ca ea să ajungă la clinica de ginecologie. Denise nu răspunse însă la apel şi Martin se temu să lase un mesaj. Întrerupse convorbirea şi făcu un ultim apel la Kristin Lindquist. Colega ei de cameră răspunse de la primul apel, dar când Philips se prezentă şi întrebă despre Kristin, îi spuse că nu putea să-i dea nici o informaţie şi că era mai bine dacă n-ar fi sunat. După care închise telefonul.

Întors la masa lui, Philips întinse în faţa lui lista cu pacienţi. Scoase un pix şi scrise: „radioactivitate puternică în creierele unor femei tinere (? alte arii); Teste Pap raportate ca anormale când de fapt erau normale; şi simptome neurologice sugerând scleroză multiplă". Philips se uită fix la ceea ce scrisese, mintea învârtindu-i-se în cercuri ameţitoare. Apoi scrise: „Neurologie - GINECO - poliţie - FBI", urmate de „necrofilia lui Werner". Părea imposibil să existe vreo legătură între toate aceste lucruri, dar în acelaşi timp se părea că ginecologia se găsea la mijloc. Dacă ar putea afla de ce testele acelea Pap fuseseră raportate ca anormale, poate că ar ajunge la un răspuns.

Deodată se simţi copleşit de un val de disperare. Era evident că se confrunta cu o problemă ale cărei proporţii depăşeau cu mult posibilităţile lui de rezolvare. Vechea sa lume, cu durerile ei de cap zilnice, nu mai părea atât de îngrozitoare. Ar fi suportat bucuros puţină rutină plictisitoare dacă ar fi putut să-şi petreacă noaptea următoare cu Denise în braţele sale. Nu era religios din fire, dar se pomeni încercând să ajungă la o învoială cu Dumnezeu: dacă El îl va salva din acest coşmar, Martin n-avea să se mai plângă niciodată de viaţa pe care o ducea.

Se uită la hârtia de pe masă şi-şi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi. De ce, dintre toţi oamenii de pe lumea

asta, poliţia îl urmărea tocmai pe el? Nu avea nici o noimă.

Se întoarse la telefon şi încercă din nou să dea de Denise, dar ea nu-i răspunse la apel. În disperare de cauză, sună la clinica de ginecologie şi vorbi cu funcţionara de la recepţie.

– A venit cumva Denise Sanger la consult?

– Încă nu, răspunse funcţionara. O aşteptăm dintr-o clipă în alta.

Înainte de a vorbi, Martin trebui să facă un raţionament rapid.

– La telefon doctorul Philips. Când ajunge acolo să-i spuneţi că am anulat consultaţia şi că trebuie să ne vedem urgent.

– Am să-i spun, zise funcţionara şi Martin sesiză că era sincer consternată.

Martin se duse din nou în micul parc şi se aşeză pe o bancă. Constată că era incapabil să ia o decizie. Pentru un om care credea în ordine şi în autorităţi, faptul că nu putea apela la poliţie după ce se trăsese în el reprezenta culmea iraţionalului.

După-amiaza trecu într-un somn agitat şi o stare de veghe încărcată de confuzie. Lipsa lui de decizie deveni ea însăşi o decizie. Ora de maximă aglomeraţie începu şi-şi atinse punctul culminant. Pe urmă, mulţimea începu să se risipească şi Martin se întoarse la cafenea pentru cină. Trecuse puţin de ora şase.

Comandă o friptură şi, până la pregătirea acesteia, încercă să o găsească pe Denise la spital. Nici de data asta nu-i răspunse la apel. După aceea hotărî să încerce la ea acasă, întrebându-se dacă poliţia cunoştea atâtea despre el încât să dea de urma ei.

Denise răspunse de la primul apel.

– Martin? spuse ea cu o voce ce părea disperată.

– Da, eu sunt.

– Slavă Domnului! Unde eşti?

Martin ignoră întrebarea şi spuse:

– Unde ai fost? Toată ziua te-am căutat.

– Nu m-am simţit bine. Am rămas acasă.

– N-ai anunţat nici operatoarea de la spital.

– Ştiu că... Dintr-o dată, vocea ei se schimbă. Să nu vii... ţipă ea.

Vocea-i fu înăbuşită şi Philips auzi prin telefon o luptă surdă. Inima începu să-i bată nebuneşte.

– Denise! strigă el.

Toată lumea din cafenea încremeni; toate capetele se întoarseră în direcţia lui Philips.

– Philips, aici e Sansone.

Agentul preluase legătura. Martin o auzea încă pe Denise încercând să strige ceva de undeva, din spate.

– O clipă, Philips, spuse Sansone. Apoi, îndepărtând receptorul de la gură, spuse: Scoate-o de aici şi calmeaz-o. Revenind pe circuit, Sanson spuse: Uite ce e, Philips...

– Ce dracu' se-ntâmplă acolo, Sansone? ţipă Philips. Ce-i faceţi lui Denise?

– Potoleşte-te, Philips. Fata n-are nimic. Suntem aici ca s-o protejăm. Ce s-a-ntâmplat cu tine astă-noapte la Cloisters?

– Ce s-a-ntâmplat cu mine? Ai înnebunit? Păi n-aţi vrut voi să-mi faceţi felul?

– Asta-i o prostie, Philips. Ştiam că nu erai tu ăla din curte. Am crezut că deja te-au prins.

– Cine să mă prindă? întrebă Philips uluit.

– Philips! Nu pot să discut chestiile astea la telefon.

– Păi, spune-mi dracului odată ce se-ntâmplă!

Oamenii din cafenea rămăseseră şi acum nemişcaţi. Erau newyorkezi, obişnuiţi cu tot soiul de întâmplări ciudate, dar nu atunci când aveau loc în cafeneaua din cartierul lor.

Sansone era calm şi detaşat.

– Îmi pare rău, Philips. Trebuie să vii aici, şi cât mai repede. Acţionând pe cont propriu nu faci decât să complici lucrurile. Şi deja ştii că în joc sunt câteva vieţi nevinovate.

– Două ore, ţipă Philips. Sunt la două ore în afara oraşului.

– În regulă, două ore, dar nici o secundă mai mult.

Urmă un declic final şi legătura se întrerupse.

Philips intră în panică. Într-o clipită, starea de indecizie i se risipi ca prin farmec. Aruncă din mers o bancnotă de cinci dolari şi ieşi în fugă afară, pe stradă, îndreptându-se spre metroul ce ducea la Eighth Avenue.

Se ducea la Centrul Medical. Nu ştia încă ce avea să facă odată ajuns acolo, dar se ducea la spital. Avea la dispoziţie două ore şi trebuia să obţină nişte răspunsuri. Nu era cu totul exclus ca Sansone să fi spus adevărul. Poate că într-adevăr credeau că fusese răpit de nu ştiu ce forţă ocultă. Numai că Philips nu era sigur şi incertitudinea îl îngrozea. Intuiţia îi spunea că în acel moment Denise se afla în primejdie.

Trenul de la periferie nu avea decât locuri în picioare, cu

toate că orele de maximă aglomeraţie trecuseră, dar călătoria îi făcu bine lui Philips. Îi domoli panica şi îi îngădui să-şi pună la lucru inteligenţa funciară. În momentul în care cobora, ştia cum avea să pătrundă în centrul medical şi ce avea să facă odată ajuns acolo.

Ieşi odată cu mulţimea de călători în stradă şi se îndreptă spre prima destinaţie: un magazin de băuturi. Vânzătorul aruncă o privire la înfăţişarea neîngrijită a lui Martin, ieşi grăbit de după tejghea şi încercă să-l scoată pe Philips afară. Se linişti însă când văzu banii din mâna acestuia.

Nu avu nevoie decât de treizeci de secunde ca să cumpere o sticlă de whisky. Ieşind de pe Broadway pe o stradă laterală, Martin dădu de o alee mică, plină cu tomberoane de gunoi. Desfăcu capacul sticlei, trase o duşcă zdravănă şi îşi clăti gura cu ea. Înghiţi o parte dar restul îl scuipă pe jos. Folosind whiskyul pe post de apă de colonie, îşi umezi obrajii şi gâtul, apoi vârî sticla pe jumătate goală în buzunarul hainei. Împiedicându-se de tomberoane, alese unul mai ferit, aflat ceva mai în spate. Era umplut cu nisip, care era probabil împrăştiat iarna pe trotuare. Făcu o groapă în nisip şi-şi îngropă acolo portofelul, după care-şi puse restul de bani în acelaşi buzunar cu sticla.

Intră apoi o într-o băcănie mică dar aglomerată. Când păşi înăuntru, oamenii se ţinură la o distanţă sigură de el. Era destul de multă lume şi Philips trebui să-şi facă loc cu coatele ca să ajungă într-un loc de unde putea fi văzut de la casă.

– Ahh! ţipă Philips cu glas sufocat, prăbuşindu-se la podea şi trăgând după el un raft cu conserve de fasole. Se zvârcoli ca şi cum ar fi fost cuprins de dureri în timp ce conservele se rostogoleau în toate direcţiile. Când o vânzătoare se aplecă deasupra lui să-l întrebe ce are, Martin rosti cu glas răguşit:

– Mă doare! Inima!

Ambulanţa sosi de îndată. Pe drumul până la Centrul Medical al Universităţii Hobson, lui Martin i se aplică o mască de oxigen pe figură şi fu conectat la un aparat EKG. După analiza preliminară a electrocardiogramei sale, care nu putea fi decât normală, operaţie efectuată prin staţia radio a maşinii, se ajunse la concluzia că nu mai era nevoie de medicamente cardiace.

În timp ce brancardierii îl duceau în salonul de urgenţe, Martin zări mai mulţi poliţişti care aşteptau pe platformă;

aceştia însă nu-i aruncară nici măcar o privire.

În timp ce medicul rezident de serviciu îi făcea o nouă EKG, una dintre infirmiere îi căută în buzunare după un act de identificare. Întrucât electrocardiograma ieşi normală, echipa de la cardiologie începu să se disperseze, lăsându-l pe medicul intern să preia iniţiativa.

– Ia zi, amice, unde te doare? întrebă acesta, aplecându-se deasupra lui Philips.

– Am nevoie de nişte Maalox, gemu Martin. Când beau băutură proastă, am nevoie de Maalox.

– Şi eu cred că ţi-ar prinde bine, zise doctorul.

Medicamentul cu pricina îi fu administrat de o infirmieră dură, de vreo treizeci şi cinci de ani, care mai că nu-i trase câteva palme pentru starea jalnică în care se afla. Îi luă datele şi Martin îi spuse că îl cheamă Harvey Hopkins. Fusese colegul lui de cameră în colegiu. Infirmiera îi spuse apoi că-l vor lăsa să se liniştească timp de câteva minute, ca să vadă dacă durerile din piept îi apăreau din nou. Trase perdeaua în jurul patului.

Philips aşteptă câteva momente, apoi se dădu jos din pat. Pe un cărucior lipit de perete găsi un brici şi o bucăţică de săpun, folosit la curăţirea rănilor. Luă de asemenea câteva prosoape, o bonetă şi o mască chirurgicală. Astfel înarmat, aruncă o privire pe după perdea.

Ca de obicei la această oră din noapte, salonul de urgenţe era un ocean de confuzie. Coada de la biroul de internări ajunsese aproape de intrare şi ambulanţele continuau să sosească la intervale regulate. Nimeni nu-i aruncă măcar o privire lui Martin când merse de-a lungul coridorului central şi deschise uşa cenuşie de vizavi de biroul asediat de solicitanţi. În camera de repaus se afla un singur doctor absorbit în studierea unei electroencefalograme când Philips trecu spre duşuri.

Se spălă şi se bărbieri la repezeală, lăsându-şi hainele într-un colţ al încăperii. Lângă chiuvetă găsi o stivă de uniforme chirurgicale, care constituiau echipamentul favorit al personalului de la urgenţe. Îmbrăcă o cămaşă şi nişte pantaloni şi-şi puse o bonetă chirurgicală ca să-şi acopere părul ud. Îşi legă chiar şi o mască la gură. Nu erau rare situaţiile când angajaţii spitalului foloseau măştile în afara sălilor de operaţii, mai ales atunci când sufereau de răceală.

Cercetându-şi înfăţişarea în oglindă, Philips se convinse că

pentru a-l recunoaşte trebuia ca persoana care ar fi încercat lucrul ăsta să-l cunoască foarte bine. Nu numai că intrase în spital, dar arăta ca şi cum acolo îi era locul. Cât despre Harvey Hopkins, mai tot timpul se întâmpla ca pacienţii de la urgenţe s-o şteargă din spital. Philips se uită la ceas. Irosise până atunci o oră.

Ieşind din camera de repaus, Philips traversă salonul de urgenţe şi trecu grăbit pe lângă alţi doi poliţişti. Ca să ajungă la etajul al doilea se folosi de scările din spatele cantinei. Avea nevoie de un detector de radiaţii, dar decise că era prea periculos să încerce să ajungă la cel aflat în biroul lui şi trebui să scotocească prin secţia de radioterapie până când găsi altul. Coborî apoi în fugă scările ce duceau la parter şi se grăbi să intre în clădirea clinicii.

Ascensoarele de acolo erau de tip vechi, având nevoie de liftieri, aşa că Martin fu obligat să urce pe jos cele patru şiruri de scări până la ginecologie. În metrou, făcut sandviş între doi oameni de afaceri tare nefericiţi, decisese că radiaţia putea fi legată de ginecologie, dar acum când ajunsese aici, cu detectorul de radiaţii în mână, hotărârea începu să i se clatine. Habar n-avea ce căuta.

Trecând de sala de aşteptare principală, Philips pătrunse în clinica universitară mai mică. Echipa de întreţinere încă nu trecuse pe acolo şi peste tot se vedeau hârtii şi gunoaie căzute din scrumierele pline ochi. În lumina sărăcăcioasă, totul avea un aer normal şi nevinovat.

Philips controlă biroul funcţionarei de la recepţie, dar era încuiat. Încercă cele două uşi din spatele biroului, dar se părea că aici măsurile de securitate erau respectate. Numai că încuietorile erau de o construcţie simplă, în care cheia se introducea în mânerul uşii. Cu o cartelă de plastic găsită pe biroul secretarei reuşi să descuie una din ele. Martin intră, închise uşa şi aprinse lumina.

Se afla în holul unde discutase cu doctorul Harper. Pe stânga erau două săli de consultaţii, iar pe dreapta laboratorul sau un oficiu. Martin se hotărî mai întâi pentru sălile de consultaţii. Urmărind indicaţiile detectorului, controlă cu mare grijă fiecare încăpere, vârând instrumentul în toate dulapurile şi nişele, ajungând chiar şi la mesele de consultaţii. Nimic. Locul era curat. În încăperea laboratorului făcu acelaşi lucru începând cu dulăpioarele de pe mesele de lucru, deschizând sertarele,

căutând prin cutii. La un capăt al încăperii, verifică dulapurile mari cu instrumente. Nicăieri nu găsi nimic.

Primul semnal veni de la coşul de gunoi. Era o valoare foarte mică şi total inofensivă, dar era totuşi radiaţie. Uitându-se la ceas, Philips observă că timpul se scurgea cu repeziciune. Într-o jumătate de oră va trebui să sune la locuinţa lui Denise. Hotărî să se prezinte acolo numai după ce se asigura că Sansone nu o ţinea prizonieră.

Pornind de la valoarea pozitivă găsită în coşul de gunoi, hotărî să mai treacă o dată prin laborator. Nu găsi nimic până când se întoarse la dulap. Rafturile de jos erau ocupate cu cearşafuri şi halate albe, iar pe cele de deasupra era un amestec de materiale de laborator şi recuzită de birou. Sub rafturi se afla un coş de lemn plin cu cearşafuri murdare, şi, coborând sonda aproape de podea, înregistră un nou semnal slab.

Martin scoase afară lenjeria murdară, controlând-o cu detectorul. Nimic. Vârând sonda în coşul gol, Philips obţinu din nou un semnal slab, aproape de fund. Se aplecă şi-şi băgă mâna înăuntrul coşului. Pereţii şi fundul acestuia erau din lemn vopsit şi păreau solide. Lovi cu pumnul fundul şi simţi o vibraţie. Fără grabă, bătu cu pumnul pe toată marginea capacului inferior. Când ajunse la capătul îndepărtat, scândura se săltă uşor apoi căzu la loc. Apăsând locul cu pricina, Martin ridică fundul coşului şi se uită dedesubt. Acolo se găseau două cutii de depozitare cu pereţii din plumb, având pe capac binecunoscutele semne de avertizare contra radiaţiilor.

Cele două cutii aveau şi etichete care indicau că proveneau de la Brookhaven Laboratories, un furnizor de izotopi radioactivi medicali. Numai una dintre etichete era complet lizibilă. Conţinea 2-/18F/fluoro-2 deoxi-D-glucoză. Cealaltă etichetă era parţial zgâriată, dar se vedea că era vorba tot de un izotop de deoxi-D-glucoză.

Martin deschise rapid cutiile. Prima, cea cu eticheta lizibilă, avea o radioactivitate moderată. În schimb, cealaltă cutie, la care stratul de plumb era considerabil mai gros, dădu peste cap indicatorul detectorului. Orice ar fi fost acolo, era foarte fierbinte. Philips închise şi încuie conteinerul. Aşeză apoi la loc lenjeria murdară în coş şi închise uşa dulapului.

Martin nu auzise de nici unul dintre cei doi izotopi, dar simplul fapt că se aflau în clinica de ginecologie îi făcea deosebit de suspecţi. Spitalul menţinea un control extrem de

sever asupra materialelor radioactive folosite în radioterapie, în unele activităţi de diagnosticare şi unele cercetări controlate. Dar nici una dintre aceste categorii nu era aplicabilă clinicii de ginecologie. Philips trebuia să afle acum pentru ce era folosită deoxiglucoza.

Purtând cu el detectorul de radiaţii, Philips coborî la subsol. Odată ajuns în tunel, trebui să-şi încetinească mersul grăbit pentru a nu lua prin surprindere grupurile de studenţi medicinişti. Dar când ajunse în dreptul noii facultăţi de medicină mări ritmul astfel că ajunse la bibliotecă cu respiraţia întretăiată.

– Deoxiglucoza, gâfâi el. Trebuie să citesc despre ea. Unde?

– Nu ştiu, făcu bibliotecara surprinsă.

– Fir-ar să fie, făcu Philips şi porni spre fişier.

– Încercaţi la biroul de referinţe, strigă femeia în urma lui.

Schimbându-şi direcţia, Philips se duse la secţiunea de periodice unde, la biroul de referinţe, dădu peste o fată ce nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Auzise agitaţia şi îl urmărea pe Martin apropiindu-se.

– Repede... spuse Philips. Deoxiglucoza. Unde pot să găsesc ceva despre ea?

– Ce e asta? îl întrebă fata, privindu-l alarmată.

– Trebuie să fie un soi de zahăr, obţinut din glucoză. Uite ce e, nu ştiu ce-ar putea să fie. Tocmai de-aia trebuie să găsesc ceva scris despre asta.

– Păi, cred că aţi putea să începeţi cu Catalogul de chimie şi să încercaţi cu indexul medical, pe urmă...

– Catalogul de chimie! Unde e?

Fata arătă spre o masă lungă, în spatele căreia se aflau rafturi cu cărţi. Philips alergă într-acolo şi scoase afară indexul. Îi era teamă să se uite la ceas. Găsi referinţa ca subtitlu la glucoză, şi obţinu volumul şi pagina. Când găsi articolul, începu să-l citească grăbit, dar frenezia lui transforma cuvintele într-o harababură lipsită de înţeles. Îşi impuse să se calmeze şi să se concentreze şi când reuşi să facă asta află că deoxiglucoza era foarte asemănătoare cu glucoza, combustibilul biologic al creierului, că era transportată dincolo de bariera sanguino-cerebrală şi colectată de celulele nervoase active. Pe de altă parte însă, odată ajunsă în interiorul celulelor nervoase active, nu putea fi asimilată prin metabolism, asemenea glucozei, şi se

acumula. La sfârşitul micului articol scria: „... deoxiglucoza marcată radioactiv s-a dovedit a fi foarte promiţătoare în cercetările legate de creier."

Martin închise brusc cartea cu mâinile cuprinse de tremur. Întreaga afacere începea să capete înţeles. Cineva din spital efectua experienţe ştiinţifice pe creier asupra unor subiecţi umani care nu bănuiau nimic! „Mannerheim!" gândi Martin, cuprins de o furie atât de puternică încât simţi în gură gustul veninului.

Nu era chimist, dar îşi aminti destul ca să-şi dea seama că dacă un compus precum deoxiglucoza era făcut suficient de radioactiv, putea fi injectat în organismul pacienţilor şi folosit pentru studierea absorbţiei sale în creier. Dacă era foarte radioactiv, cum era cazul cu materialul din cutia de la ginecologie, atunci putea ucide celulele nervoase care-l absorbeau. Dacă cineva dorea să studieze un anumit traseu al celulelor nervoase din creier, atunci putea să le distrugă selectiv prin această metodă, şi tocmai distrugerea traseelor nervoase în creierele animale constituise fundamentul ştiinţei neuroanatomiei. Pentru un savant lipsit de scrupule, adoptarea aceleiaşi tehnici pe subiecţi umani nu era decât un simplu pas. Philips se cutremură. Numai un individ cu egocentrismul lui Mannerheim ar fi putut să treacă peste aspectele morale ale problemei.

Martin se simţea zdrobit de propria descoperire. Nu avea habar cum reuşise să-i convingă Mannerheim pe cei de la ginecologie să participe, dar era exclus ca aceştia să nu fie la curent cu studiul respectiv. Şi administratorul spitalului trebuia să ştie şi el. Altfel de ce să-i fi luat Drake apărarea lui Mannerheim, chirurgul-vedetă, semizeul spitalului. Martin simţi că se năruia sub povara implicaţiilor teribile.

Ştia că Mannerheim primea fonduri consistente din partea guvernului; milioane şi milioane de dolari din banii publici erau alocate activităţii lui de cercetare. Putea fi acesta motivul intervenţiei FBI-ului? Era oare Martin acuzat de primejduireă unei descoperiri ştiinţifice importante finanţate de guvern? Poate că FBI-ul habar n-avea că respectiva descoperire implica experimente umane. Martin nu era un novice în materie de haos organizaţional, când stânga habar n-avea de ce făcea dreapta. Dar era o nuanţă extrem de nefericită ca utilizarea sacrificiilor umane în folosul cercetării medicale să fie protejată, în necunoştinţă de cauză, de către guvern.

Încet, Martin îşi întoarse mâna ca să poată vedea cadranul ceasului. Mai avea cinci minute până când trebuia să sune la Denise. Nu ştia sigur dacă agenţii aveau să-i facă vreun rău, dar după tratamentul aplicat de aceştia vagabonzilor îi pierise cheful să meargă la risc. Se întrebă ce putea face. Ştia ceva despre ceea ce se întâmpla... nu totul, ci doar o parte. Ştia suficient ca, ajungând la vreun personaj puternic care să poată interveni, întreaga conspiraţie să fie dată în vileag. Dar la cine? Trebuia să fie cineva din afara ierarhiei spitalului, dar cunoscător al spitalului şi al structurii acestuia. Comisarul Sănătăţii? Cineva de la cabinetul primarului? Se temea că aceşti oameni ar fi putut primi deja atâtea informaţii false despre el, încât demersurile sale nu ar fi luate în seamă.

Deodată Martin îşi aduse aminte de Michaels, copilul minune. El putea ajunge la rectorul univesităţii! Cuvintele lui ar fi putut declanşa o anchetă. Poate că asta era soluţia. Martin alergă la unul din telefoane şi obţinu un circuit cu exteriorul. În timp ce-i forma numărul, se rugă ca Michaels să fie acasă. Când vocea familiară a savantului îi răspunse, lui Martin îi veni să chiuie de bucurie.

– Martin, am intrat într-un bucluc teribil.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Michaels. Unde eşti?

– N-am timp să-ţi explic; am descoperit aici în spital o uriaşă grozăvie ştiinţifică, pe care se pare că FBI-ul o protejează. Nu mă-ntreba de ce.

– Ce pot să fac eu?

– Sună-l pe rector. Spune-i că e vorba de un scandal referitor la experimente pe subiecţi umani. Asta ar trebui să fie suficient, în afară de cazul când şi rectorul e amestecat. Dacă-i aşa, numai Dumnezeu mai poate să ne ajute. Dar problema cea mai urgentă e Denise. FBI-ul o ţine ostatică în apartament. Spune-i rectorului să sune la Washington să fie eliberată.

– Şi tu?

– Lasă-mă pe mine. Sunt în siguranţă. Sunt la spital.

– Ce-ar fi să vii la mine acasă?

– Nu pot. Mă duc acum la laboratorul de neurochirurgie. Ne vedem peste un sfert de oră în laboratorul tău de computere. Grăbeşte-te!

Philips închise convorbirea şi formă numărul de la locuinţa lui Denise. Cineva ridică receptorul, fără să răspundă.

– Sansone, strigă Martin. Sunt eu, Philips.

– Unde eşti, Philips? Am sentimentul neliniştitor că nu iei în serios situaţia!

– Ba da. Am ajuns în nordul oraşului. Sosesc. Mai am nevoie de puţin timp. Douăzeci de minute.

– Cincisprezece, spuse Sansone, apoi întrerupse convorbirea.

Martin plecă în fugă din bibliotecă, cu un sentiment copleşitor. Acum era şi mai sigur că Sansone o ţinea ostatică pe Denise pentru a-l convinge să se predea. Totul depindea de Michaels. Trebuia să ajungă să obţină amestecul autorităţilor. Dar Martin ştia că avea nevoie de mai multe informaţii pentru a-şi susţine acuzaţiile. Fără doar şi poate că Mannerheim avea la îndemână nişte pretexte pentru acoperire. Martin voia să vadă câte dintre eşantioanele de creier de la neurochirurgie erau radioactive.

Luă ascensorul ca să ajungă la etajul secţiei de neurochirurgie în clădirea pentru cercetare. Se descotorosi de boneta chirurgicală şi-şi trecu cu nervozitate degetele prin părul încâlcit. Mai avea doar câteva minute până când trebuia să telefoneze la apartamentul Denisei.

Uşa de la laboratorul lui Mannerheim era încuiată şi Martin căută împrejur ceva cu care să spargă sticla. Zări cu coada ochiului un mic extinctor. Îl detaşă de la perete şi-l aruncă în panoul de sticlă al uşii. Dădu la o parte cu piciorul câteva cioburi prinse în ramă, apoi îşi vârî mâna prin deschizătură şi răsuci mânerul.

Exact în momentul acela, uşile de la capătul îndepărtat al coridorului se deschiseră brusc şi doi bărbaţi se năpustiră pe culoar, amândoi fiind înarmaţi. Nu făceau parte din paza spitalului; erau îmbrăcaţi în costume de poliester.

Unul dintre ei se lăsă pe vine şi apucă pistolul cu amândouă mâinile, iar celălalt strigă:

– Nu mişca, Philips!

Martin se aruncă la podea, căzând pe cioburile de sticlă din laborator, ieşind din câmpul vizual al celor aflaţi pe hol. Auzi pocnetul înfundat al amortizorului în momentul în care glonţul ricoşă de cadrul metalic al uşii. Se ridică în picioare şi trânti uşa, făcând să cadă pe jos alte cioburi.

Întorcându-se spre laborator, Martin auzi duduitul paşilor pe coridor. Încăperea era întunecoasă dar îşi aminti structura ei interioară şi alergă printre paravanele despărţitoare de la nivelul

meselor de laborator. Ajunse la uşa de la laboratorul cu animale în momentul când urmăritorii săi deschideau uşa dinspre hol. Unul din ei acţionă întrerupătorul, şi laboratorul fu inundat de lumina fluorescentă nemiloasă.

Martin acţionă cuprins de frenezie. În camera animalelor înşfăcă cuşca unde era adăpostită maimuţa cu electrozii înfipţi în creier, care-o transformaseră într-un monstru furios. Maimuţa încercă să-i înhaţe mâna şi să-l muşte prin plasa de sârmă. Împingând cu toată puterea, Martin târî cuşca până la uşa încăperii. Îi văzu pe urmăritorii săi apropiindu-se. Ţinându-şi respiraţia, Martin deschise uşa cuştii.

Cu un ţipăt care făcu să vibreze sticlăria de laborator, maimuţa se eliberă din închisoare. Dintr-un salt, ajunse la rafturile de sub mesele de laborator, împrăştiind instrumentele în toate direcţiile. Surprinşi de apariţia fiarei dezlănţuite, cei doi bărbaţi ezitară. Animalului nu-i trebui mai mult. Sub imperiul furiei reţinute atâta timp, maimuţa sări pe umărul celui mai apropiat dintre urmăritori, sfâşiindu-i carnea cu ghearele puternice şi înfigându-şi colţii în gâtul lui. Celălalt bărbat încercă să intervină, dar maimuţa se mişca prea repede.

Martin nu mai zăbovi să vadă urmările. Traversă în schimb încăperea, trecând în goană pe lângă lungile şiruri de creiere conservate, şi pătrunse în casa scărilor. Se năpusti înainte cu toată viteza, coborând treptele cât mai repede cu putinţă, sărind peste paliere, întorcându-se şi iarăşi coborând, într-un efort ameţitor.

Când auzi uşa de la casa scărilor deschizându-se mult deasupra lui, se lipi de perete dar nu-şi încetini coborârea. Nu era sigur dacă putea fi văzut, dar nu se opri să controleze. Ar fi trebuit să-şi închipuie că laboratorul lui Mannerheim era păzit. Martin auzi zgomote puternice de paşi coborând treptele, dar erau la multe etaje distanţă, astfel că ajunse la subsol şi intră în tunel fără să mai audă alte focuri de armă.

Străvechile balamale ale uşilor batante de la vechea facultate de medicină scrâşniră când Philips dădu buzna înăuntru. După un sprint pe scara de marmură în spirală, Philips străbătu în fugă coridorul parţial demolat până când ajunse la intrarea în amfiteatrul vechi. Apoi se opri brusc. Era întunecat, ceea ce însemna că Michaels încă nu sosise. În spatele lui nu se auzea nici un zgomot. Îi întrecuse pe urmăritorii săi. Dar acum autorităţile ştiau că se afla în complexul centrului medical şi

descoperirea lui era doar o chestiune de timp.

Martin încercă să-şi stăpânească respiraţia. Dacă Michaels nu apărea în scurt timp, trebuia să se ducă la apartamentul Denisei, indiferent cât de neajutorat se simţea. Cu un sentiment de nelinişte, împinse uşa amfiteatrului. Spre surprinderea sa, aceasta se deschise. Păşi înăuntru şi fu învăluit de întunericul rece.

Liniştea fu întreruptă de un pocnet electric familiar lui Philips de pe vremea studenţiei. Era zgomotul pe care-l scotea sistemul de iluminare când era activat. Şi, la fel ca în zilele de atunci, incinta se umplu de lumină. Zărind o mişcare cu coada ochiului, Martin se uită în jos, spre parterul amfiteatrului. Michaels îi făcea semn cu mâna.

– Martin! Ce uşurare să te văd!

Philips se prinse de balustrada din faţa lui ca să sară pe culoarul orizontal ce dădea spre şirurile de scaune pe vremea când amfiteatrul era folosit ca sală de cursuri. Michaels se postă la baza scării şi-i făcu semn cu mâna lui Martin să coboare.

– Ai ajuns la rector? strigă Philips. Faptul că-l vedea pe Michaels îi oferea primul licăr de speranţă din ultimele ore.

– Totul e în ordine, ţipă Michaels. Vino aici.

Martin începu să coboare treptele înguste şi străbătute de cabluri electrice ce duceau la aparatele electronice poziţionate pe locurile unde altădată fuseseră scaunele. Alături de Michaels aşteptau alţi trei bărbaţi. Se pare că reuşise deja să aducă ajutoare.

– Trebuie să facem imediat ceva s-o ajutăm pe Denise, pentru că...

– Totul s-a aranjat, ţipă Michaels.

– E teafără? întrebă Martin, oprindu-se pentru o clipă din mers.

– Teafără şi nevătămată. Coboară odată!

Cu cât se apropia de parter, cu atât mai multe aparate îi stăteau în cale şi era tot mai greu să ocolească cablurile.

– Abia am scăpat de doi indivizi care au tras în mine în laboratorul de neurochirurgie.

Încă mai respira cu greutate şi vorbea cu pauze între cuvinte.

– Aici eşti în siguranţă, spuse Michaels, privindu-şi prietenul care cobora treptele.

Ajuns la marginea parterului, Martin îşi ridică privirea de la

treptele înţesate de cabluri şi se uită în ochii lui Michaels.

– N-am avut timp să găsesc nimic la neurochirurgie, spuse Martin.

Acum îi putea vedea pe ceilalţi trei bărbaţi. Unul era tânărul student simpatic, Carl Rudman, pe care-l cunoscuse la prima sa vizită în laborator. Pe ceilalţi doi nu-i recunoscu. Erau îmbrăcaţi în salopete.

Ignorând ultimul comentariu al lui Martin, Michaels se întoarse către unul din necunoscuţi:

– Sunteţi mulţumiţi acum? V-am spus c-am să-l aduc aici.

Bărbatul, care nu-şi luase ochii nici o clipă de la Philips, spuse:

– L-aţi adus, dar o să fiţi în stare să-l stăpâniţi?

– Cred că da, spuse Michaels.

Martin urmări acest schimb de replici bizar, mutându-şi privirea de la Michaels la bărbatul în salopetă. Deodată îl recunoscu. Era bărbatul care-l ucisese pe Werner!

– Martin, spuse Michaels încet, cu un glas aproape părintesc. Trebuie să-ţi arăt nişte lucruri.

Străinul îl întrerupse.

– Dr. Michaels, vă pot garanta că FBI nu va acţiona în mod precipitat. Dar ce face CIA, scapă de sub controlul meu. Sper că înţelegeţi asta, dr. Michaels.

Michaels se întoarse spre el.

– Domnule Sansone, ştiu că CIA nu se află sub jurisdicţia dumitale. Am nevoie de un răgaz suplimentar pentru pentru doctorul Philips.

Întorcându-se din nou spre Philips, spuse:

– Martin, vreau să-ţi arăt ceva. Vino.

Făcu un pas către uşa de legătură cu amfiteatrul învecinat. Martin stătea ca paralizat. Mâinile îi rămăseseră încleştate pe balustrada de bronz care împrejmuia parterul. Uşurarea se transformase în perplexitate, şi o dată cu aceasta simţea vibraţia profundă a unei frici renăscute.

– Ce se mai întâmplă aici? întrebă el cuprins de groază. Vorbise rar, articulând fiecare cuvânt.

– Tocmai asta vreau să-ţi arăt, spuse Michaels. Vino!

– Unde-i Denise? întrebă Philips, fără să schiţeze nici un gest.

– E în perfectă siguranţă. Crede-mă. Haide. Michaels se apropie de Martin şi-l apucă de încheietura mâinii, îndemnân-

du-l să coboare le nivelul parterului. Hai să-ţi arăt nişte chestii. Relaxează-te. Ai s-o vezi pe Denise în câteva minute.

Philips se lăsă condus pe lângă Sansone, în amfiteatrul alăturat. Studentul cel tânăr intrase înainte şi aprinsese luminile. Martin văzu un alt amfiteatru ale cărui scaune fuseseră scoase. La parter, se afla un ecran uriaş alcătuit din milioane de celule fotosensibile ale căror cabluri electrice intrau într-o unitate de procesare. De la aceasta, pleca un număr mult mai mic de fire strânse în două mănunchiuri ce intrau în două computere. Alte fire porneau de la aceste computere şi intrau în alte calculatoare, care erau interconectate. Aranjamentul acesta umplea încăperea.

– Îţi trece prin minte la ce te uiţi? întrebă Michaels.

Martin clătină din cap.

– Ai în faţa ochilor primul model computerizat al sistemului vizual omenesc. Este mare şi primitiv după standardele noastre curente, dar surprinzător de funcţional. Imaginile sunt expuse pe ecran, iar computerele pe care le vezi aici asociază informaţiile. Michaels făcu un gest larg cu mâinile. Ceea ce vezi aici, Martin, seamănă cu prima pilă atomică pe care au construit-o la Princeton. Va fi una dintre cele mai mari descoperiri ştiinţifice din istorie.

Martin se uită atent la Michaels. Poate că omul ăsta era nebun.

– Am creat computerul de generaţia a patra! spuse Michaels, bătându-l pe Philips cu palma pe spate. Ascultă-mă. Prima generaţie au fost primele computere care erau doar ceva mai evoluate decât maşinile de calculat. A doua generaţie s-a născut odată cu tranzistorii. A treia generaţie a fost cea a microprocesoarelor. Noi am dat naştere celei de-a patra generaţii, iar micul procesor din biroul tău este una din primele noastre aplicaţii. Ştii ce am făcut?

Philips clătină din cap şi Michaels continuă cu un entuziasm înflăcărat.

– Am creat adevărata inteligenţă artificială! Am construit computere care gândesc. Trebuia să vină şi vremea lor şi noi am făcut-o!

Michaels îl apucă pe Martin de braţ şi-l trase în holul de legătură dintre cele două amfiteatre. Acolo, între cele două săli de cursuri, se afla uşa care dădea spre vechile laboratoare de microbiologie şi fiziologie. Când Michaels o deschise, Martin

observă că interiorul fusese fortificat cu oţel. În spatele primei uşi, se afla o a doua. Şi aceasta era ranforsată şi protejată. Michaels o descuie cu o cheie specială şi o deschise. Era ca intrarea într-o galerie subterană.

Martin simţi cum i se înmoaie picioarele sub impactul celor văzute. Vechile laboratoare cu încăperile lor mici şi mesele pentru experimente acoperite cu gresie dispăruseră. În schimb, Philips se pomeni într-o încăpere lungă de treizeci de metri, fără ferestre. În mijlocul ei se afla un şir de cilindri uriaşi din sticlă, plini cu un lichid transparent.

– Asta e realizarea noastră cea mai valoroasă şi mai productivă, spuse Michaels, bătând cu palma peretele lateral al primului cilindru. Acum ştiu că prima ta impresie o să fie emoţională. La fel a fost pentru noi toţi. Dar, crede-mă, răsplata merită sacrificiul.

Martin începu să se plimbe încet în jurul conteinerului. Avea cel puţin un metru şi optzeci de centimetri în diametru. Înăuntru, imersată în ceea ce Martin a aflat mai târziu că era lichid cerebrospinal, se afla Katherine Collins, sau mai exact ceea ce mai rămăsese din ea. Plutea în poziţia şezând, cu braţele suspendate deasupra capului. O instalaţie pentru respiraţie artificială funcţiona, indicând că fiinţa din cilindru era vie. Dar creierul ei era complet expus. Craniul dispăruse cu totul. Lipsea de asemenea şi cea mai mare parte a feţei, cu excepţia ochilor, care fuseseră scoşi din orbite şi acoperiţi cu nişte lentile de contact. Un tub endotraheal îi ieşea din gât.

Braţele îi fuseseră atent disecate pentru a se scoate la iveală terminaţiile nervilor senzitivi. Aceste terminaţii se arcuiau înapoi precum nişte fire de păianjen pentru a fi conectate cu electrozii înfipţi în creier.

Philips făcu fără grabă ocolul complet al cilindrului. O stare de slăbiciune teribilă puse stăpânire pe el şi picioarele ameninţau să-i cedeze.

– Probabil că ştii, spuse Michaels, că progrese importante în ştiinţa computerelor, precum feed-back-ul, s-au obţinut prin studierea sistemelor biologice. În fond, cam asta e esenţa cibernetici. Ei bine, noi am făcut pasul următor firesc şi am pătruns în însuşi creierul uman, nu studiindu-l ca psihologia, care îl consideră ca un soi de cutie neagră misterioasă.

Deodată Philips îşi aminti că Michaels folosise acest termen enigmatic în ziua în care-i adusese programul de compu-

ter. Acum înţelegea.

– L-am studiat ca pe oricare altă maşinărie extrem de complicată, continuă Michaels. Şi am reuşit, mai mult decât am visat. Am descoperit cum îşi stochează creierul informaţiile, cum înfăptuieşte procesarea paralelă a informaţiilor, spre deosebire de procesarea serială ineficientă a computerelor de până acum, şi cum este el organizat într-un sistem ierarhic funcţional. Mai presus de toate, am învăţat cum să proiectăm şi să construim un sistem mecanic care imită creierul la perfecţie şi are aceleaşi funcţii. Şi funcţionează, Martin! Funcţionează mai presus de închipuirile noastre cele mai nebuneşti!

Michaels îl îndemnase pe Philips să meargă mai departe de-a lungul şirului de cilindri, privind la creierele expuse ale tinerelor femei, toate aflate în diferite faze ale vivisecţiei. La ultimul cilindru, Martin se opri. Subiectul se afla în faza cea mai timpurie a preparării. Recunoscu rămăşiţele feţei: era Kristin Lindquist.

– Ascultă-mă, spuse Michaels. Ştiu că e şocant atunci când vezi aşa ceva pentru prima oară. Dar această descoperire ştiinţifică e atât de mare încât beneficiile imediate sunt imposibil de întrezărit măcar. Numai în medicină, ea va revoluţiona fiecare domeniu. Ai văzut deja ce va fi în stare să facă programul nostru preliminar cu o radiografie craniană. Philips, nu vreau să iei o decizie pripită, mă înţelegi?

Ajunseseră la capătul plimbării prin acea încăpere, care era o combinaţie de instalaţii medicale şi computerizate. Într-un colţ se afla ceva ce părea a fi o complicată instalaţie pentru asigurarea sistemelor vitale, ca o unitate de terapie intensivă. În faţa monitoarelor şedea un bărbat îmbrăcat într-un halat alb lung. Sosirea celor doi vizitatori nu-i diminuase starea de concentrare.

Ajuns din nou în faţa lui Katherine Collins, Philips îşi găsi pentru prima oară cuvintele:

– Ce se petrece în creierul subiectului?

Avea o voce monotonă, lipsită de emoţii.

– Dat fiind că, în mod paradoxal, creierul este insensibil la propria-i stare, am reunit nervii senzoriali periferici ai lui Katherine astfel încât ea să ne poată spune în orice moment care secţiuni ale creierului ei funcţionează. Am construit un sistem de feed-back pentru creier.

– Vrei să spui că tot acest aranjament comunică cu tine?

Philips era sincer surprins.

– Fireşte. Tocmai în asta constă frumuseţea întregii scheme. Am folosit creierul uman ca să se studieze pe sine însuşi. Am să-ţi arăt.

În exteriorul cilindrului, dar la acelaşi nivel cu ochii lui Katherine, se afla o unitate care semăna cu un terminal de calculator. Avea un ecran mare vertical şi o claviatură, care era conectată electric cu o unitate din interiorul cilindrului, precum şi cu un computer central, aflat într-o latură a încăperii. Michaels tastă o întrebare care apăru pe ecran: „Cum te simţi, Katherine?"

Întrebarea dispăru de pe ecran şi în locul ei apăru: „Excelent, sunt nerăbdătoare să încep lucrul. Te rog, stimulează-mă."

Michaels zâmbi şi se uită la Martin.

– Fata asta nu se mai satură. De-aia-i şi aşa de bună.

– Ce a vrut să spună cu „stimulează-mă"?

– I-am plantat un electrod în centrul plăcerii. În felul ăsta o răsplătim şi o încurajăm să coopereze. Când o stimulăm, are senzaţia a o sută de orgasme. Probabil că e ceva nemaipomenit, pentru că ne-o cere încontinuu.

Michaels tastă: „Doar o dată, Katherine. Trebuie să ai răbdare." Apoi apăsă un buton roşu aflat într-o parte a tastaturii. Philips văzu cum trupul lui Katherine se arcuieşte uşor şi se cutremură.

– Ştii, spuse Michaels, s-a demonstrat acum că sistemul de recompensare al creierului este cea mai puternică forţă motivaţională, care depăşeşte chiar instinctul de conservare. Am găsit chiar şi o modalitate de a încorpora acest principiu în procesorul nostru cel mai nou. Face ca maşinile să funcţioneze mai eficient.

– Şi cine a putut să conceapă toate astea? întrebă Philips, care nu era sigur că credea tot ceea ce vedea.

– Nimeni nu-şi poate asuma nici onoarea, nici vina, spuse Michaels. Totul s-a desfăşurat pe etape. Din aproape în aproape. Dar dintre toţi, răspunderea cea mai mare ne revine nouă: mie şi ţie.

– Mie? făcu Martin. Arăta de parcă tocmai fusese pălmuit peste faţă.

– Da, zise Michaels. Ştii că dintotdeauna m-a interesat inteligenţa artificială. Tocmai de-aceea am fost interesat să

lucrez cu tine de la început. Problemele pe care le-ai prezentat în legătură cu analizarea radiografiilor au cristalizat întregul element central denumit „recunoaşterea configuraţiilor". Oamenii pot recunoaşte configuraţiile, dar şi cele mai sofisticate computere întâmpină dificultăţi insurmontabile. Prin analiza atentă a metodologiei folosită de tine pentru evaluarea radiografiilor, noi doi am izolat paşii logici care trebuiau rezolvaţi electronic în vederea copierii funcţiei îndeplinite de medicul radiolog. Pare complicat, dar nu e. Aveam nevoie să ştiu anumite lucruri despre felul în care creierul uman recunoaşte obiectele familiare. Am colaborat cu câţiva fiziologi interesaţi de domeniul neurologiei şi am iniţiat un studiu foarte modest, folosind deoxiglucoza radioactivă, ce putea fi injectată unor pacienţi care apoi erau supuşi unor configuraţii specifice. Am folosit tablourile de examinare oftalmologică alcătuite din litere de diferite mărimi. Analogul glucozei radioactive realiza apoi leziuni microscopice în creierul subiectului prin uciderea celulelor care fuseseră implicate în recunoaşterea şi asocierea modelului E. După aceea nu a mai rămas decât de trasat harta leziunilor cu pricina pentru a determina cum funcţionează creierul. Tehnica distrugerii selective este folosită de ani de zile în cercetarea pe creierele animale. Diferenţa a fost că, utilizând-o pe oameni, am învăţat atât de multe într-un timp atât de scurt încât ne-a dat imboldul necesar pentru a trece la înfăptuiri şi mai măreţe.

– Dar de ce femei tinere? întrebă Martin, care simţea cum coşmarul se transformă în realitate.

– Numai din cauză că ne-au fost cel mai la îndemână. Aveam nevoie de o populaţie de subiecţi sănătoşi, pe care să-i putem chema ori de câte ori avem nevoie de ei. Populaţia de la clinica de ginecologie se potrivea perfect scopurilor noastre. Pacientele pun puţine întrebări despre ceea ce li se face acolo şi, prin simpla modificare a buletinelor de la testele Pap, le puteam face să revină ori de câte ori era necesar. Soţia mea se află de ani de zile la conducerea clinicii de ginecologie a universităţii. Ea a selectat pacientele şi le-a injectat materialul radioactiv în momentul când le lua sângele pentru analizele de laborator. A fost foarte simplu.

Martin îşi aminti subit de bruneta cu înfăţişare severă de la clinica de ginecologie. Îi venea greu s-o asocieze cu Michaels, dar pe de altă parte îşi dădu seama că era ceva mult mai credibil

decât toate cele văzute până atunci.

Ecranul din faţa lui Katherine Collins se trezi din nou la viaţă: „Te rog, stimulează-mă."

Michaels folosi claviatura pentru a-i transmite: „Ştii regulile. Mai târziu, când începe experimentul."

Întorcându-se spre Martin, spuse:

– Programul a fost atât de uşor şi atât de încununat de reuşită încât ne-a încurajat să ne extindem obiectivele cercetării. Dar asta s-a întâmplat treptat, pe parcursul câtorva ani. Am fost încurajaţi să aplicăm doze imense de radiaţii pentru a delimita zonele asociative finale ale creierului. Din nefericire, asta a provocat o anumită simptomatologie la câţiva dintre pacienţi, în special când am început să lucrăm pe conexiunile din lobul temporal. Această parte a activităţii a devenit foarte dificilă pentru că trebuia să asigurăm un echilibru între distrugerile pe care le provocam şi nivelul de simptome tolerabile pentru subiecţi. Dacă subiectul manifesta prea multe simptoame, eram nevoiţi să-l aducem aici, şi asta a iniţiat această etapă a cercetării. Michaels făcu un gest larg către şirul de cilindri. Şi tocmai în această încăpere s-au făcut toate descoperirile importante. Dar fireşte că, atunci când am început, nici nu ne-a trecut prin cap că vom ajunge aici.

– Care-i treaba cu pacienţii ăştia mai recenţi, ca Marino, Lucas şi Lindquist?

– A, da. Au provocat într-adevăr un pic de agitaţie. Aceştia au fost pacienţii care au primit dozele cele mai ridicate de radioactivitate, şi simptomele le-au apărut atât de repede, încât unii dintre ei au ajuns la doctor înainte să ajungem noi la ei. Numai că medicii nu au reuşit niciodată să se apropie de vreun diagnostic, în special Mannerheim.

– Vrei să spui că nu e amestecat? întrebă Martin surprins.

– Mannerheim? Glumeşti? Nu poţi să amesteci nişte ticăloşi egoişti ca ăsta într-un proiect de-o asemenea anvergură. Şi-ar fi însuşit meritele pentru fiecare mică descoperire.

Philips privi de jur împrejurul său. Era îngrozit şi totodată copleşit. Părea ceva cu neputinţă de înfăptuit, mai ales în inima unui centru medical universitar.

– Chestia care mă uluieşte cel mai mult, spuse Martin, este cum ai reuşit tu să te descurci cu toate astea. Vreau să spun că dacă nu ştiu ce amărât de farmacolog măcelăreşte un şobolan, liga pentru protecţia animalelor a şi sărit cu gura.

– Am primit o mulţime de ajutoare. Probabil că ai şi remarcat că oamenii de afară sunt agenţi FBI.

Philips se uită la Michaels.

– Nu trebuie să-mi aduci aminte de asta. Au încercat să mă ucidă.

– Îmi pare rău pentru asta. Habar n-am avut de ce se întâmplă până când m-ai sunat. Te-ai aflat sub supraveghere de mai bine de un an. Dar mi-au spus că au făcut-o ca să te protejeze.

– M-am aflat sub supraveghere? făcu Martin, nevenindu-i să creadă.

– Toţi am fost. Philips, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Rezultatele acestei cercetări vor schimba întreaga înfăţişare a societăţii. Şi nu e o afirmaţie retorică. Când am început, a fost un proiect mărunt, dar am obţinut nişte rezultate promiţătoare într-o fază timpurie, pe care le-am brevetat. Asta a făcut ca marile companii de calculatoare să ne inunde cu fonduri pentru cercetare şi ajutoare. Nu le-a interesat în ce fel realizam descoperirile. Nu vroiau decât rezultatele, şi s-au întrecut care mai de care să ne facă favoruri. Dar la un moment dat inevitabilul s-a petrecut. Prima aplicaţie importantă a computerului de generaţia a patra realizat de noi a fost pentru Departamentul Apărării. A revoluţionat întregul concept al tehnologiei armamentelor. Folosind o mică unitate de inteligenţă artificială combinată cu un sistem de memorare molecular holografic, am proiectat şi construit primul sistem de ghidare a rachetelor cu adevărat inteligent. Armata posedă acum un prototip de „rachetă inteligentă". Este cea mai mare realizare din domeniul militar, de la descoperirea bombei atomice. Iar guvernul e şi mai puţin interesat de originea descoperirilor noastre decât erau companiile de calculatoare. Indiferent că ne place sau nu, ne-au învăluit cu cel mai înalt nivel de securitate aplicat vreodată, chiar mai înalt decât în cazul Proiectului Manhattan, atunci când a fost creată bomba atomică. Nici măcar preşedintele ţării n-ar fi putut să intre aici. Aşa încât toţi ne-am aflat sub supraveghere. Iar indivizii ăştia sunt paranoici cu toţii. În fiecare zi le e teamă că ruşii s-ar putea să dea buzna aici. Iar astă-noapte au spus că ai luat-o razna şi că reprezentai un risc pentru securitatea operaţiunii. Dar, până la un punct, i-am putut stăpâni. Acum, în mare parte, totul depinde de tine. Va trebui să iei o decizie.

– Ce fel de decizie? spuse Martin cu un glas obosit.

– Va trebui să hotărăşti dacă te poţi acomoda cu întreaga afacere. Ştiu că e un şoc. Îţi mărturisesc că nu aveam de gând să-ţi dezvălui cum obţineam descoperirile. Dar fiindcă tu ai aflat suficient ca aproape să fii lichidat, trebuie să ştii. Uite ce e, Martin. Sunt conştient că metoda experimentării pe subiecţi umani, fără consimţământul lor, mai ales când trebuie să fie sacrificaţi, este contrară oricărui concept tradiţional al eticii medicale. Dar eu cred că rezultatele justifică metodele. Şaptesprezece femei tinere şi-au sacrificat fără voia lor viaţa. E adevărat. Dar au făcut asta pentru o societate mai bună şi pentru garantarea viitoare a superiorităţii militare a Statelor Unite. Din punctul de vedere al fiecărui subiect, înseamnă un sacrificiu mare. Din punctul de vedere a două sute de milioane de americani, este unul foarte mic. Gândeşte-te la câte femei tinere îşi iau viaţa de bunăvoie în fiecare an, sau la câţi oameni se sinucid pe şosele, şi cu ce folos? Aici, aceste şaptesprezece femei au contribuit cu ceva la societate şi au fost tratate cu compasiune. Toate au fost îngrijite cum se cuvine şi nu au avut de suferit nici o durere. Dimpotrivă, au putut să simtă plăcerea pură.

– Nu pot să fiu de acord. De ce nu i-ai lăsat să mă omoare? spuse Philips cu o voce sfârşită. Aşa n-ar mai fi trebuit să-ţi faci griji cu decizia mea.

– Îmi place de tine, Philips. Am lucrat împreună patru ani. Eşti un om inteligent. Contribuţia ta la dezvoltarea inteligenţei artificiale a fost şi poate fi în continuare enormă. Aplicaţiile medicale, în special în domeniul radiologiei, constituie acoperirea pentru întreaga operaţiune. Avem nevoie de tine, Philips. Nu înseamnă că n-o putem face fără tine. Nici unul dintre noi nu e indispensabil, dar avem nevoie de tine.

– Nu aveţi nevoie de mine, spuse Philips.

– N-am de gând să mă cert cu tine. Adevărul e că realmente avem nevoie de tine. Dă-mi voie să accentuez un alt aspect. De acum încolo nu mai e nevoie de alţi subiecţi umani. De fapt, aspectul acesta biologic al proiectului urmează să fie în curând încheiat. Am obţinut informaţiile de care aveam nevoie şi acum e timpul să finisăm conceptele din punct de vedere electronic. Experimentarea umană s-a terminat.

– Câţi cercetători au fost implicaţi? întrebă Philips.

– Asta, spuse Michaels cu mândrie, este una din părţile frumoase ale întregului program. În comparaţie cu amploarea

operaţiunilor, volumul de personal a fost foarte mic. Am avut o echipă de fiziologi, o echipă de specialişti în computere şi cîteva infirmiere practicante.

– Nici un medic? întrebă Philips.

– Nu, spuse Michaels cu un zâmbet. Stai! Asta nu-i întrutotul exact. Unul dintre fiziologii neurologi este doctor în medicină.

Timp de câteva momente se aşternu tăcerea, în vreme ce cei doi bărbaţi se studiau reciproc.

– Încă un lucru, spuse Michaels. În mod evident şi pe bună dreptate, tu vei obţine recunoaşterea deplină pentru progresele medicale care se vor realiza instantaneu din momentul aplicării acestei noi tehnologii.

– E cumva o încercare de mituire? întrebă Philips.

– Nu. E o realitate. Dar asta are să facă din tine unul din cei mai celebri cercetători medicali din Statele Unite. Vei fi în măsură să programezi întregul domeniu al radiologiei astfel încât computerele să fie în stare să facă toată munca de diagnosticare cu o eficienţă de sută la sută. Va fi un beneficiu enorm pentru omenire. Tu însuţi mi-ai spus cândva că radiologii, chiar cei mai buni, funcţionează cu un randament de circa şaptezeci şi cinci la sută. Şi încă ceva... Michaels îşi coborî privirea şi îşi foi picioarele, ca şi cum s-ar fi simţit întrucâtva stingherit. După cum ţi-am spus, nu pot să-i controlez pe agenţi decât până la un anumit punct. Dacă ei consideră că cineva reprezintă un risc pentru securitate, n-am cum să-i mai opresc. Din nefericire, şi Denise Sanger e implicată acum. Nu cunoaşte elementele specifice ale acestui proiect, dar ştie destul ca să-l pună în primejdie. Cu alte cuvinte, dacă hotărăşti să nu accepţi acest program, nu numai tu, dar şi Denise va fi lichidată. În privinţa asta, nu am nici o putere.

La menţionarea ameninţării împotriva lui Denise, o nouă emoţie copleşi sentimentul de ultragiere morală al lui Philips. Se simţi cuprins de o ură puternică. Cu mare dificultate se abţinu să nu izbucnească într-un acces de furie oarbă. Era epuizat şi toţi nervii îi erau încordaţi până aproape de punctul de rupere. Îşi folosi ultimele fărâme de tărie pentru a-şi sili mintea să judece raţional. Când reuşi s-o facă, se simţi covârşit de un sentiment de inutilitate în faţa forţei şi energiei propulsoare uriaşe ce stătea în spatele proiectului. Era în stare poate să se sacrifice pe sine, dar nu putea s-o sacrifice pe Denise. Un

sentiment trist de resemnare se aşternu asupra sa, ca un val înăbuşitor.

Michaels îşi aşeză mâna pe umărul lui Philips.

– Ei, ce zici, Martin? Cred că ţi-am spus totul. Tu ce părere ai?

– Nu cred că am de ales, spuse Martin încet.

– Ba da, spuse Michaels. Dar alternativa nu e prea generoasă. Evident, şi tu şi Denise veţi rămâne sub o supraveghere strictă. Nu veţi avea nici o şansă să dezvăluiţi ceva Congresului sau presei. S-au prevăzut planuri de rezervă pentru toate eventualităţile. Ai de ales doar între a rămâne în viaţă, şi tu şi Denise, sau a muri instantaneu, fără nici un rost. Îmi pare rău că ţi-o spun aşa de brutal. Dacă vei lua decizia pe care sper s-o iei, Denise va afla doar că cercetarea noastră a avut o aplicaţie pentru Departamentul Apărării de care tu n-ai ştiut şi că, din greşeală, ai fost considerat un risc pentru securitate. Va fi pusă să jure pentru păstrarea secretului şi aici se va încheia totul. Ţie îţi va reveni responsabilitatea ca ea să nu afle originile biologice ale afacerii.

Philips trase aer adânc în piept, întorcându-şi faţa de la şirul de cilindri de sticlă.

– Unde e Denise acum?

Michaels zâmbi.

– Urmează-mă.

Făcând cale întoarsă prin uşile duble ca de pivniţă şi dincolo de amfiteatre, cei doi bărbaţi merseră pe coridorul plin de moloz, intrând în biroul administrativ al vechii facultăţi de medicină.

– Martin! strigă Denise. Sări de pe scaun şi trecu în fugă printre doi agenţi. Îl cuprinse pe Philips cu braţele şi izbucni în lacrimi. Ce s-a întâmplat? suspină ea.

Martin nu era în stare să vorbească. Emoţiile lui îndelung înăbuşite erau acum copleşite de bucuria revederii Denisei. Era vie şi teafără! Cum să-şi poată asuma responsabilitatea pentru moartea ei?

– Cei de la FBI au încercat să mă convingă că eşti un trădător periculos, spuse Denise. N-am crezut nici o secundă, dar spune-mi că nu e adevărat. Spune-mi că totul n-a fost decât un vis urât!

Philips îşi închise ochii. Când îi deschise, îşi regăsi glasul. Vorbi fără grabă, alegându-şi cuvintele cu mare grijă, căci ştia

că viaţa Denisei se afla în mâinile sale. Pentru moment, îl încătuşaseră, dar până la urmă avea să găsească o cale de a ieşi din capcană, chiar dacă aveau să treacă ani.

– Da, spuse Philips. Totul a fost un vis urât. N-a fost decât o eroare teribilă. Dar acum s-a sfârşit.

Martin îi ridică bărbia şi o sărută pe gură. Ea îi răspunse la sărut, liniştită că simţămintele ei în privinţa lui fuseseră corecte, că atâta timp cât avea încredere în el, şi ea avea să fie în siguranţă. Timp de o clipă, Martin îşi îngropă capul în părul ei. Dacă viaţa oricărui individ era importantă, atunci şi a ei era importantă. Pentru el, mai mult decât a oricui.

– Acum s-a sfârşit, repetă ea.

Philips privi la Michaels peste umărul Denisei şi expertul în computere încuviinţă în semn de aprobare. Dar Martin ştia că nu avea cum să se sfârşească vreodată...

THE NEW YORK TIMES
Cerând azil politic în Suedia,
UN SAVANT SCANDALIZEAZĂ LUMEA
ŞTIINŢIFICĂ

STOCKHOLM (AP)

Doctorul Martin Philips, medicul care în urma recentelor sale descoperiri ştiinţifice a devenit o celebritate internaţională, a dispărut ieri după-amiază în împrejurări misterioase în Suedia. Având programată o conferinţă la ora 13:00, la celebrul Institut Carolinska, neuroradiologul nu şi-a mai făcut apariţia în faţa publicului numeros. Împreună cu vestitul savant a dispărut de asemenea şi soţia sa, dr. Denise Sanger, cu care era căsătorit de patru luni.

Speculaţiile iniţiale au sugerat că cei doi ar fi căutat să se pună la adăpost de valul de publicitate abătut asupra lor din momentul în care doctorul Philips a început să-şi dezvăluie seria de descoperiri şi inovaţii surprinzătoare în urmă cu şase luni.

Ideea aceasta a fost abandonată însă când s-a aflat că cuplul se afla sub protecţia unui efectiv neobişnuit de numeros al Serviciului Secret şi că dispariţia lor nu a putut să aibă loc decât cu concursul autorităţilor suedeze.

Întrebările adresate Departamentului de Stat s-au lovit de un adevărat zid de tăcere, fapt ce a devenit şi mai curios când s-a aflat că afacerea a declanşat o activitate febrilă la numeroase niveluri ale guvernului S.U.A., aparent disproporţionate faţă de evenimentul respectiv. Curiozitatea opiniei publice internaţionale, deja stârnită, a atins cote maxime în urma acestei declaraţii dată publicităţii astă-noapte de către autorităţile suedeze:

„Doctorul Martin Philips a solicitat şi a primit azil politic în Suedia. El şi soţia sa au fost trecuţi în regim de izolare politică. Într-un interval de douăzeci şi patru de ore va fi adus la cunoştinţa comunităţii internaţionale un document scris de doctorul Philips, în care este descrisă o încălcare grosolană a drepturilor omului săvârşită sub egida experimentelor medicale. Până în acest moment, doctorul Philips a fost împiedicat să-şi facă cunoscute opiniile de către un consorţiu de organisme interesate,

printre care şi guvernul Statelor Unite. După publicarea documentului, dr. Philips va susţine o conferinţă de presă televizată, sub auspiciile televiziunii suedeze."

Ce anume implică acea „încălcare grosolană a drepturilor omului" nu se cunoaşte cu exactitate, deşi strania succesiune de evenimente ce a urmat dispariţiei doctorului Philips a încurajat emiterea unor speculaţii serioase. Domeniul de specializare al doctorului Philips implică interpretarea computerizată a unor imagini de natură medicală, şi nu pare a fi un câmp accesibil încălcărilor grosolane ale eticii experimentale. Cu toate acestea, reputaţia doctorului Philips (câştigarea de către domnia sa a Premiului Nobel pentru medicină anul acesta este considerată ca inevitabilă de către cei mai renumiţi cercetători) îi garantează un public numeros şi atent. Este evident că întreaga afacere trebuie să-i fi ofensat profund simţul moralităţii ca să-şi primejduiască întreaga carieră făcând un pas atât de drastic şi de dramatic. Reiese de aici totodată că domeniul medicinei nu este imun la apariţia unui Watergate propriu.

NOTA AUTORULUI

Începând cu cel de Al Doilea Război Mondial, experimentarea umană a creat câteva probleme dificile o dată cu folosirea crescândă a pacienţilor în calitate de subiecţi experimentali, când ar trebui să fie limpede că aceştia nu ar fi fost disponibili dacă ar fi fost cu adevărat conştienţi de ceea ce urma să li se facă[1].

Acest comentariu a fost făcut de către un apreciat profesor de cercetare în domeniul anesteziei de la Facultatea de Medicină Harvard, în introducerea unui articol ce descrie douăzeci şi două de exemple de experimente considerate de dânsul a fi încălcat etica medicală. Domnia sa a ales aceste exemple dintr-un grup de cincizeci, citând un profesor englez, dr. M.H. Pappworth, care a alcătuit o listă de cinci sute. Problema nu constituie un episod izolat sau puţin frecvent. Ea este endemică, răspândindu-se de la sistemul de valori fundamentale inerent imaginii medicului-experimentator generate şi alimentate de către comunitatea medicală orientată spre cercetare din zilele noastre.

Să luăm câteva exemple...

Un experiment care a fost relatat de presă de curând şi a făcut obiectul unui eseu de televiziune în cadrul emisiunii *Şaizeci de minute*, a implicat mai multe agenţii ale Guvernului S.U.A., care au făcut experimente pe funcţionari nepreveniţi în încercarea de a se determina efectele unor droguri halucinogene. Poate mai tulburătoare şi mai apropiată de subiectul cărţii de faţă a fost experienţa în care celule canceroase vii au fost injectate unor pacienţi vârstnici, fără consimţământul în deplină cunoştinţă de cauză al acestora[2]. La data desfăşurării studiului, cercetătorii nu ştiau dacă cancerul este sau nu contagios. S-ar părea că şi-au asumat ei înşişi hotărârea că pacienţii erau deja atât de bătrâni încât nu mai conta.

Există numeroase exemple de injectare a materialelor radioactive în oameni neştiutori, care nu bănuiau nimic, în principal bolnavi cu deficienţe mentale internaţi în ospicii, deşi nu

au fost scutiţi nici copiii nou-născuţi[4]. Este exclus ca aceste studii să fie justificate prin beneficiul terapeutic al indivizilor şi nu încape nici o îndoială că aceşti oameni neştiutori au fost supuşi unor riscuri de accidentare şi îmbolnăvire, ca să nu mai vorbim de disconfort şi durere. Mai presus de toate, rezultatele unor studii de acest gen au consecinţe minore, servind mai mult la augmentarea bibliografiilor cercetătorilor respectivi decât la progresul ştiinţei medicale. Multe dintre aceste studii au fost sprijinite cu bună ştiinţă de către agenţii ale Guvernului Statelor Unite.

Un alt experiment a presupus injectarea deliberată a unui lot de şapte până la opt sute de copii retardaţi mintal cu un ser infectat în scopul producerii hepatitei[5]. Se pare că acest studiu a fost aprobat şi sprijinit, printre alţii, de Oficiul Epidemiologic al Forţelor Armate. S-a menţionat obţinerea consimţământului din partea părinţilor, dar circumstanţele ne fac să ne întrebăm cum a fost obţinut acest consimţământ şi în ce măsură se poate vorbi de un „consimţământ informat"; şi chiar aşa fiind, se poate spune că consimţământul părinţilor apără drepturile subiecţilor? Rămâne întrebarea: ar fi îngăduit vreunul dintre aceşti cercetători ca un retardat mental, membru al propriei sale familii, să participe, sau, în celelalte experimente menţionate, ar fi permis aceiaşi cercetători ca un membru al familiei sau ei înşişişă fie implicaţi ca subiecţi? Sincer, mă îndoiesc. Elitismul intelectual favorizat de către medicină şi cercetarea medicală creează un sentiment de omnipotenţă şi, o dată cu acesta, un standard bivalent.

Ar fi iresponsabil să se susţină că, în Statele Unite, majoritatea cercetărilor implicând oamenii se bazează pe standarde contrare eticii, pentru că în mod cert nu este aşa. Cu toate acestea, faptul că există o minoritate semnificativă este înspăimântător şi solicită atenţie din partea publicului. Presiunea exercitată asupra cercetării din centrele noastre medicale academice este mai puternică decât oricând şi entuziasmul investigaţional precum şi atmosfera de competiţie profesională pot să-i facă pe unii să piardă din vedere consecinţele negative răsfrânte asupra pacienţilor. În plus, confuzia de valori dintre riscurile pacientului/subiectului şi beneficiile sociale posibile încă nu a fost lămurită în mod lipsit de echivoc[6]. Iar ideea că consimţământul pacientului ar preveni abuzurile s-a dovedit a fi falsă. Să luăm de exemplu cazul celor cincizeci şi una de femei

folosite ca subiecţi în studierea unui medicament pentru provocarea travaliului. Toate au semnat formulare de acceptare dar, se pare, în condiţii nu tocmai ideale. O anchetă făcută asupra acestui studiu a dezvăluit că multe dintre paciente şi-au dat consimţământul în urma unor constrângeri exercitate în momentul internării sau chiar în sala de naştere/. Pacientele au fost intervievate post factum şi aproape patruzeci la sută dintre ele nu au avut habar că fuseseră subiectul unei cercetări, cu toate că îşi dăduseră consimţământul, chipurile, în cunoştinţă de cauză.

Una din modalităţile subtile de obţinere a consimţământului a fost să li se spună pacienţilor că studiul implica un medicament „nou" şi nu unul „experimental", cercetătorul ştiind foarte bine că adjectivul „nou" sugera că medicamentul experimental era mai bun decât cel „vechi".

Astfel de subterfugii nu sunt întotdeauna necesare pentru obţinerea consimţământului. Manevra cea mai frecventă face apel la aluzii subtile prin care se sugerează că îngrijirea respectivului pacient va fi mai puţin decât maximă dacă acesta nu „cooperează". Următoarea ca frecvenţă este ca cercetătorul să-l covingă cu viclenie pe subiect că procedeul experimental cu pricina ar putea să-i fie de folos, chiar dacă această posibilitate este neglijabilă. În sfârşit, mai există metoda prin care cercetătorul uită să-l informeze pe subiectul potenţial că există metode de terapie alternative şi, adesea, standardizate.

Toate acestea nu sunt lucruri noi. Vorbe deşarte s-au tot scris în revistele medicale de mai bine de douăzeci de ani cu privire la violările eticii medicale în privinţa experimentării umane. Faptul că încă mai există aşa ceva la proporţiile la care există constituie o tragedie de proporţii uriaşe. Iar acum, când deceniul al nouălea a început cu o nouă „poveste de dragoste" între medicină şi fizică, prilejurile favorabile abuzurilor ating un potenţial nou şi înfiorător. Locul central pe scena mariajului dintre medicină şi fizică va fi ocupat de neurologie, iar actorul principal va fi creierul uman, considerat de mulţi ca fiind cea mai misterioasă şi mai uluitoare creaţie din întreg universul. Aspectele morale şi etice ale experimentării umane trebuie să fie rezolvate înainte...

... înainte ca ficţiunea şi fantezia să devină realitate.

ROBIN COOK, doctor în medicină.

BIBLIOGRAFIE

1. Beecher, H.K. *Etica şi cercetarea clinică*, New England Journal of Medicine, vol. 274, 1966, pp. 1354-60.
2. Pappworth, M.H., *Cobaii umani: Experienţe pe om*, Beacon Press, Boston, 1967
3. Barber, B., *Etica experimentării cu subiecţi umani*, Scientific American, vol. 234, nr. 2, februarie 1976, pp. 25-31.
4. Pappworth, M.H., op. cit.
5. Veatch, R.M., *Studii aplicate de etică medicală*, Harvard University Press, 1977, pp. 274-77
6. Joans, H., *Reflecţii filozofice asupra experimentării cu subiecţi umani*, Experimentarea cu subiecţi umani, P.A. Freud, ed. George Braziller, 1969.
7. Barber, B., op. cit.